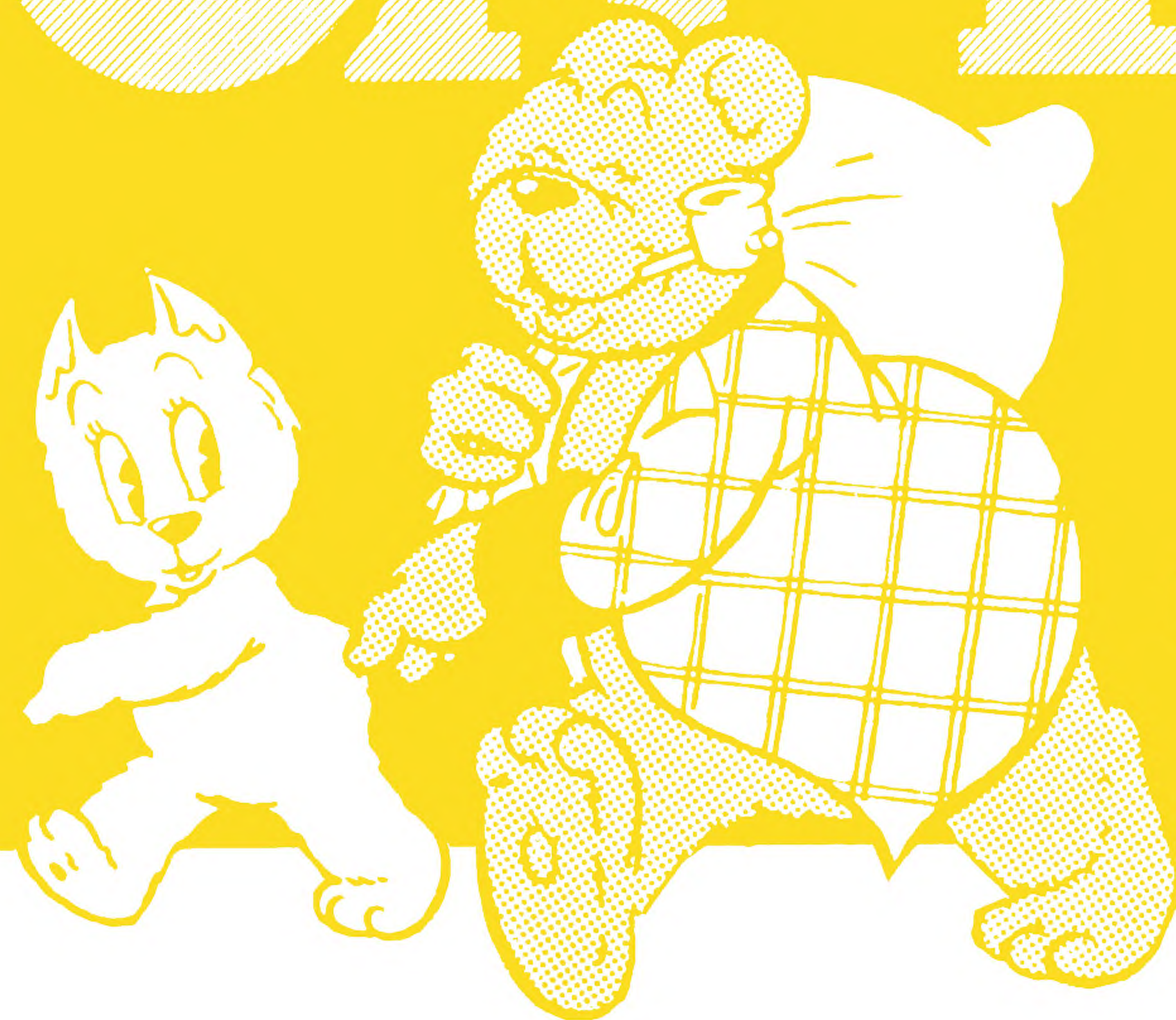
AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **25** 41 - 85 De watergeest

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

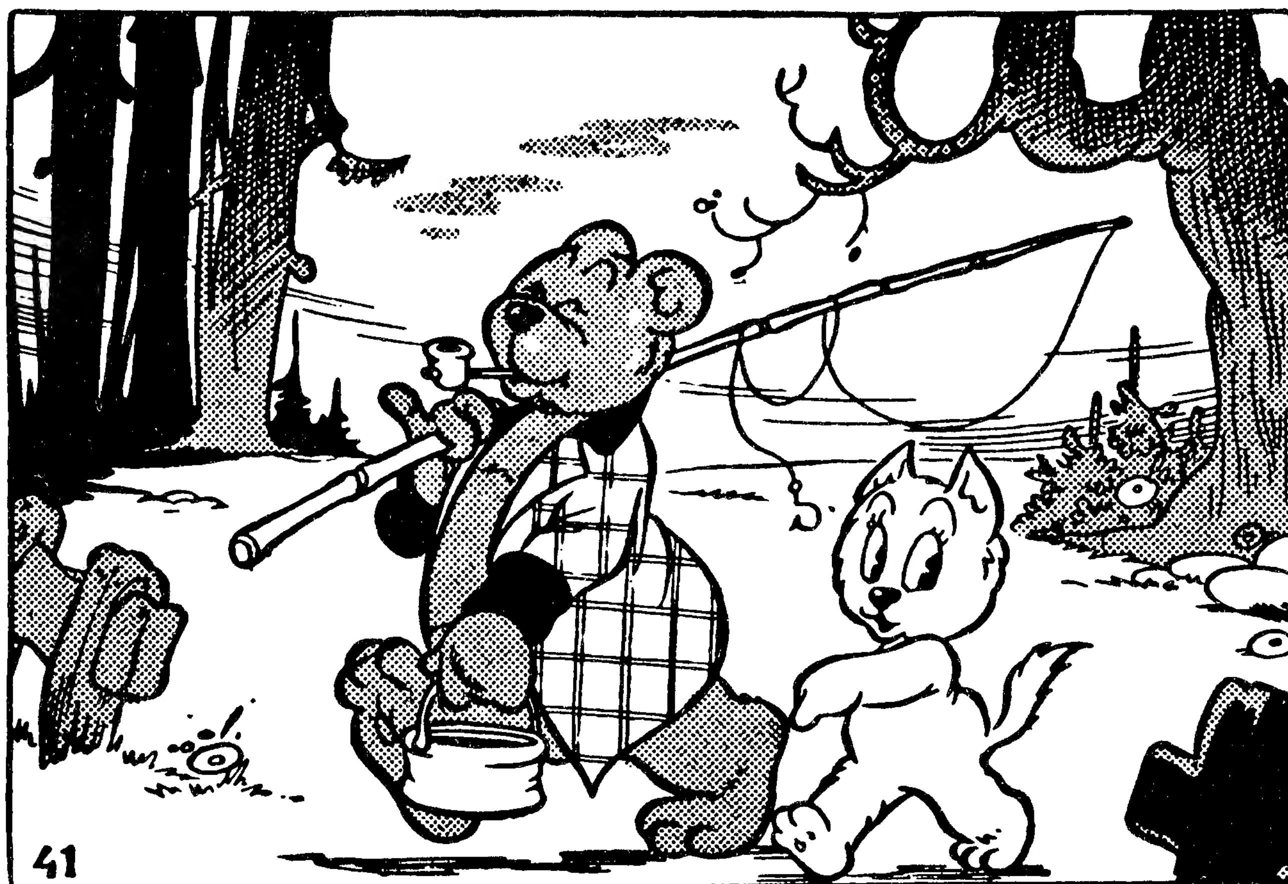
MARTEN TOONDER

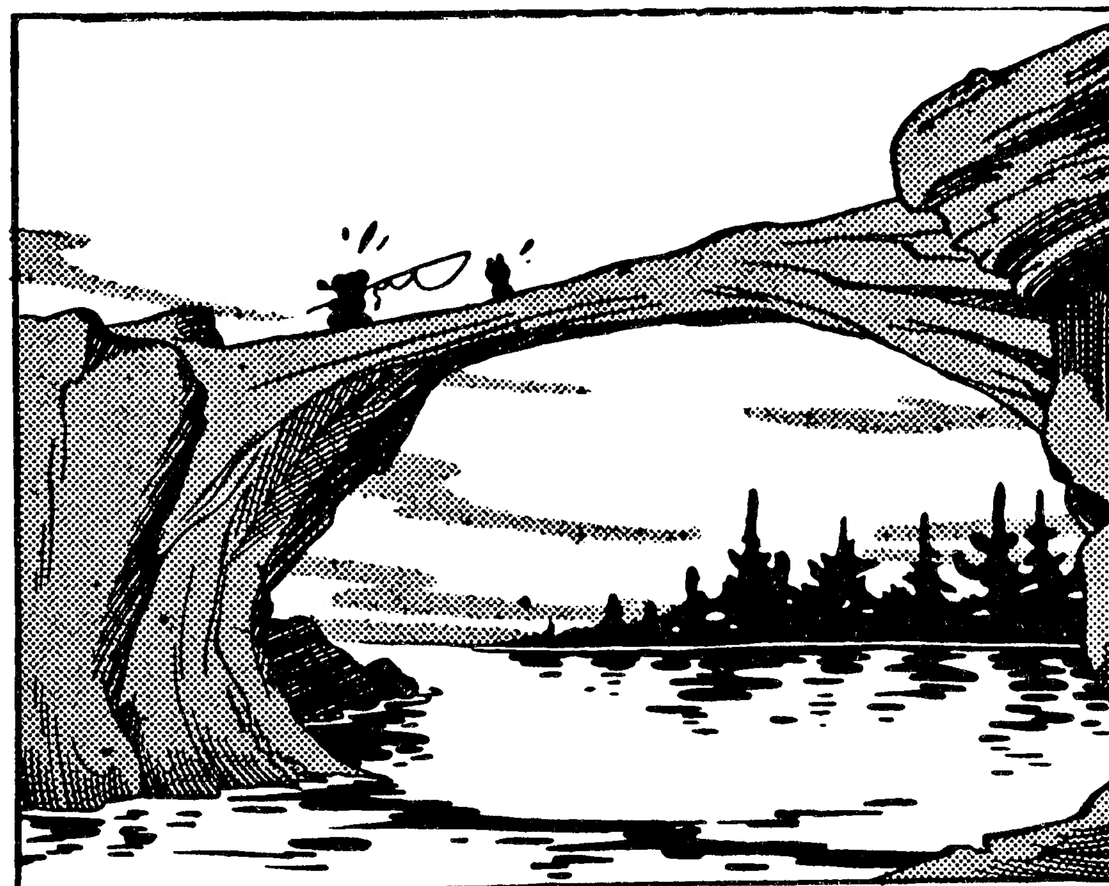
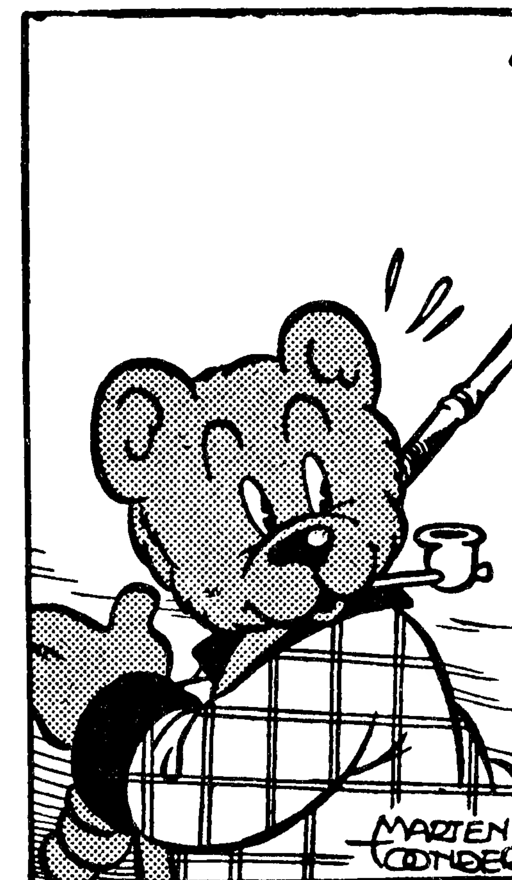
MV **25**	41-85	De watergeest

1977 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

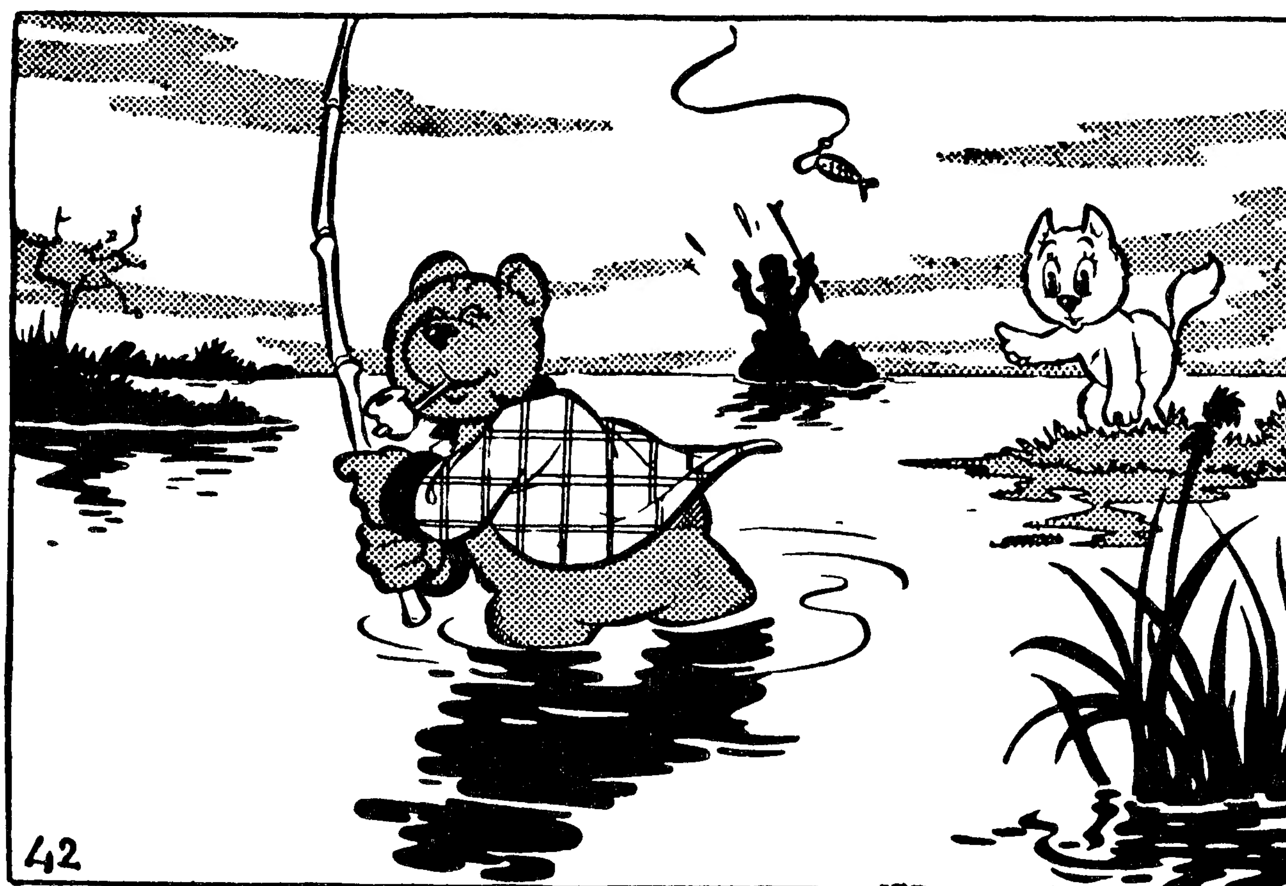
MV 25 De watergeest
1947 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant
1950 Boekuitgave, in kleur, met minder tekeningen en met grote kleurenplaten, De Bezige Bij, Amsterdam
1951 Oblong boekuitgave, in kleur, in het Noors, Mortensen, Oslo

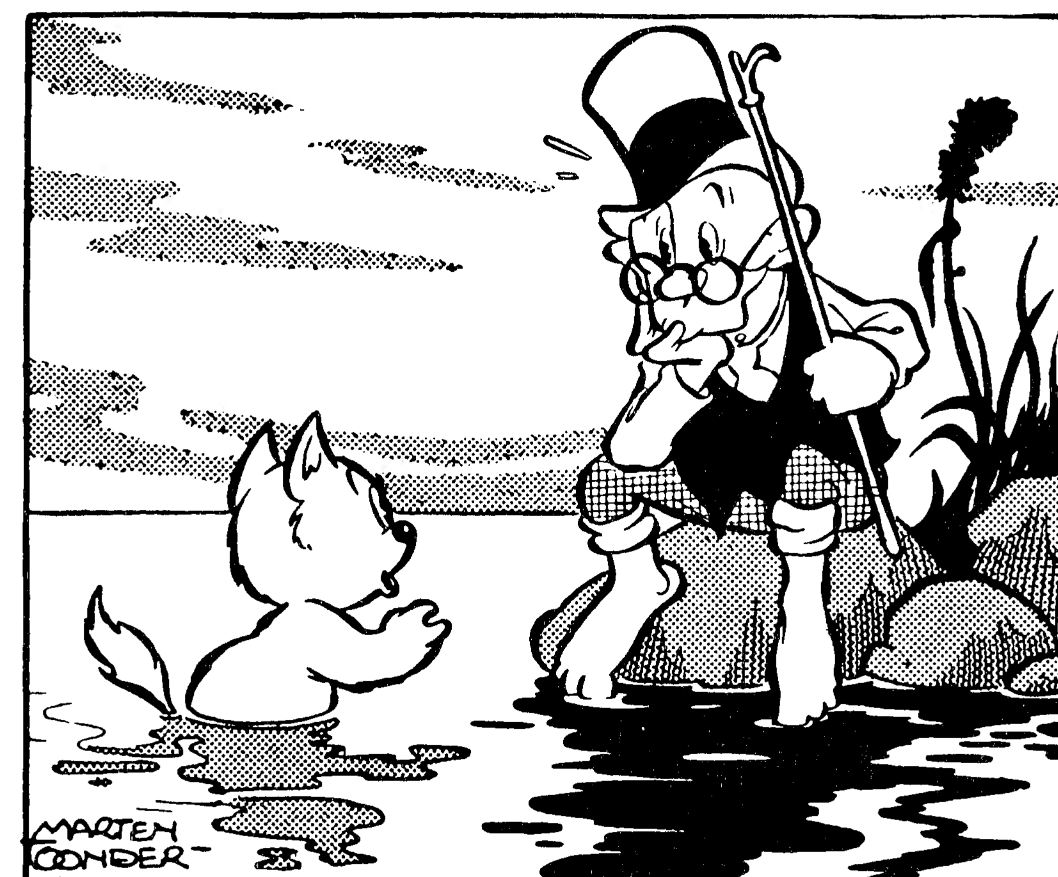

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5217 8
Delen 25 & 38 ISBN 90 234 5223 2

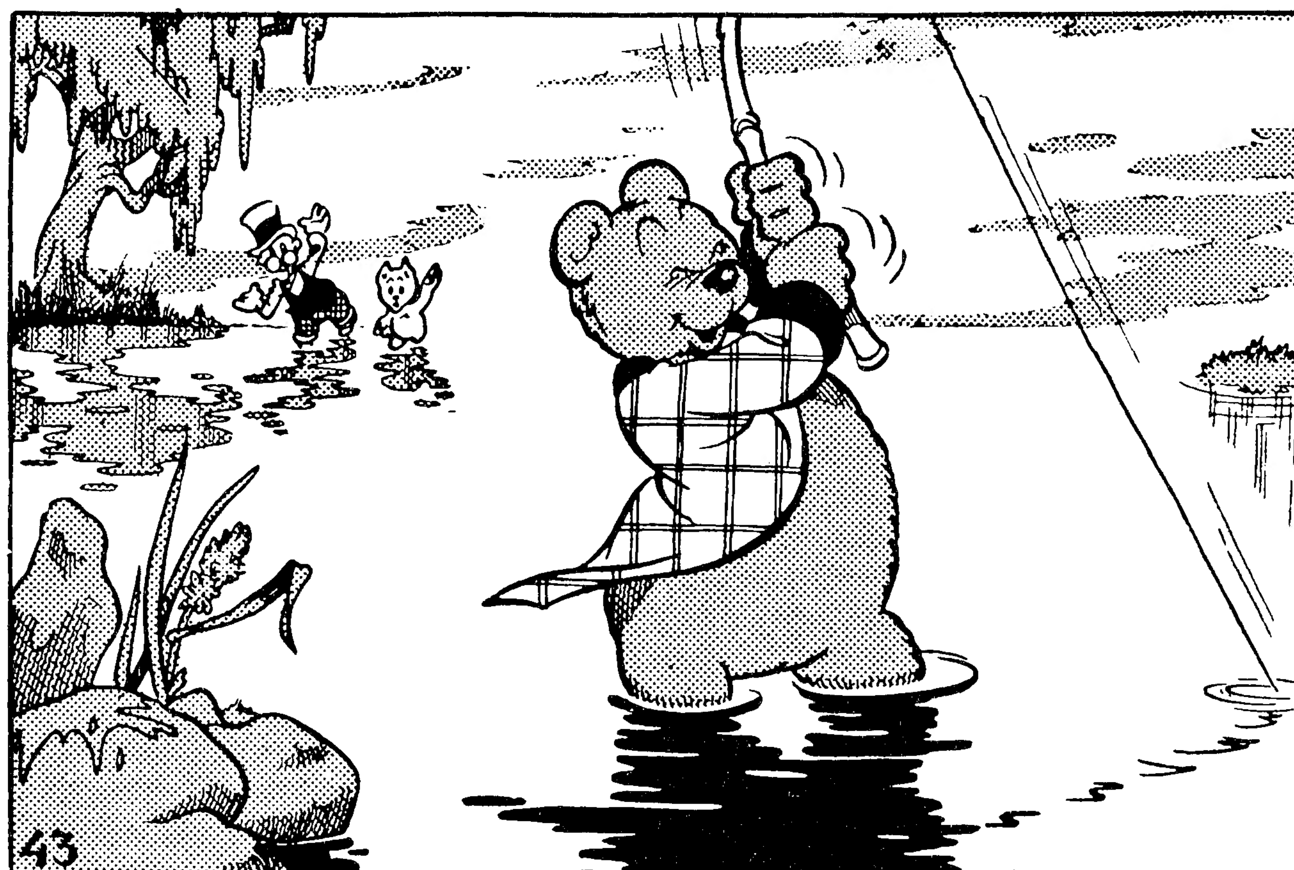

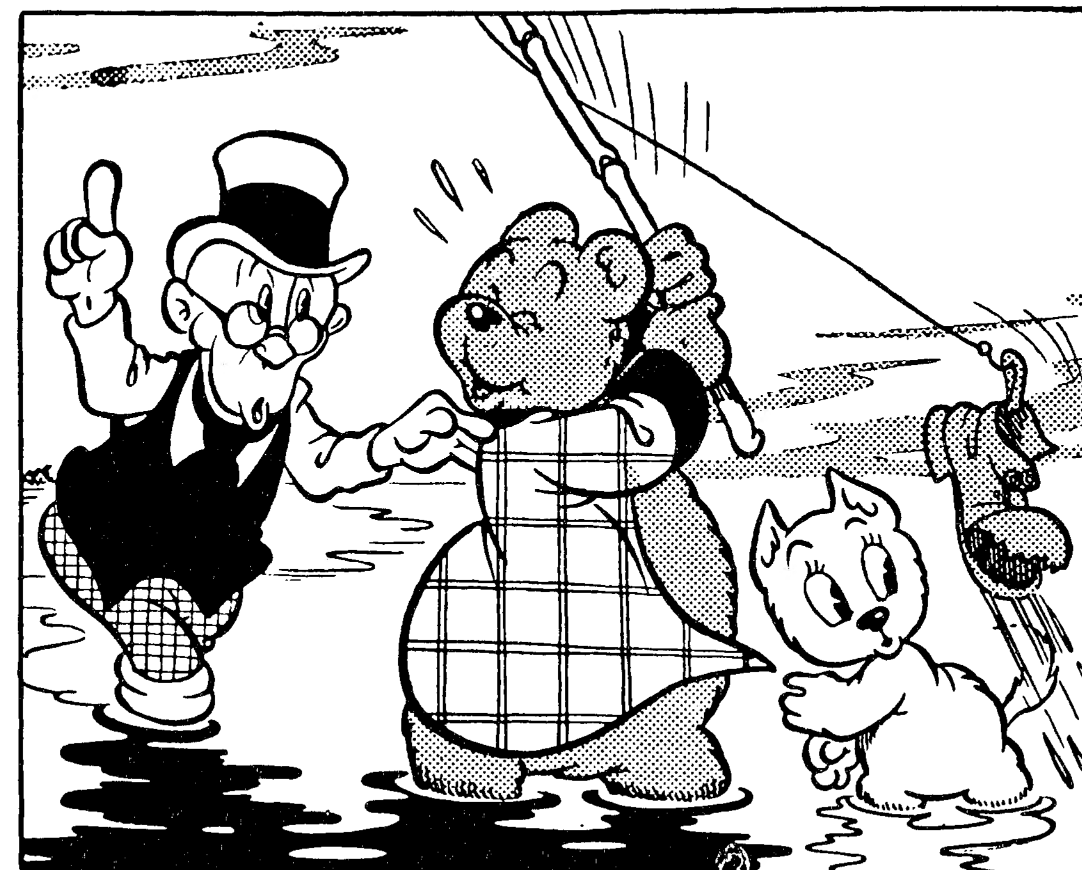
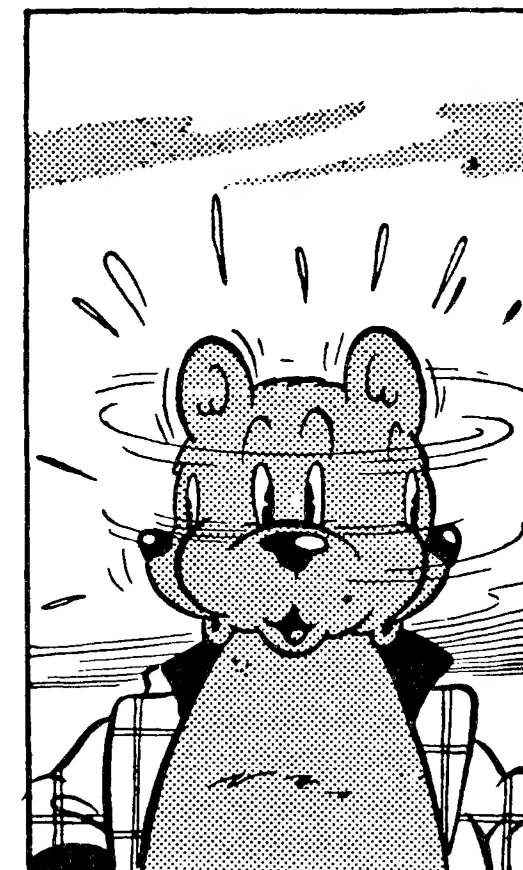

Op een mooie morgen in het vroege voorjaar waren heer Bommel en Tom Poes vroeg op stap gegaan.
‘Ik ben blij, dat ik er eens uit ben, jonge vriend!’ zei heer Ollie tevreden. ‘De zorgen drukten mij de laatste tijd! Het leven had zijn kleur verloren, als je begrijpt wat ik bedoel. En een heer die gedrukt wordt en geen kleur meer ziet, is geen heer meer, dat zal je met me eens zijn! Daarom heb ik je uitgenodigd om te gaan vissen. Niets is zo goed voor geschokte heren als een rustig vispartijtje!’
‘Het zal wel zo zijn,’ zei Tom Poes. ‘Ik houd trouwens wel van vis, maar niet van vissen. Dat geknoei met wormen en die scherpe haakjes mag ik niet graag...’
‘Tut tut!’ zei heer Bommel. ‘Ik vis niet met wormen! Ik vis met kunstvisjes van blik! En ik vis niet om vis te vangen maar om te vissen! Snap je, Tom Poes? Ik vis om de druk kwijt te raken en om de geest te verzetten. Misschien begrijp je het niet helemaal, maar dat komt dan alleen maar omdat je geen heer bent... Eh, ik bedoel een heer van stand! Natuurlijk meen ik niets onaardigs te zeggen, want ik mag je graag, maar afkomst is afkomst, begrijp je?’
‘Nee!’ zei Tom Poes. ‘Dat begrijp ik niet. Maar het zal wel aan mij liggen!’
Er ontstond een kleine stilte, die een beetje drukkend werd. Intussen naderden ze een eiland, dat door een rotsboogje met de oever verbonden was.
‘Daar liggen de moerassen!’ zei heer Bommel. ‘Prachtig viswater, Tom Poes! Vol kikkers en bloedzuigers en muskieten en zo! Kop op, jonge vriend! We gaan beginnen!’

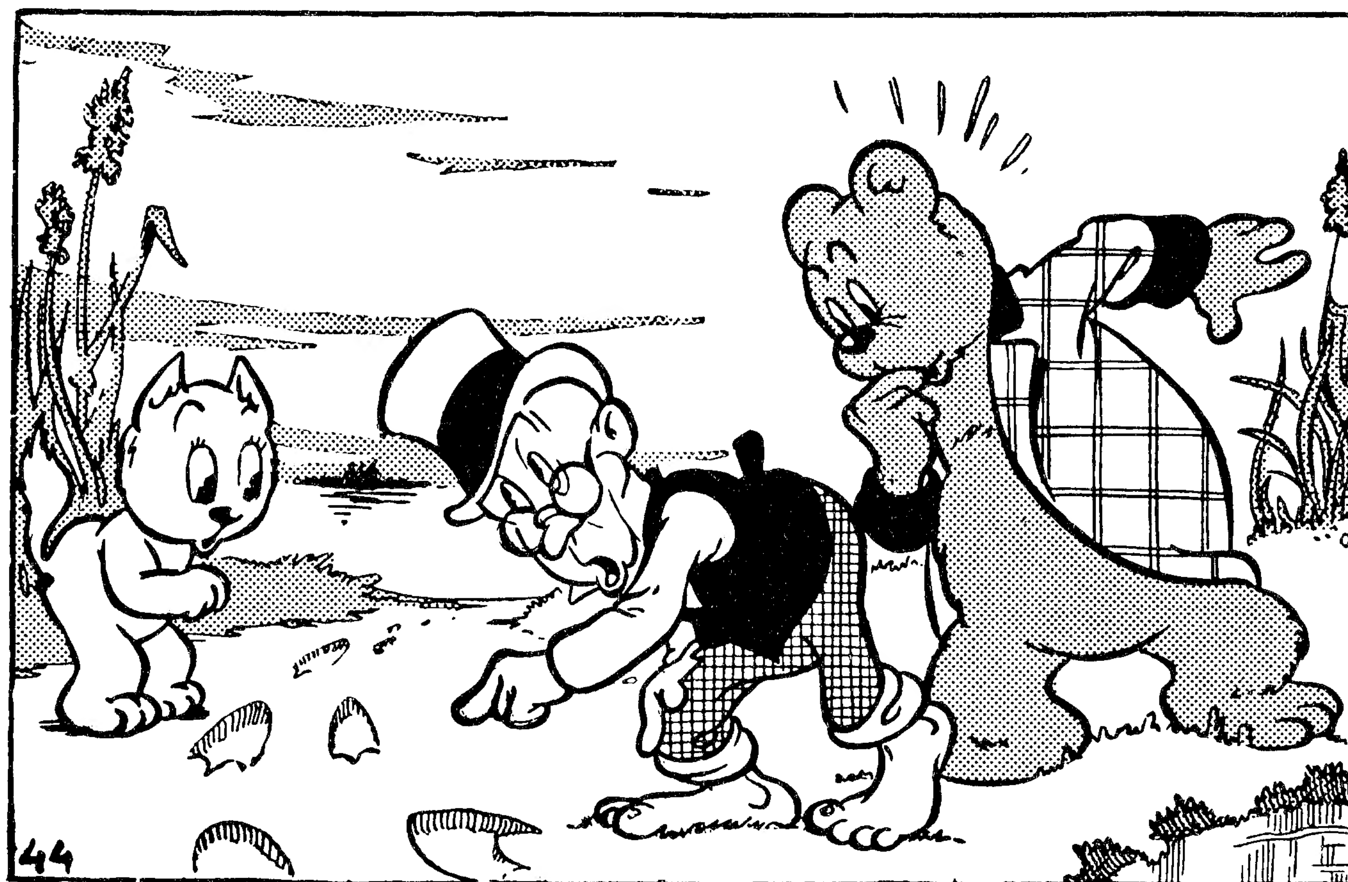

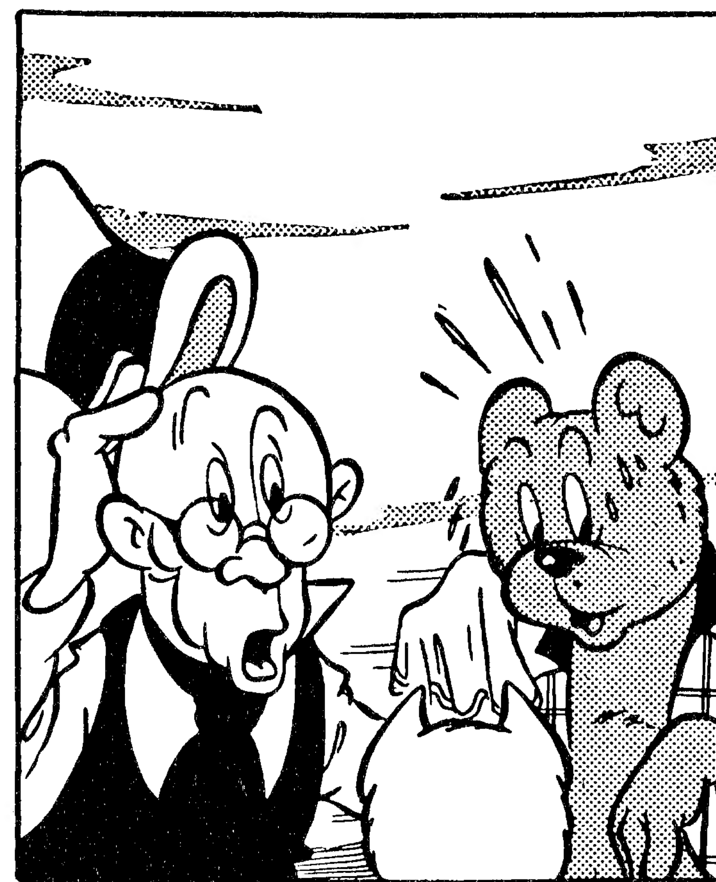

Heer Bommel bevestigde een blikken namaakvisje aan zijn haak en sprong in het stille, sombere water van het moeras.
'Jij mag aan land blijven!' zei hij vriendelijk. 'Dan kun je kijken hoe ik het doe en een beetje nadenken en zo. En als ik soms in de modder zak kan jij me er uit trekken, begrijp je? Want dat heb je soms met moerassen. Soms zakt men er in!'
Hij stapte soppend en spattend een eindje verder en zwaaide zijn hengel boven zijn hoofd. 'Es kijken...' mompelde hij. 'Hoe was het ook weer? Uithalen, ronddraaien, wegzwiepen, inhalen, bijdraaien... zoiets, geloof ik. Zalmvissen heet dat. Wie weet, wat ik op die manier vang!'
Tom Poes, die hem nakeek, hoorde ineens een klagend geroep achter zich. Hij draaide zich om en zag een vreemd, oud heertje op een rotsblok in het water zitten.
'Niet doen!' riep het heertje. 'Dat is o, zo gevaarlijk! Niet doen! Terugkomen, als het u belieft!'
'Waarom is dat gevaarlijk?' riep Tom Poes terug. En hoewel hij er een hekel aan had sprong hij in het water en waadde naar het heertje toe.
'Wat is er aan de hand?' vroeg hij. 'Ach, ach!' zei het heertje. 'Ik ben bang, dat het te laat is! Zoiets kunt ge hier volstrekt niet doen. Ge verontrust den Aqua Spiritus!'
'De wat?!' vroeg Tom Poes.
'De watergeest!' legde het heertje uit. 'Hij was de laatste tijd toch al zo onrustig! Ik ben bang, dat hij het moeras zal verlaten en wraak zal gaan nemen! Ach, ach, wat een zorgen!'

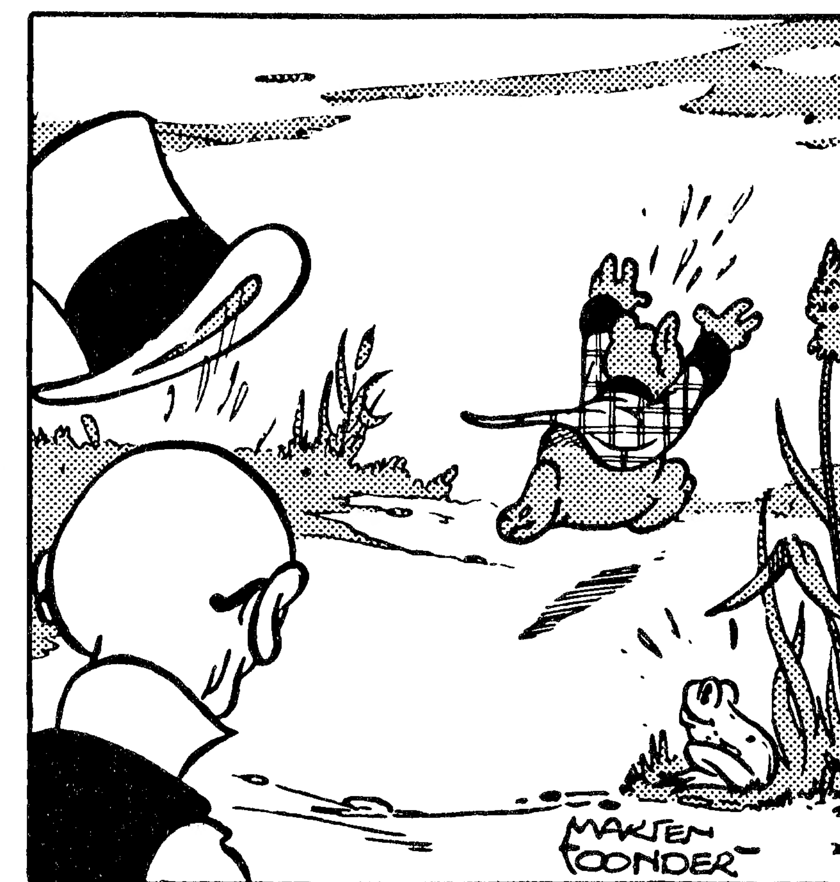

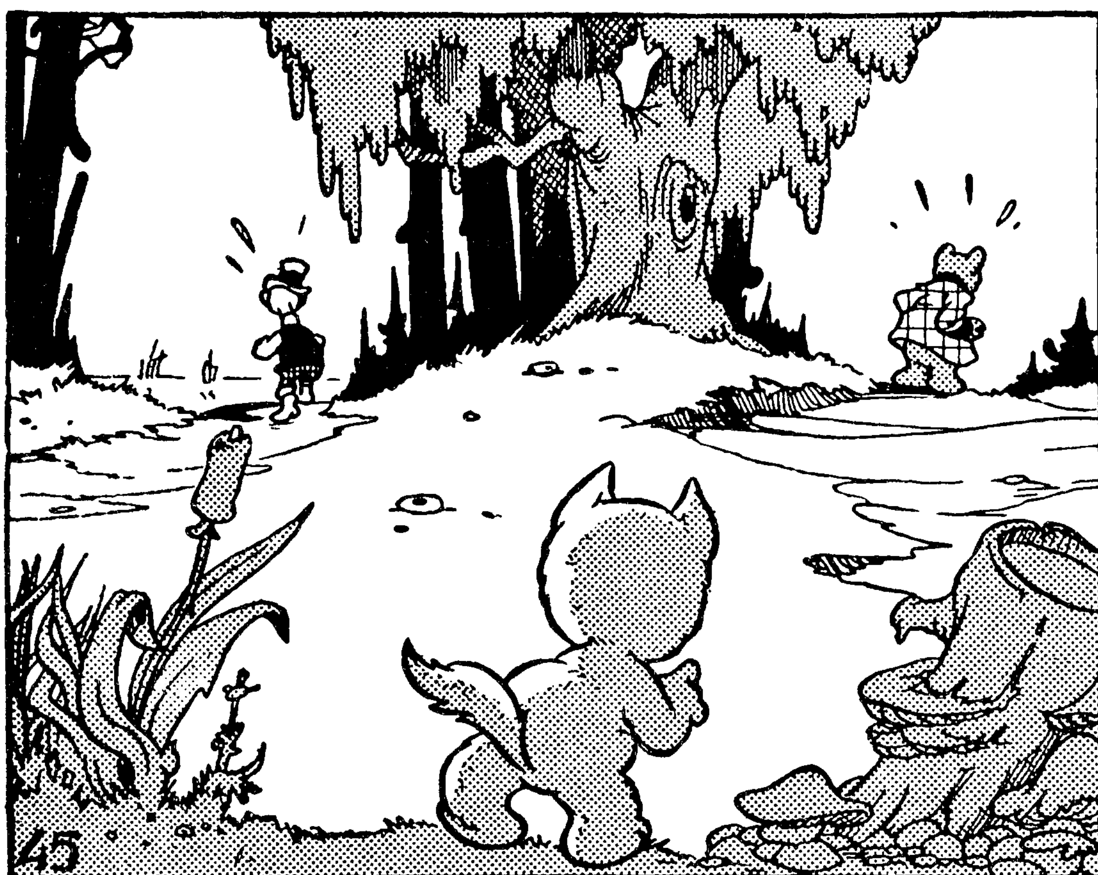
Heer Bommel stond midden in het moeras en viste. De lentewind woei zachtjes om zijn kaken, de zon scheen en kleine wolkjes dreven vriendelijk langs de hemel. 'Wat een dag!' mompelde heer Ollie tevreden. 'Een dag uit duizenden! Een dag, waarop een vissend heer een beer kan zijn. Een aardig rustig moeras, zonder valse stroom en zonder dagjesmensen en zondagsvissers. Die modder is een bezwaar, maar wanneer ik vanavond mijn voeten was, is dat ook verholpen. Wacht 's, ik geloof, dat ik beet heb! Mijn haak zit vast! Tjonge wat zal Tom Poes kijken als ik een zalm naar boven haal... trekken. Bommel... vooruit...!'
Op dat moment tikte iemand op zijn schouder. 'U kunt dat niet doen!' zei een stem aan zijn oor. 'Kan ik dat niet?' vroeg heer Bommel verontwaardigd. 'Oho! Let op! Ik heb beet en ik zal u de grootste spiering naar boven halen, die u ooit gezien hebt! Wacht...'
'Die meneer bedoelt iets anders!' zei Tom Poes. 'In dit moeras woont een watergeest die wraak neemt op indringers!'
Op dat moment schoot datgene, wat heer Ollie aan zijn hengel had, los en verscheen boven water. Het was een oude schoen, het soort schoen, dat door iedere hengelaar wordt opgehaald in een moeras. Maar heer Bommel keek er niet eens naar.
'Wraak op indringers?' zei hij. 'Oho! Ben ik een indringer? Ik, een Bommel, ben nooit een indringer! Ik... eh... wie woont hier, zei u?? Een watergeest!!' riep heer Bommel en gooide zijn hengel weg. 'Help! een watergeest!'

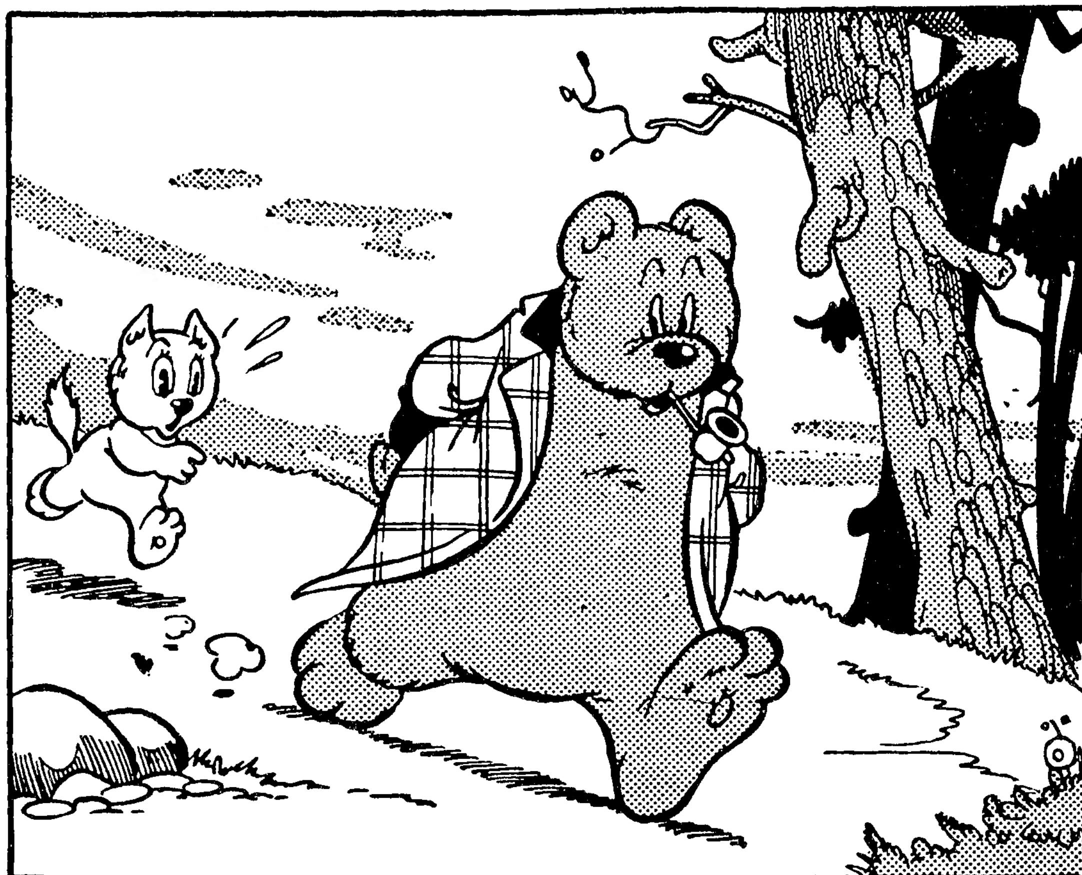
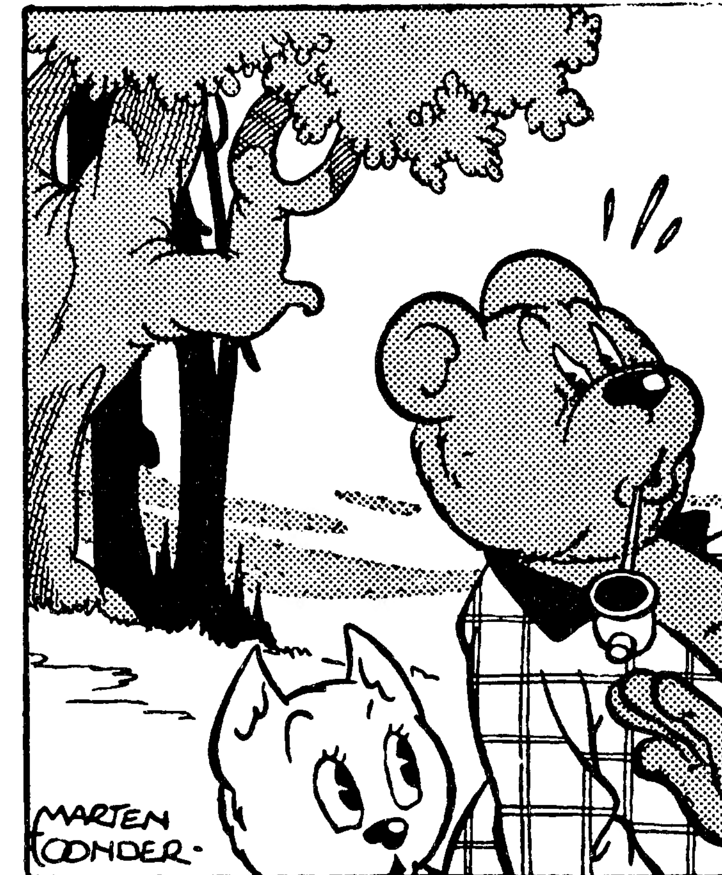

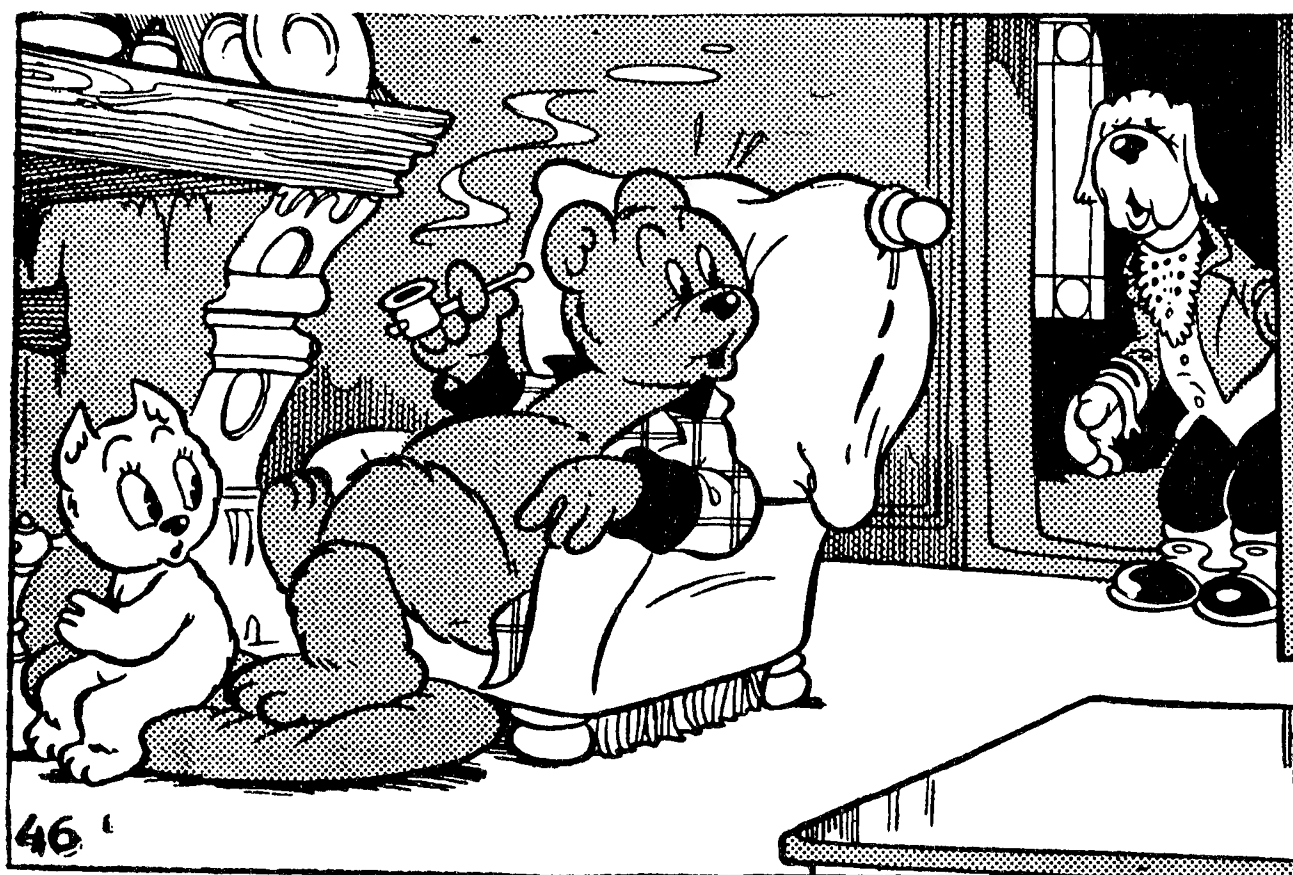

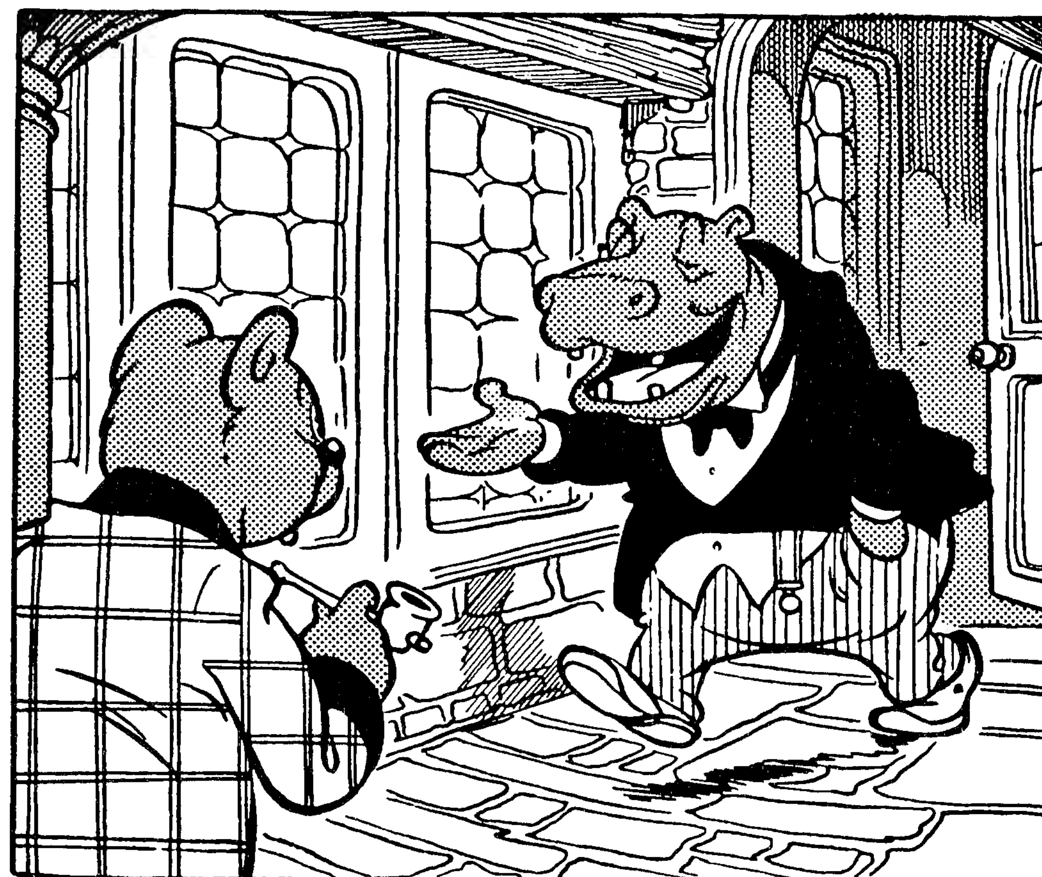

Het oude heertje nam heer Ollie en Tom Poes mee naar de oever en wees op een paar vreemde sporen, die daar in de modder te zien waren. 'Hier heeft hij gelopen!' zei hij verbaasd verklarend. 'Ik ben amphibioloog moet u weten... mijn naam is Kwakernat, aangenaam! En ik heb een studie gemaakt van de Aqua Spiritus die hier woont!'
'D-de akwa wàt??' vroeg de heer Bommel, die het warm had gekregen. 'De watergeest!' legde het heertje uit. 'Een zeer groot en gevaarlijk exemplaar. Zéér zeldzaam en boosaardig! Hij is erg onrustig de laatste tijd! Ik mag er niet aan denken wat er gaat gebeuren wanneer hij het moeras zou verlaten... ontzettend!' 'Wat waarom is d-dat ontzettend?' vroeg de heer Bommel, zijn voorhoofd afvegend. 'Is hij ook v-voor h-heren gevaarlijk?'
'Voor iedereen!' sprak het heertje somber. 'Iedereen die door hem wordt aangeraakt verandert in een kikker! Verschrikkelijk niet waar?'
'Hoe ziet hij er uit?' vroeg Tom Poes. 'Die sporen hier lijken wel kikkersporen!'
'Hij ziet er ook net als een kikker uit!' fluisterde de heer Kwakernat. 'Een grote, zéér grote groene kikker! Afschuwelijk!'
'Kwak... kwak!' zei op dat moment iemand of iets – vlak bij. Heer Bommel gaf een hese gil en rende weg, zo hard als hij lopen kon. 'R-raak me niet aan!' riep hij terwijl hij in de verte verdween.
'Kwak... kwak!' herhaalde iemand kalm. Het was een vriendelijke kikker, die zich in de zon zat te koesteren en zich van geen kwaad bewust was. 'Bah!' merkte de heer Kwakernat op. 'Een gewone, ordinaire Rana Arvalis!' Een moeraskikvors, om duidelijk te zijn!

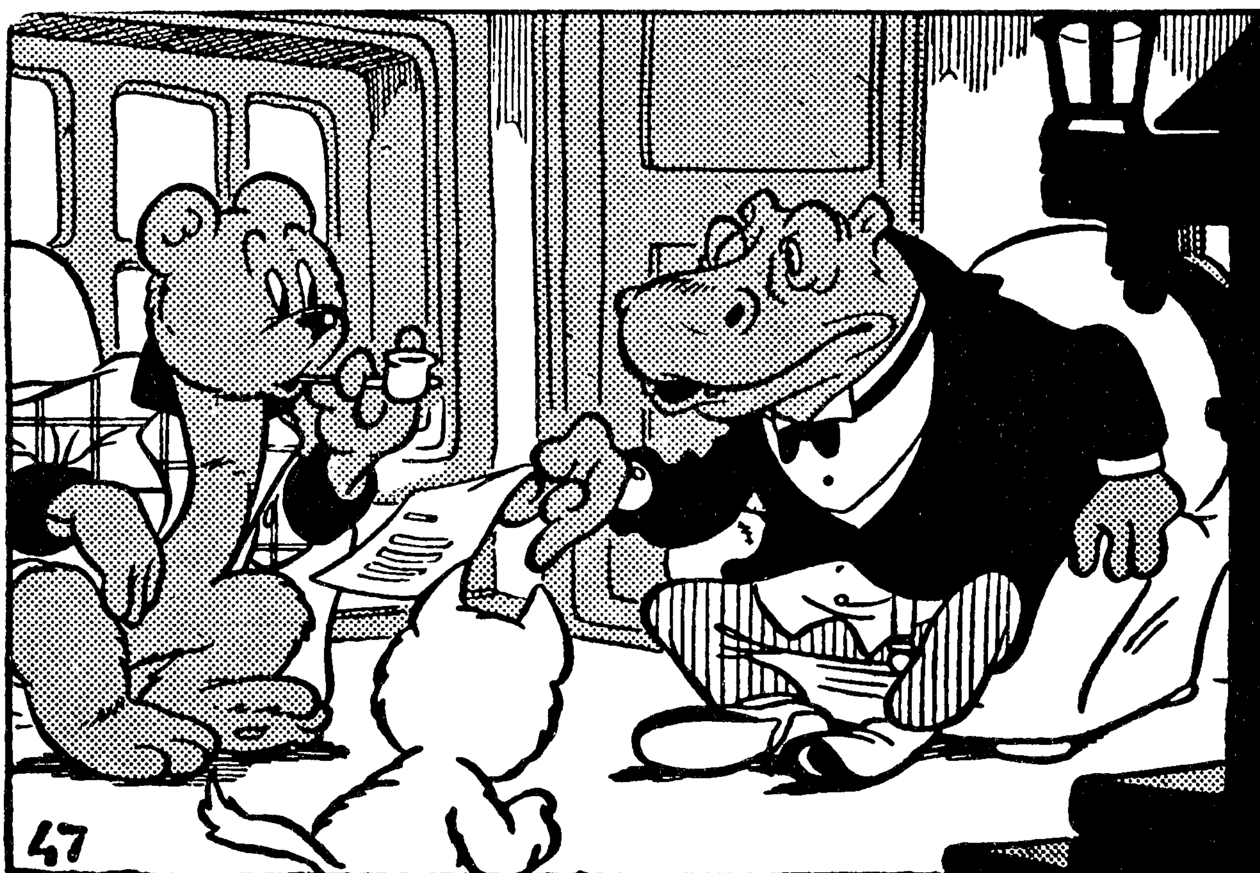

Het oude heertje nam afscheid en verdween bezorgd mompelend in de verte om verdere nasporingen naar de watergeest te doen. Tom Poes ging op zoek naar heer Ollie en vond hem op een heuveltje onder een boom staan.
'Het was niets, heer Bommel!' riep hij. 'Het was een gewone kikvors die kwaakte. Niets gevaarlijks of zo!' Heer Ollie zuchtte diep, stak zijn pijp in zijn mond en begon met grote passen de heuvel af te dalen. 'Heer Ollie!' riep Tom Poes. 'Heer Ollie! Waar gaat u naar toe? Wacht even! Ik ga met u mee!'
'Ik ga naar huis!' sprak heer Bommel koel. 'Er is niets dat mij hier trekt! Mijn hengel is weg, mijn voeten zitten vol modder, ik word door de eerste de beste kikker uitgekwaakt en aan het schrikken gemaakt en jij loopt te lachen!'
'Ik lach helemaal niet!' zei Tom Poes. 'Waarom zou ik lachen?'
'Je lacht!' hield heer Bommel koppig vol. 'Je lacht mij uit! Je lacht omdat ik weg liep toen die kikker kwaakte. Je dacht zeker, dat ik bang was, hè? Maar laat ik je vertellen, dat ik alleen maar een knuppel ging zoeken om die watergeest onschadelijk te maken, jonge vriend! Een heer laat zich niet door een watergeest bang maken, dat moest je weten! Dat lachen staat je niet!' 'Maar ik lachte werkelijk niet!' zei Tom Poes. 'De zaak is ernstig genoeg!'
'Goed!' zei heer Bommel waardig. 'Ik ben bereid het te vergeten. Kom mee naar huis, jonge vriend, dan gaan we thee drinken!'

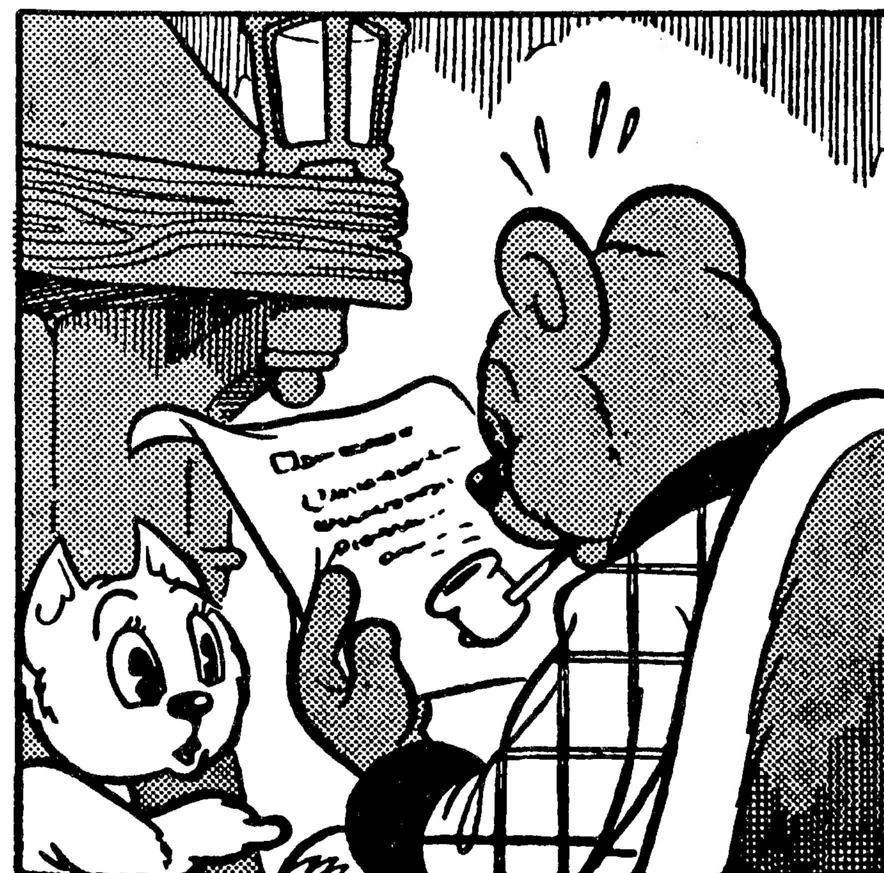
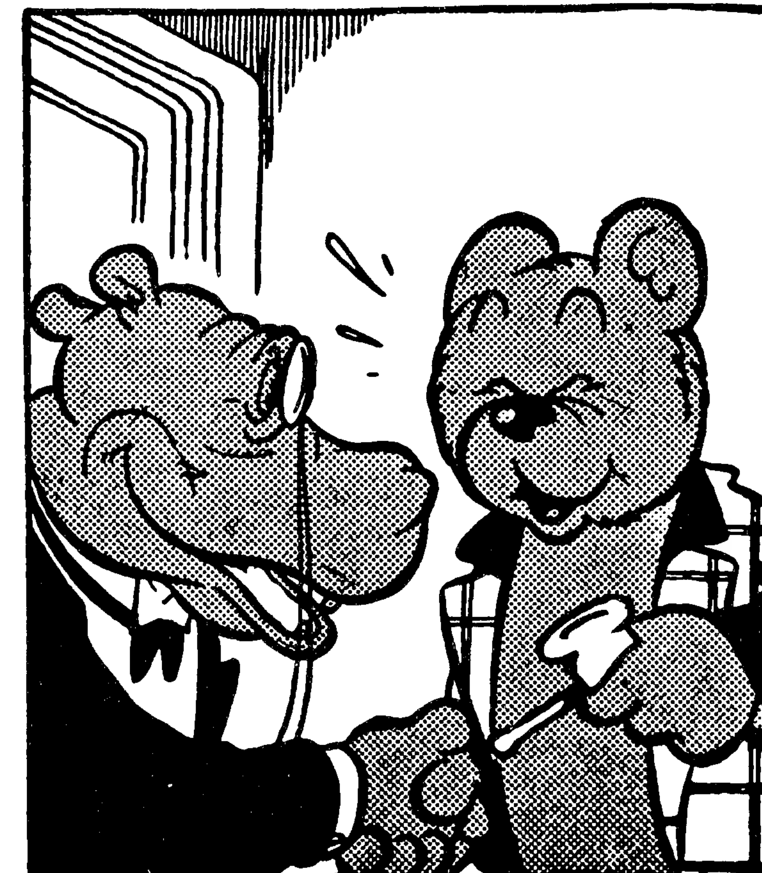

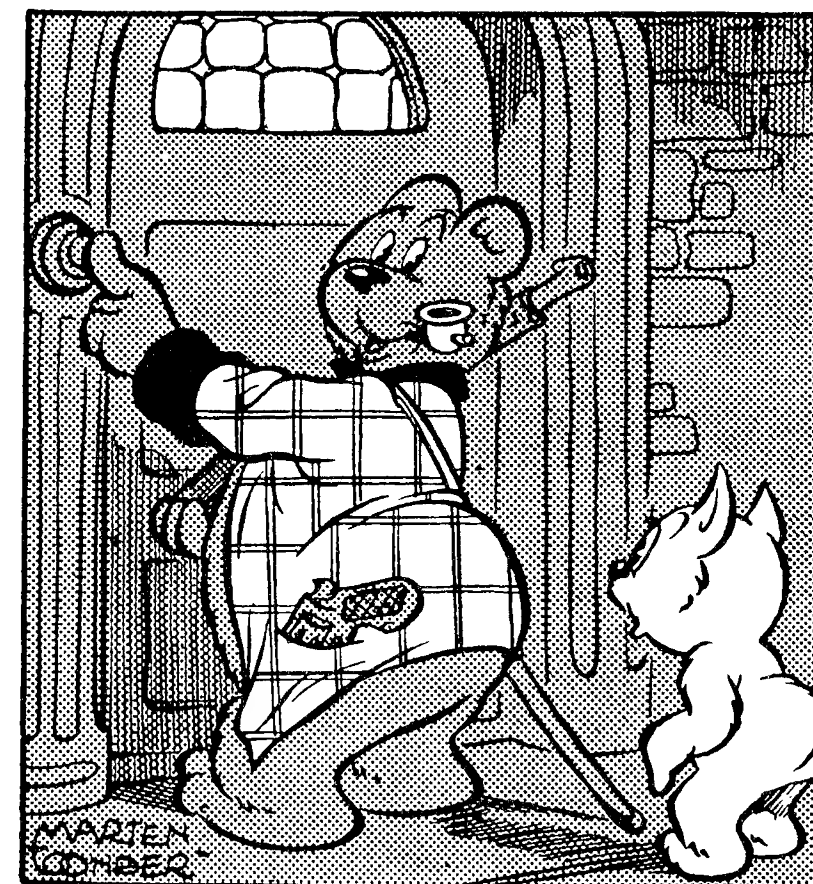
Tom Poes en heer Bommel zaten gezellig voor het haardvuur over watergeesten te praten. Heer Ollie vertelde net, hoe hij eens met gevaar voor eigen leven zo'n griezel onschadelijk had gemaakt, toen Joost – de huisknecht – binnenkwam om te zeggen dat er iemand was om hem te spreken.
'Excuseer!' zei de trouwe knecht. 'Het is de edelachtbare heer Dickerdack, de burgemeester van Rommeldam! Hij moet u spreken over een dringende zaak, zegt hij!'
'Wel, wel!' zei heer Bommel. 'De burgemeester! Ik ga hem persoonlijk binnenlaten, Joost!'
Heer Ollie trok zijn jas recht en liep statig naar de voordeur van slot Bommelstein.
'Treed binnen!' zei hij gastvrij. 'Het is mij een groot genoegen u hier te mogen ontvangen! Mijn naam is Bommel! Olivier B. Bommel, om juist te zijn! Zéér aangenaam!'
'Mooi!' riep de burgemeester. 'Ik heb mijn hoedje al opgehangen aan één van die mooie kapstokken van je! Goed zo! Gezellig hutje heb je hier! Kom binnen!'
'Eh... hutje... nou ja!...' zei heer Ollie. 'Het kon misschien wat groter zijn... misschien kan ik het laten verbouwen en zo... eh...'
'Goed zo!' riep de burgemeester. 'Altijd grappig, die ouwe Bommel! Hahaha!'
'Hahahaha!' zei heer Ollie. 'En...kent u mij dan?'
'Natuurlijk ken ik je!' zei de burgemeester. 'Jij bent toch die guit, die altijd stomme streken uithaalt? Is Tom Poes er ook?'
Plotseling trok hij een paar diepe rimpels in zijn voorhoofd en nam zijn oogglas uit zijn oog. 'Ik moet jullie spreken!' fluisterde hij. 'Er is mij iets vreemds overkomen! Jullie moeten mij helpen!'

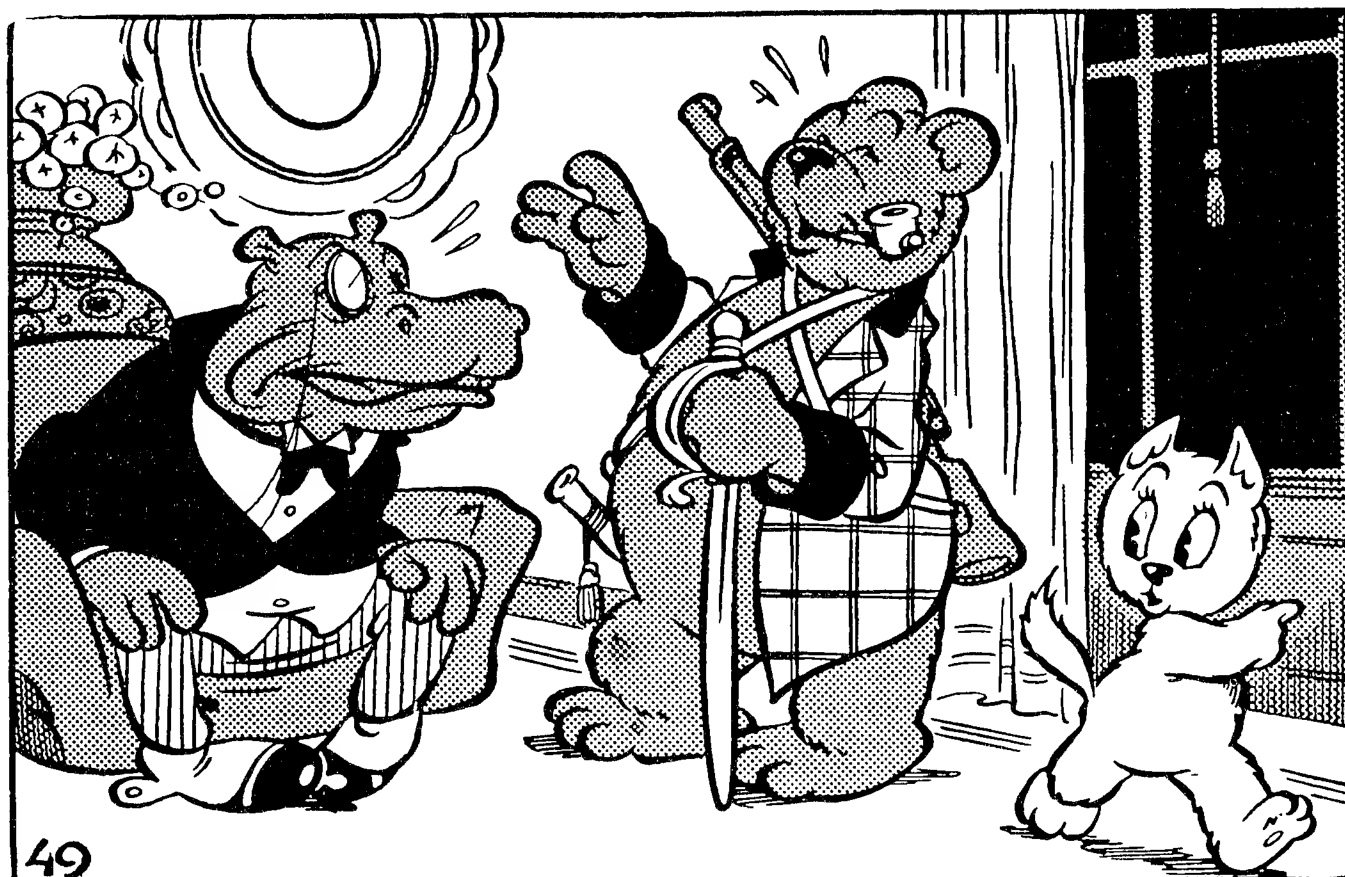
'Waarmee kunnen we u helpen, burgemeester?' vroeg heer Bommel nieuwsgierig, toen ze bij elkaar voor de haard zaten. 'Wat is dat voor iets vreemds waar u het over had?'
'Ha, iets vreemds! Ja, dat is het zeker!' riep de burgemeester. 'Vanmorgen kreeg ik dit briefje met de post! Lees maar eens, Bommel! Lees het goed, als je tenminste lezen kan!' 'Ik kan lezen!' zei heer Bommel koel. 'Ik had een zeven voor lezen op mijn eind-examen! Es kijken... hm... Aan de burgemeester van Rommeldam, staat er boven. En verder: Er wordt tegenwoordig in mijn moeras gevist. Ja, er wordt zelfs met bootjes op gevaren! Ook is het voorgekomen, dat iemand een boterhampapiertje in mijn riet wierp en een onverlaat heeft een fluitje gesneden uit een tak van mijn wilg! Dit gaat te ver. Indien ik niet vóór middernacht tienduizend gouden dukaten aan de oever van mijn moeras vind als schadevergoeding (onder de treurwilg), zal ik naar uw huis komen en u in een kikker veranderen. Inmiddels verblijf ik, met de meeste hoogachting, Aqua S.'
'De watergeest!' riep Tom Poes. 'Een brief van de watergeest!'
'Je schijnt hem te kennen!' zei de burgemeester. 'Nu, om kort te gaan, ik betaal die vent natuurlijk niet. Maar omdat ik niet in een kikker veranderd wil worden, kom ik jullie hulp inroepen. Het is natuurlijk onzin; men verandert geen Dickerdack in een kikker! Maar ik wil geen enkele kans lopen, vat je? En de politie haal ik er niet bij, die zou me uitlachen!' Heer Bommel stond op en gaf hem een hand.
'U kunt op ons rekenen!' zei hij eenvoudig. 'Vanavond zijn we bij u, een watergeest is net iets voor ons!'

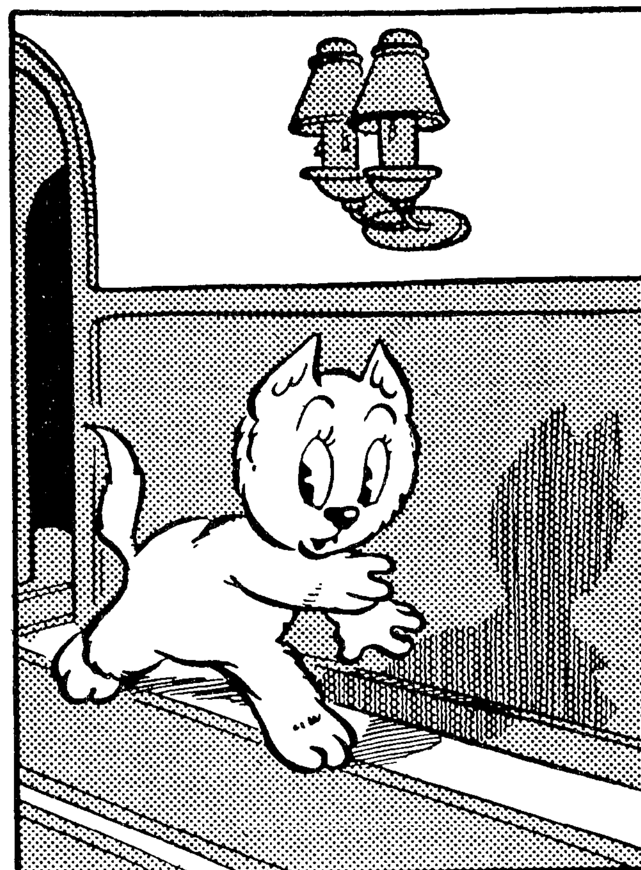
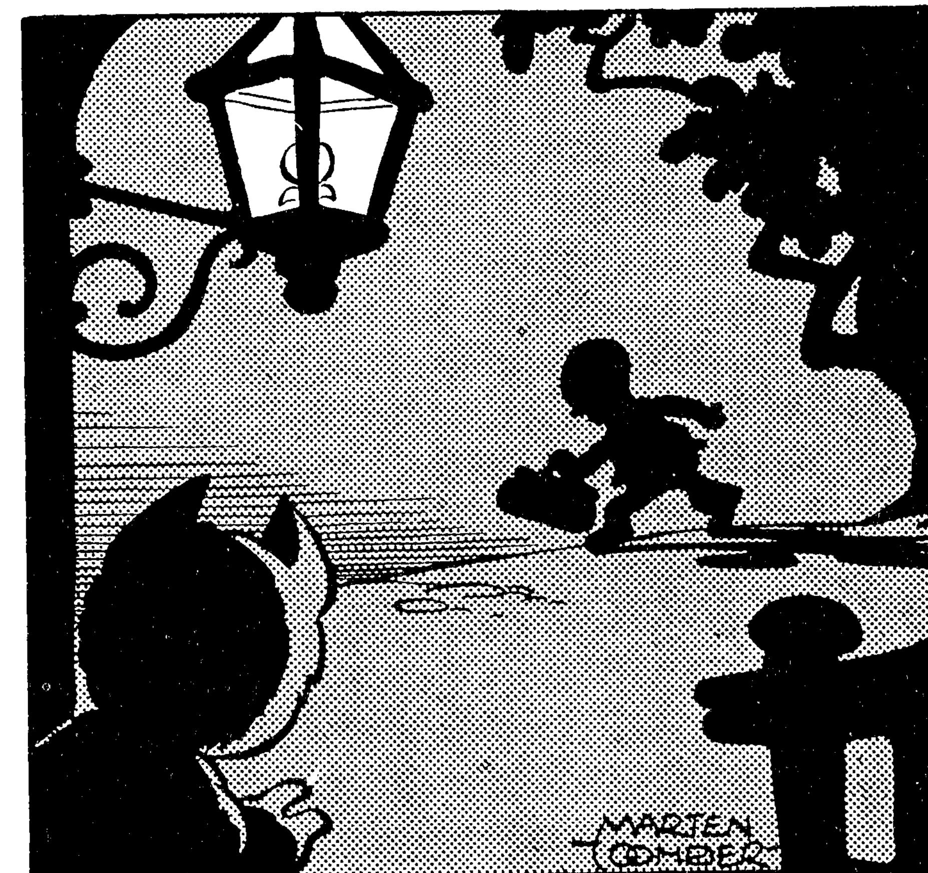

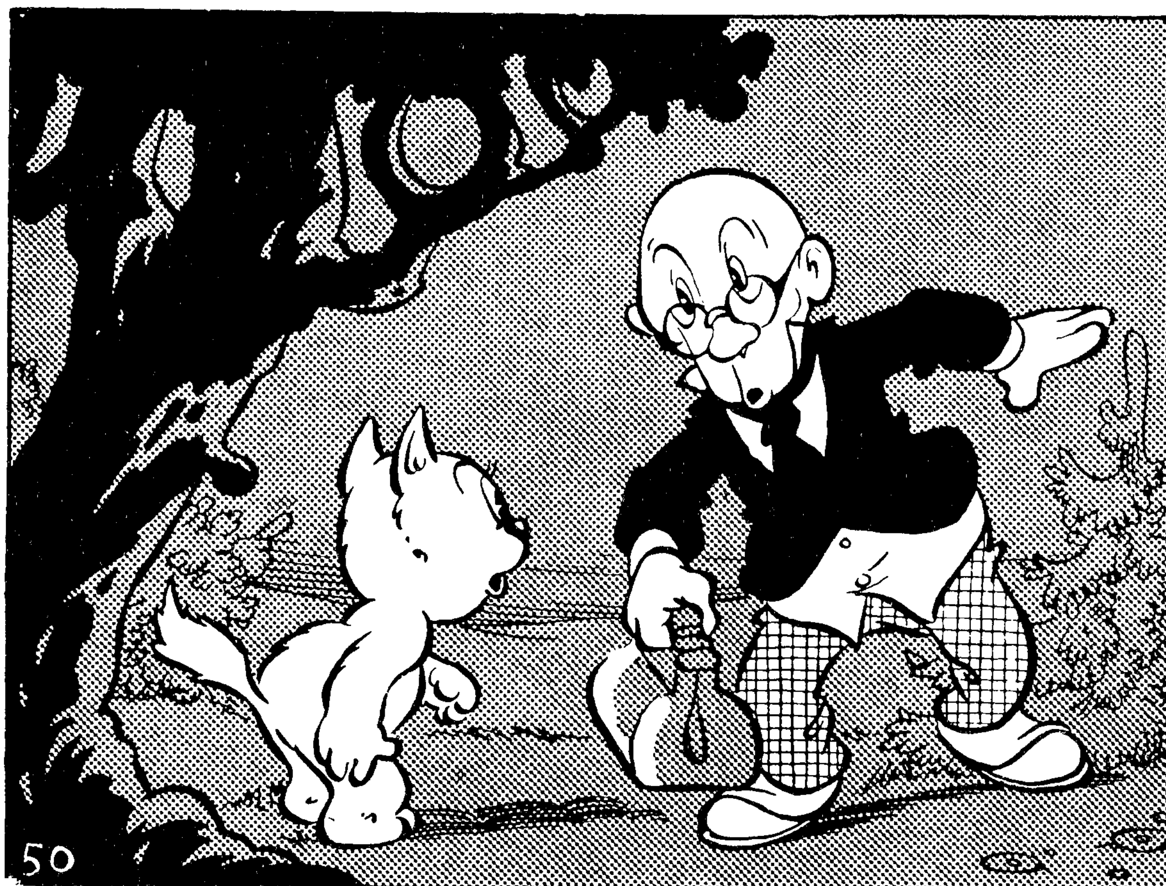

'Het is een raar geval!' zei Tom Poes, toen ze die avond in de Oude Schicht naar het huis van de burgemeester reden. 'Een rare watergeest is dat!'
'Hoe weet je dat?' vroeg heer Bommel. 'Je hebt hem nooit gezien!'
'Watergeesten die brieven schrijven en geld vragen zijn raar!' hield Tom Poes vol. 'Het lijkt me vreemd!'
'Hm!' zei heer Bommel. 'Ik weet niet of dat zo gek is... Ik heb nooit zo'n geest gezien... maar vanavond zullen we meer van hem weten! Als hij het waagt bij de burgemeester te komen gaan we èchte spiritus van hem maken! Haha! Het is net iets voor mij, zo'n avontuur, wat jij, jonge vriend?'

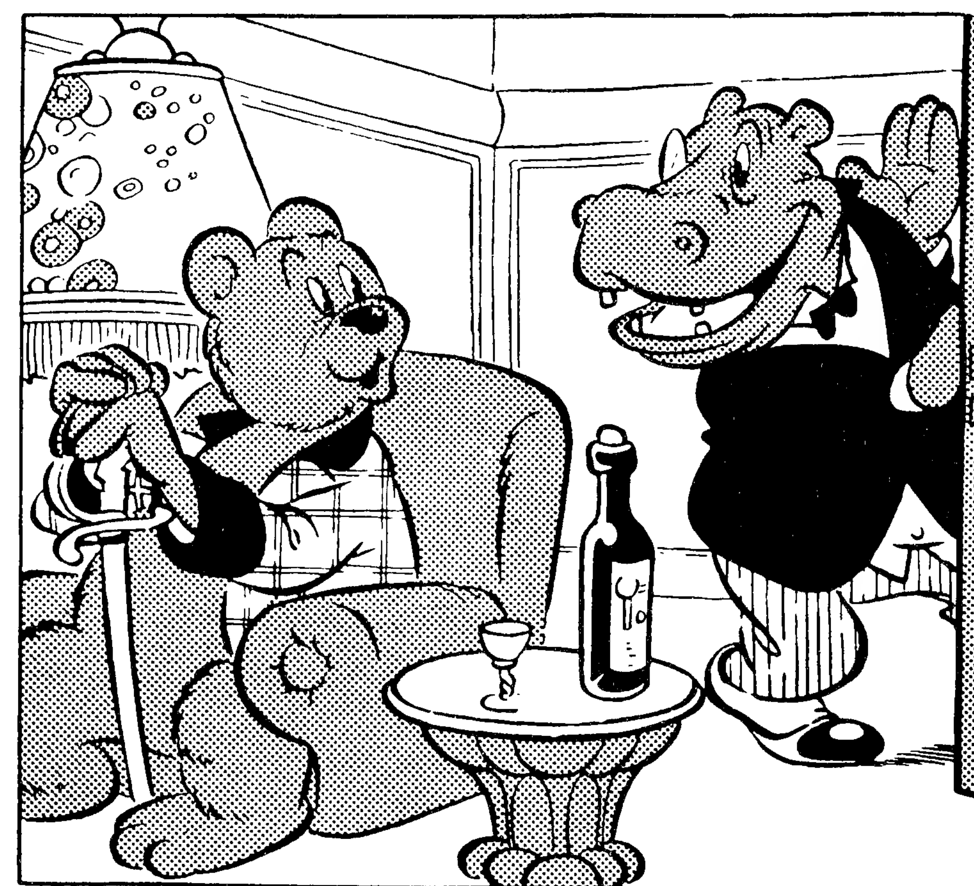
'Hm!' zei Tom Poes, 'we zijn er! Kom mee, heer Ollie!'
Heer Bommel stapte uit, nam een geweer uit zijn bagageruimte, gespte een sabel om en stak een revolver in zijn zak. 'Ziezo!' sprak hij terwijl hij naar het huis liep. 'Ik ben op alles voorbereid, zoals je ziet! Een handige geest die mij verslaat! Overigens heeft die burgemeester een aardig huis – een beetje nieuwerwets misschien, maar hij is ook geen heer van stand, als je begrijpt wat ik bedoel! Hij noemt mij Bommel! Zo maar, zonder dat hij aan mij is voorgesteld en: Aangenaam, heeft hij gezegd. Dat doet men niet, Tom Poes, leer dat van mij! Maar ik zal hem toch helpen, een echte heer is niet haatdragend!' Zo sprekende beklom heer Ollie het bordes en schelde aan...

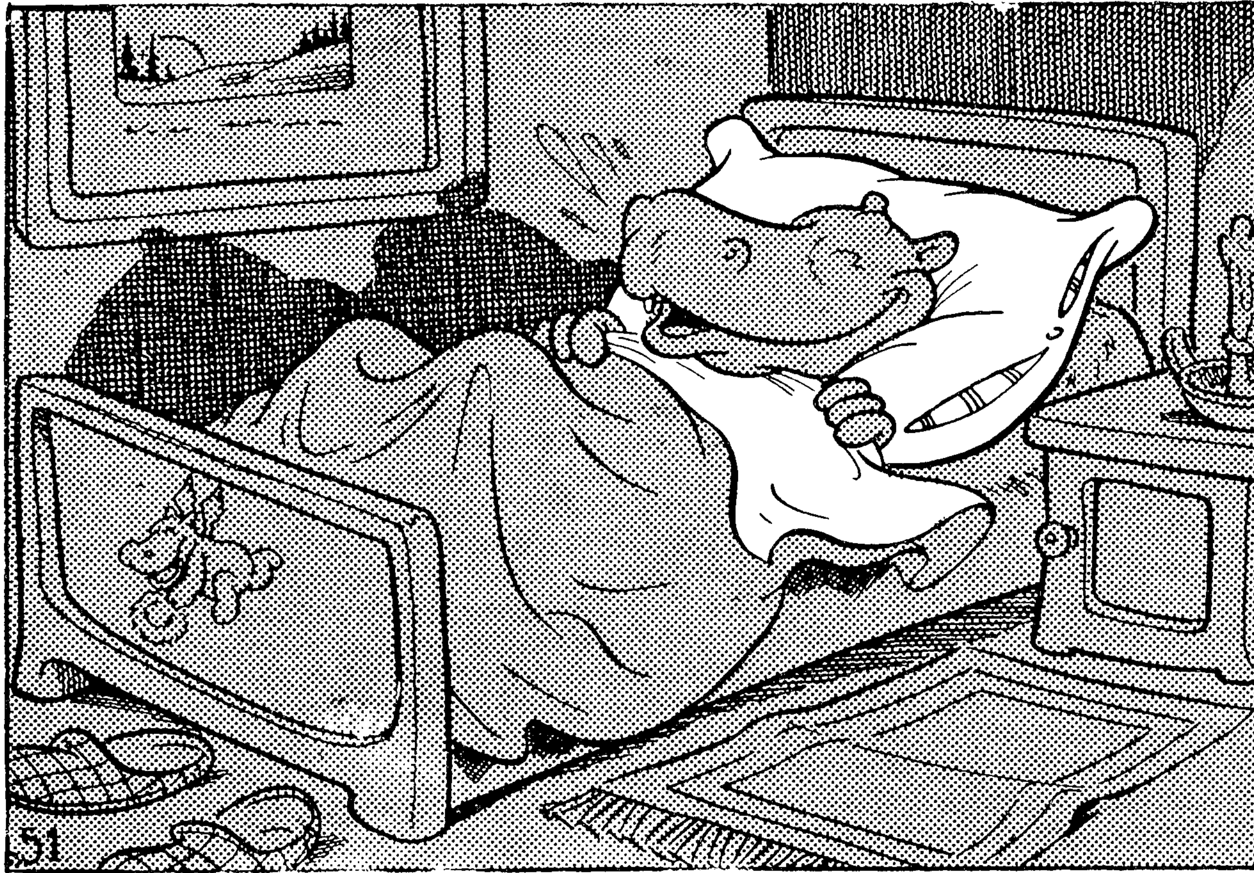

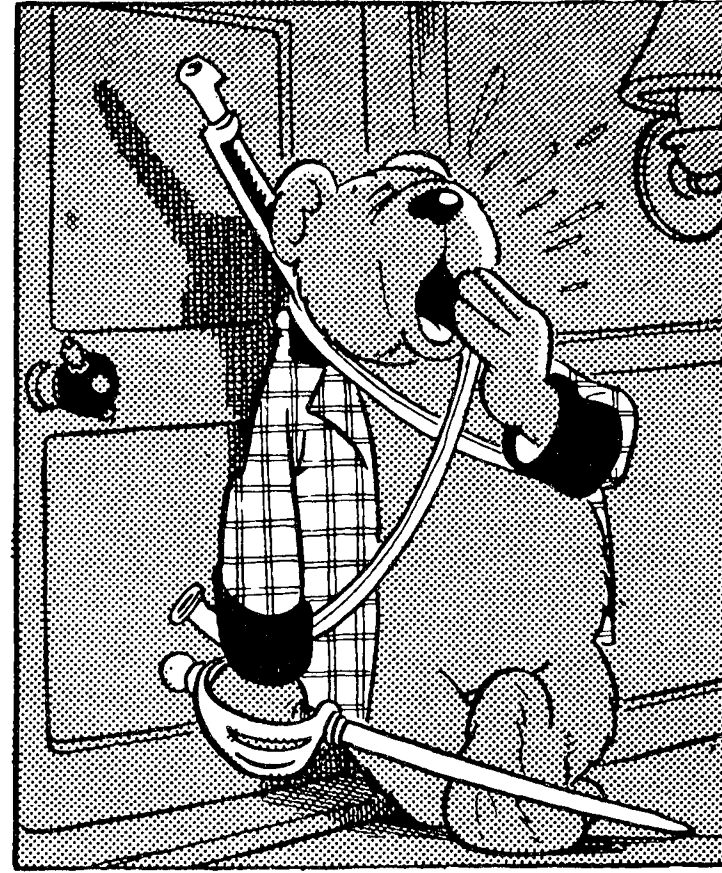

'Hier zijn we dan!' zei heer Bommel, toen de burgemeester hen persoonlijk had binnengelaten en in zijn kamer had gebracht. 'Laat nu de geest maar komen! Ha!'
'Tjonge, wat een wapens!' zei de burgemeester bewonderend. 'Je bent toch niet bang, Bommel?'
'Oho!' riep heer Ollie. 'Bang? Ik? Dat heeft nog niemand mij ooit gevraagd! Een Bommel is niet bang, hij is een ridder zonder vrees of eh... braam! En nu ter zake! Waar zijn uw bedienden?'
'Die heb ik naar de bioscoop gestuurd!' zei de burgemeester. 'Niet, dat ik geloof, dat er iets zal gebeuren maar wanneer ik vannacht in een kikker word veranderd wil ik niet, dat ze dat zien! Dat zou slecht zijn voor mijn goede naam!' 'Goed!' zei heer Ollie. 'Dan zullen we met een aangenaam gesprek de tijd verdrijven totdat die akwa Dinges komt!'
'En ik ga de omtrek verkennen!' zei Tom Poes. 'Tot straks!'
Hij liep de kamer uit, sloop de gang door en maakte de buitendeur voorzichtig open.
'Voorzichtigheid kan geen kwaad!' dacht hij. 'Men kan nooit weten wat er gebeuren gaat!'
Op dat moment bewoog er iets onder de bomen. Een donkere gedaante maakte zich uit de schaduwen los en sloop op het huis toe...

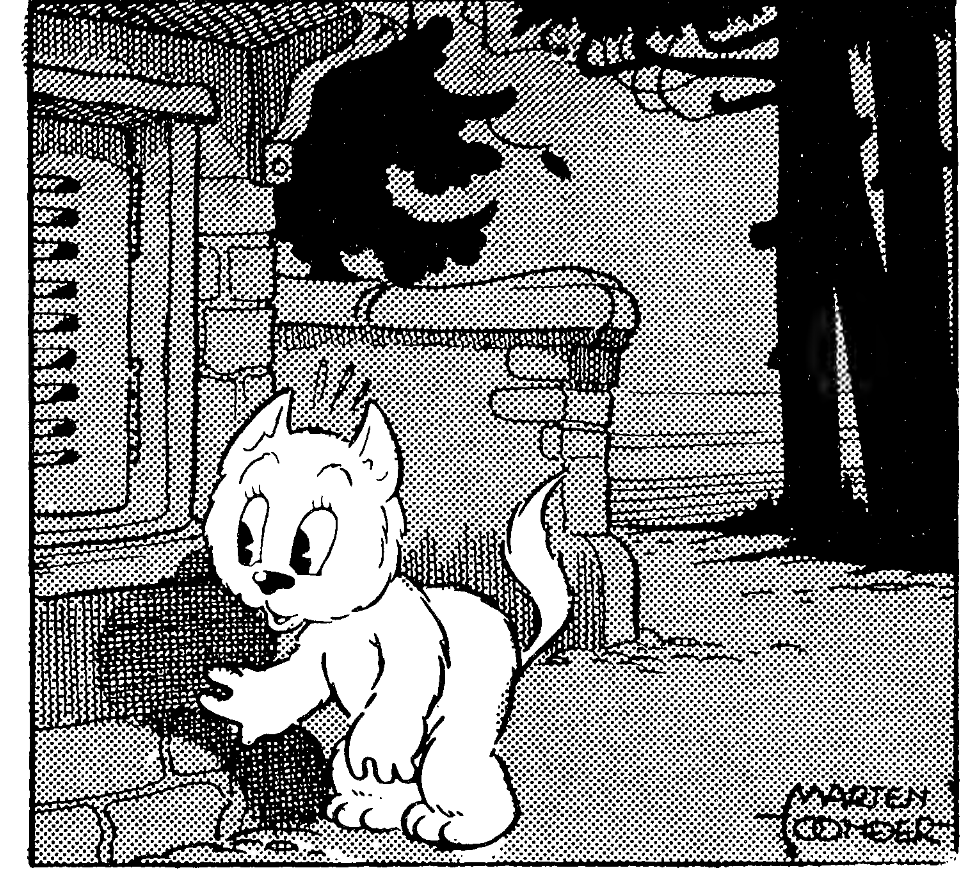

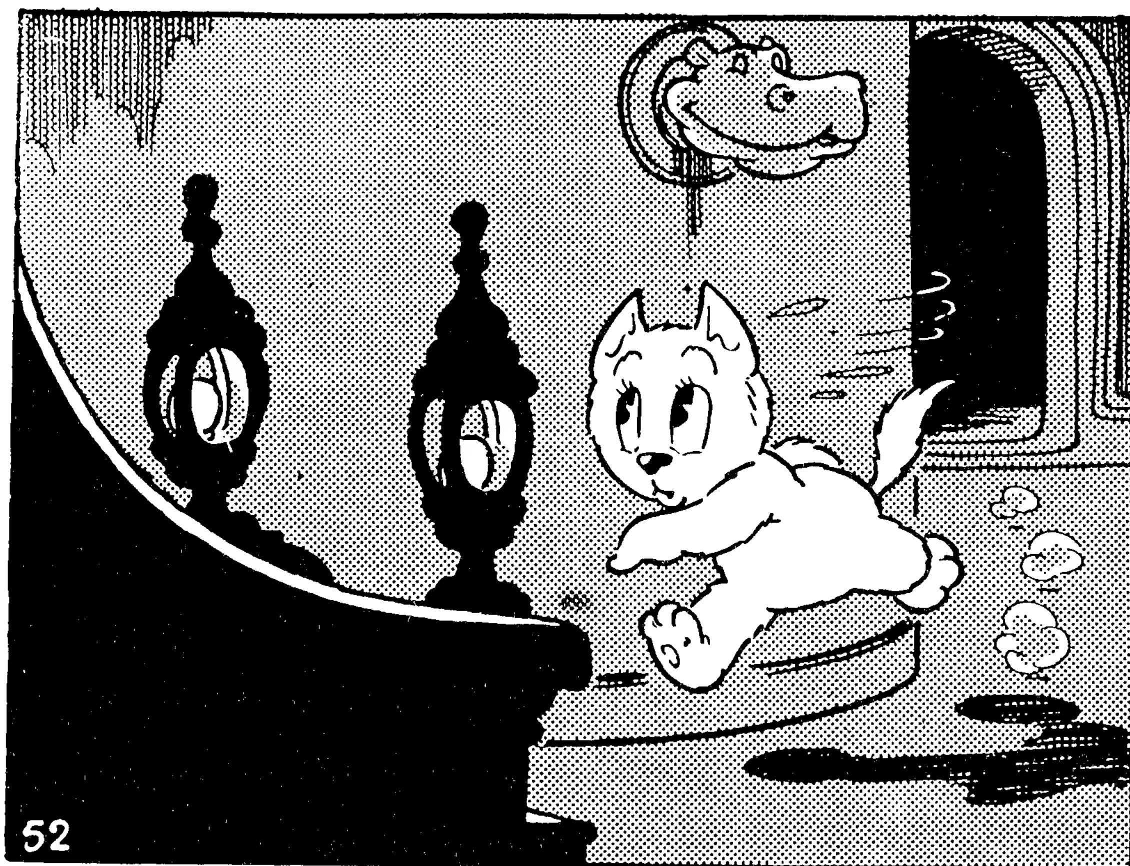
Tom Poes liep op de sluipende gedaante toe en zette zich schrap. 'Wat moet dat?' riep hij. 'Wie is daar?'
De gedaante draaide zich verschrikt om en staarde Tom Poes hijgend aan. Het was de heer Kwakernat.
'Eh... oef! Wat een schrik!' zuchtte hij. 'Ik dacht, dat het de watergeest was! Maar gelukkig bent u het maar! Hoe komt u hier?'
'Dat wilde ik juist aan u vragen,' zei Tom Poes. 'Ik probeer de burgemeester, die hier woont, te beschermen!'
'Kijk eens aan!' zei de heer Kwakernat. 'Dat probeer ik ook! Ik volgde de sporen van de watergeest en die voerden mij hier naar toe. Regelrecht van het moeras naar dit huis. Hij moet hier ergens verborgen zijn! Hij is iets van plan, dat is zeker! Er gaan vannacht vreemde dingen gebeuren, houd u daarvan overtuigd! Ach, ach, wat een zorgen!'
Intussen was heer Bommel in een luie stoel gaan zitten. Hij nam zijn sabel tussen zijn knieën, rangschikte zijn geweer wat gemakkelijker en knikte de burgemeester geruststellend toe.
'Alles is in orde!' merkte hij op. 'Er kan u niets gebeuren! U bent hier zo veilig als... als wat! Gaat u rustig slapen, ik houd de wacht en bij het minste zuchtje, dat u slaakt, sta ik aan uw zijde met ontbloot geweer en de sabel in aanslag!'
'Daar houd ik je aan,' zei de burgemeester. 'Ik houd er niet van om mijn slaap te missen. Mijn gezondheid is nogal teer! Welterusten, dikke!'

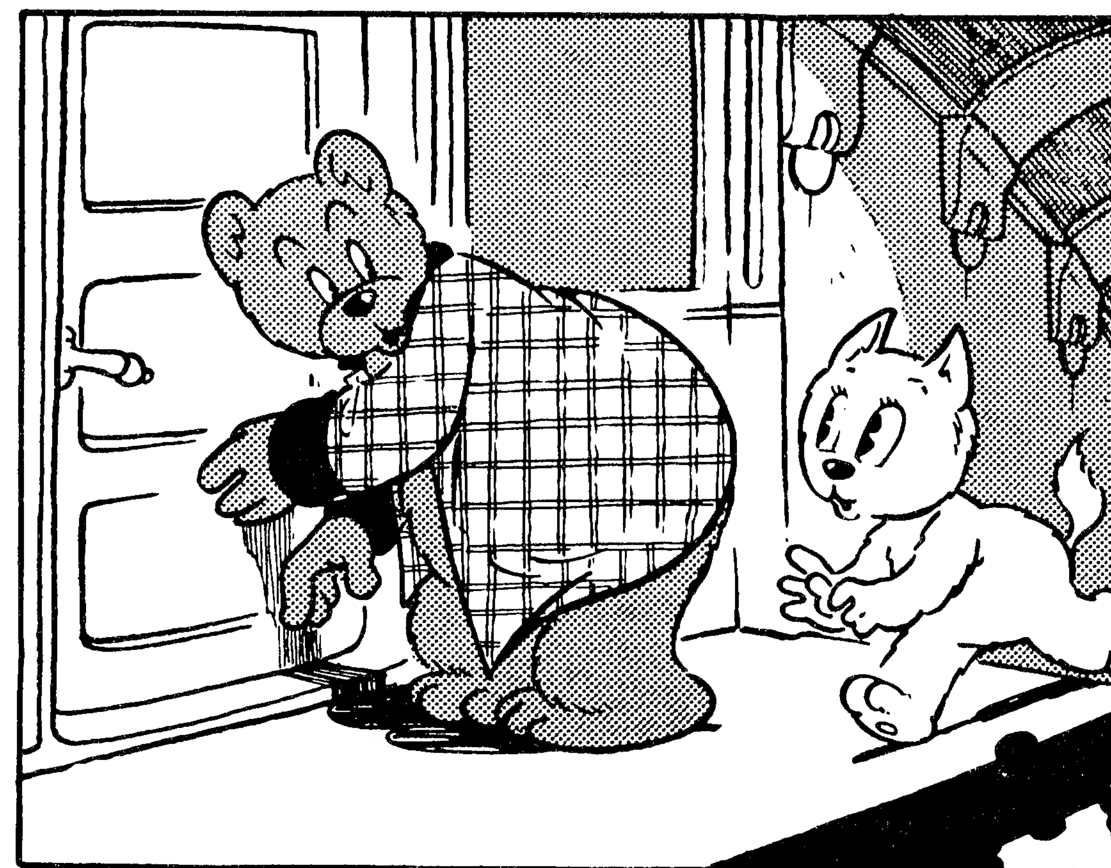

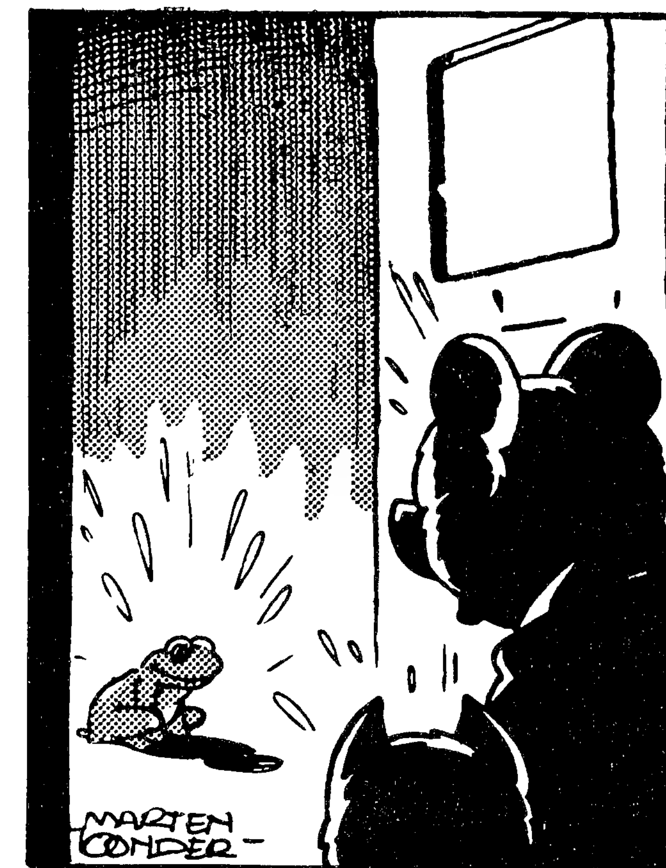

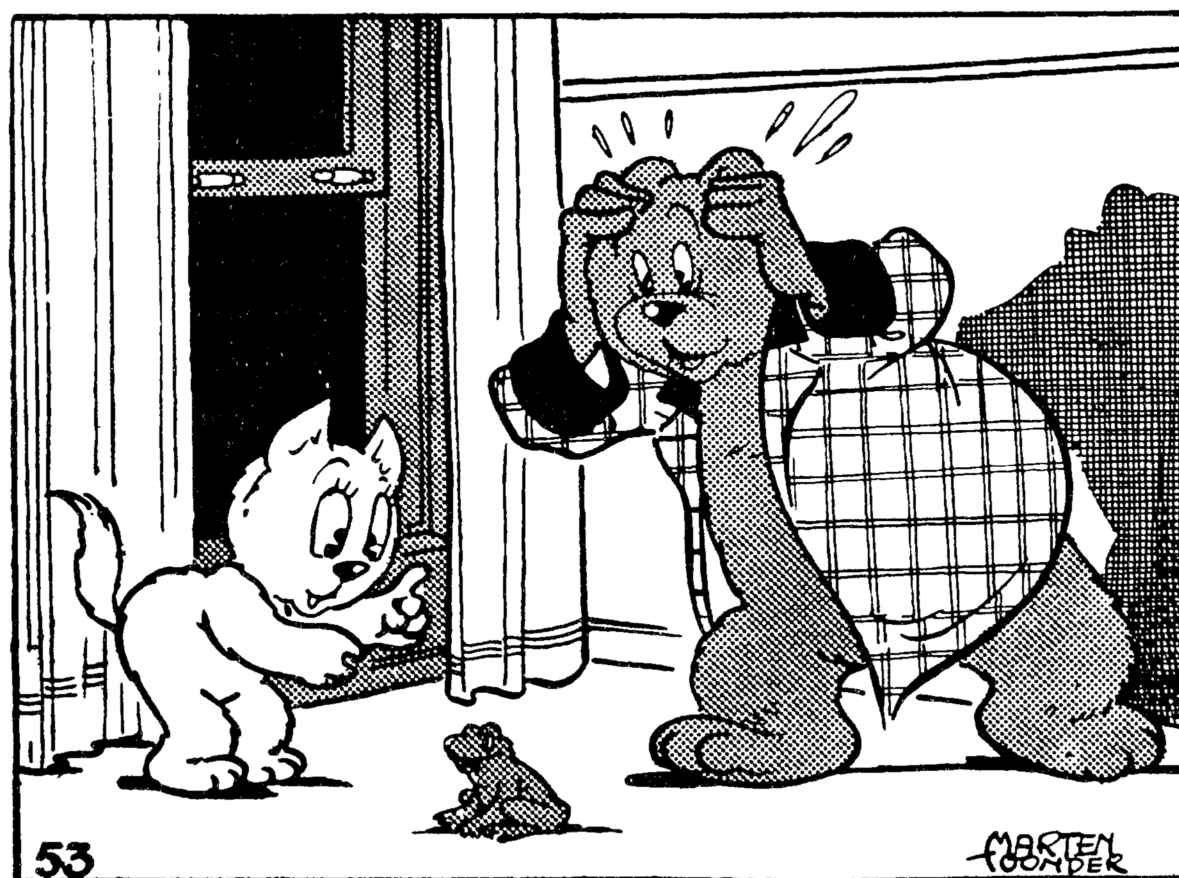
Burgemeester Dickerdack schudde de zorgen van zich af en kroop onder de dekens. En na twee minuten te hebben nagedacht viel hij in slaap. Het was duidelijk, dat hij een zwakke gezondheid had.
Heer Bommel liep een uur lang in paradepas de gang op en neer. Hij voelde zich zéér flink en in staat om iedere watergeest die toevallig zou passeren een gevoelig lesje te geven.
'De schavuit!' mompelde hij. 'De griezel! Als hij komt zal ik hem... zal ik hem... streng berispen! Ik zal hem er op wijzen, dat het zeer ongepast is om burgemeesters te verontrusten! Rechtsomkeert... mars! En als hij niet wil luisteren zal ik hem mijn sabel laten voelen! Ha! Sectie... halt! Op de plaats... rust! Hm... daar sta ik nu... Het is haast twaalf uur... Vermoeiend werk... Oooeeaah!' Heer Bommel geeuwde tot zijn kaken kraakten en hij voelde, dat de geest nu snel moest komen omdat hij hem anders niet waardig genoeg zou kunnen ontvangen.
Maar Tom Poes voelde nog geen slaap. Hij had met de heer Kwakernat afgesproken, dat ze beiden om het huis zouden sluipen en naar sporen van de geest zouden zoeken. En net toen hij een hoek omsloeg hoorde hij in het huis een klok slaan.
'Twaalf uur!' mompelde hij. 'Het spookuur!... Hm... Ik ben benieuwd of er iets gaat gebeuren... ik geloof eigenlijk niet in spoken... en zeker niet in spoken die brieven schrijven over geld! Maar men kan nooit weten!!' Op dat moment klonk er uit het huis een ver verwijderd geschreeuw...

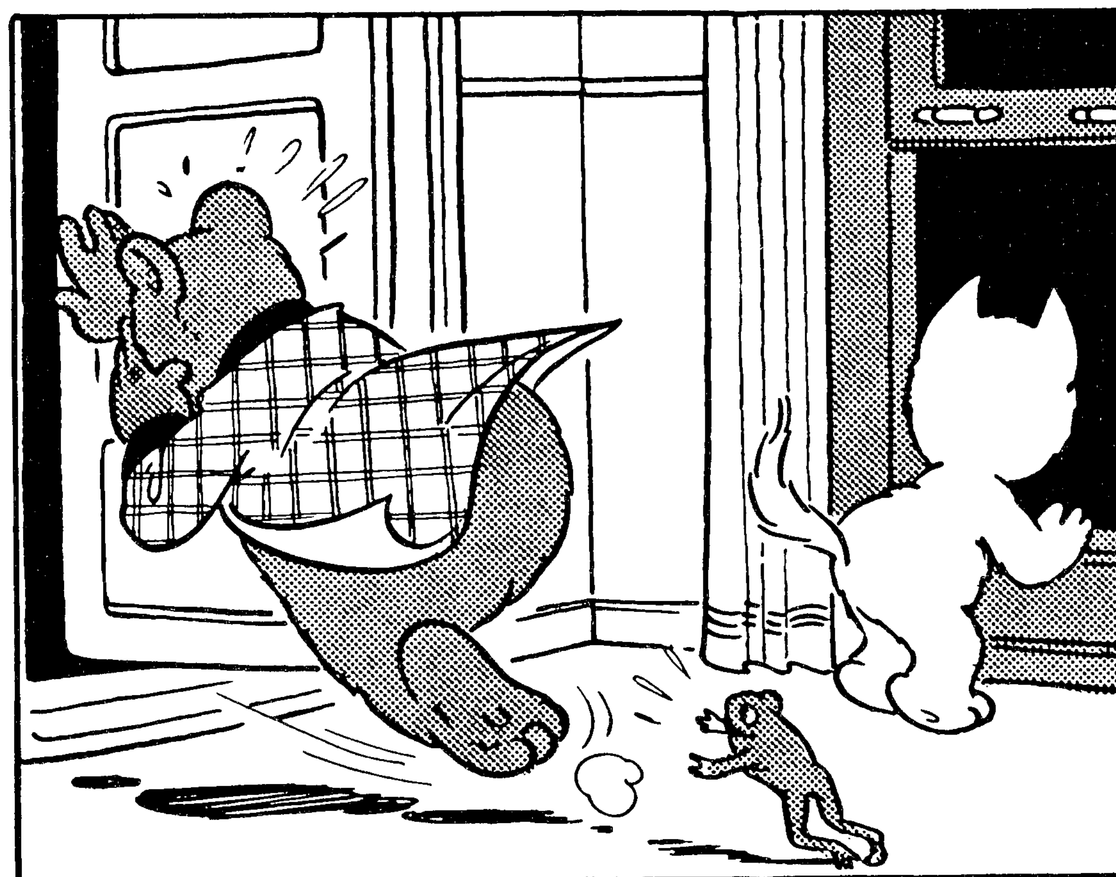
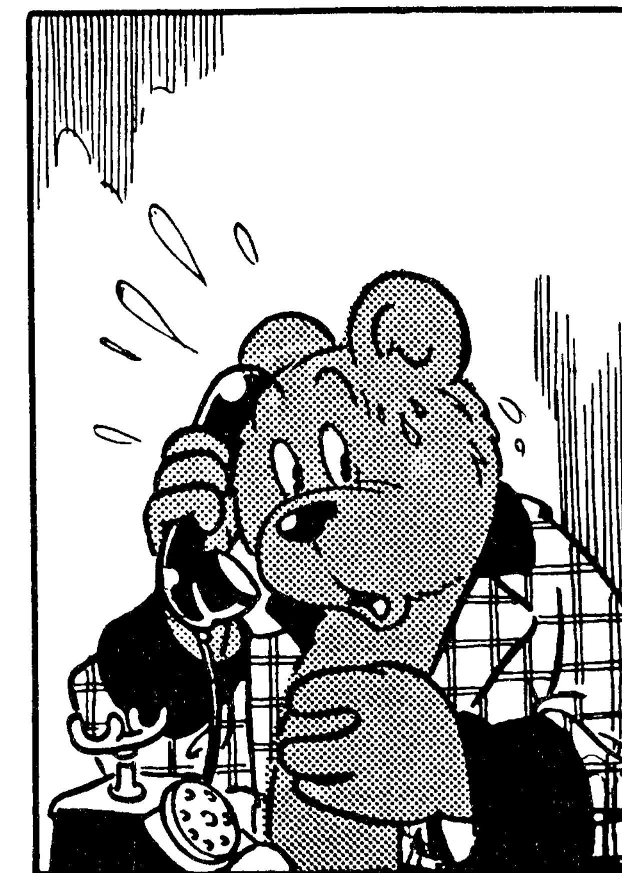

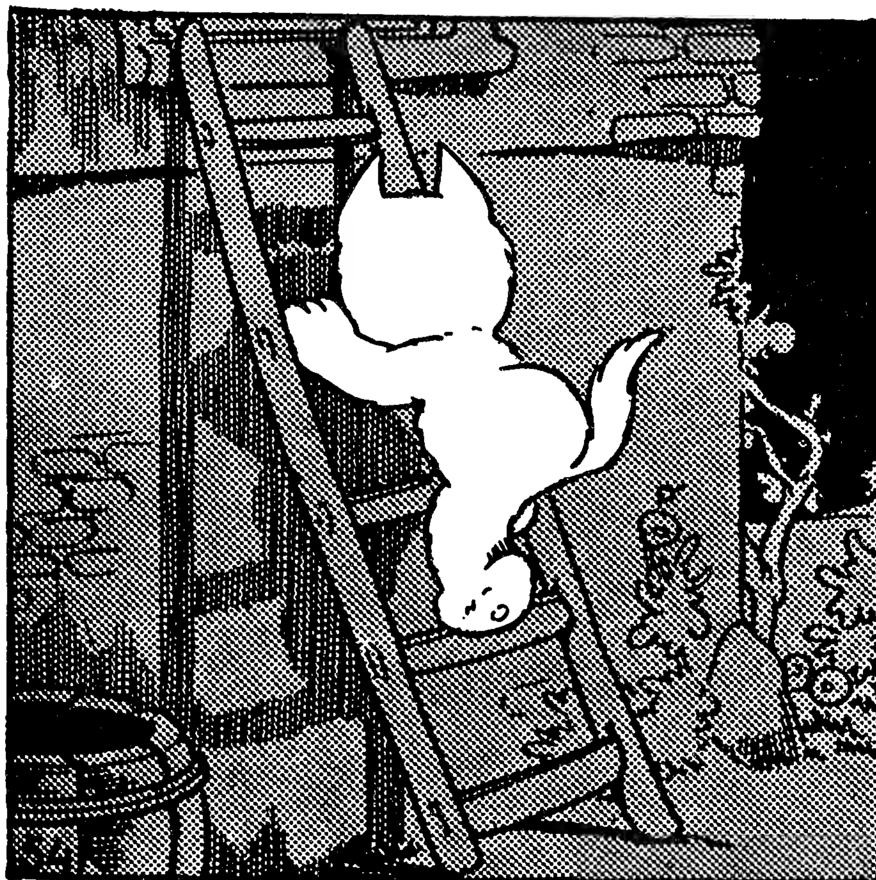

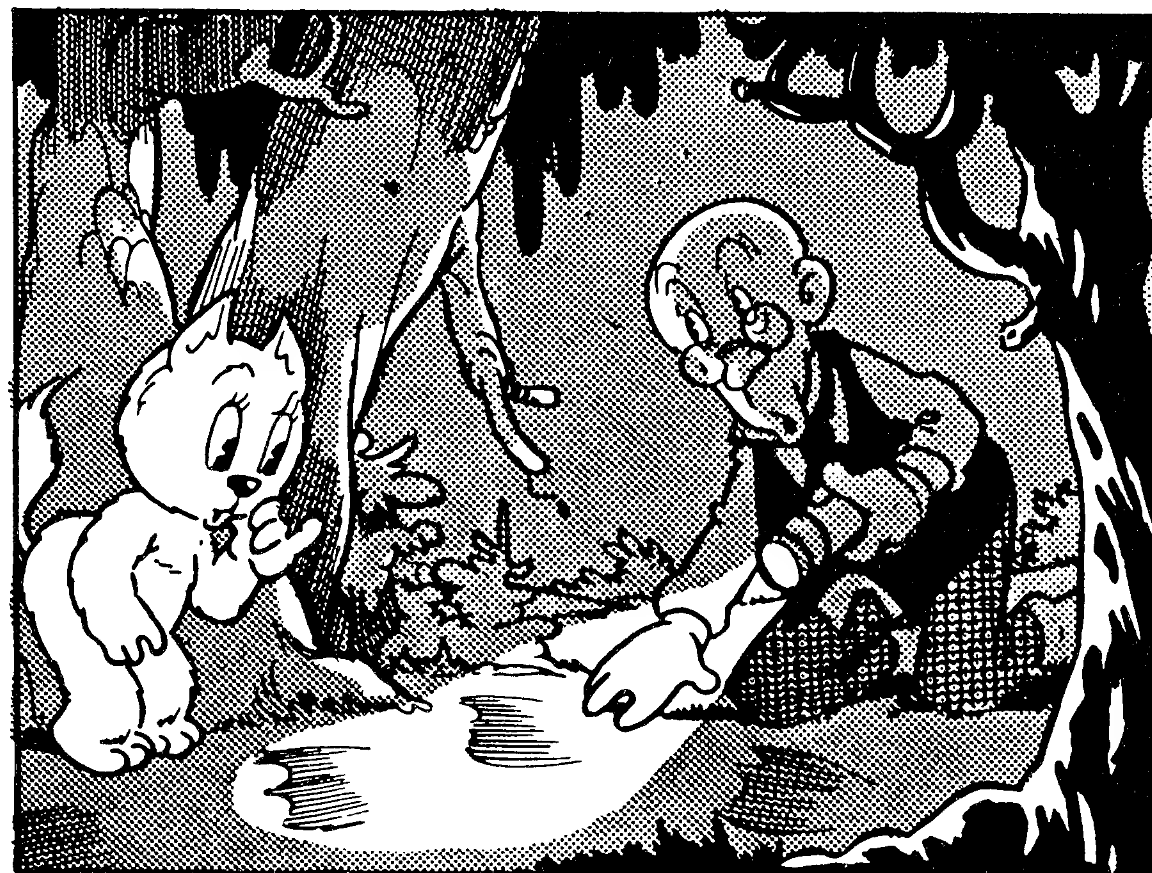

De hese kreet uit het huis herhaalde zich niet, alles werd weer stil, drukkend stil. Tom Poes aarzelde niet. Hij holde naar de achterdeur en rende naar binnen, de gang door, de trap op en stond toen voor de slaapkamerdeur van de burgemeester. Heer Bommel was daar reeds aangekomen. Hij betastte aarzelend de deur en keek schichtig om zich heen.
'Hier achter riep iemand!' legde hij Tom Poes uit. 'Ik schrok ineens wakker... eh uit mijn gedachten en toen wist ik zeker, dat er iemand geroepen had!' 'U sliep dus!' stelde Tom Poes streng vast. 'In plaats van de wacht te houden hebt u...'
'Oho! Halt!' riep heer Bommel. 'Ik hield de wacht! Uren lang. Maar dat geweer werd wat zwaar en toen ging ik het afleggen bij een stoel en toen ging ik even nadenken en toen ging ik even zitten en toen...'
'We moeten naar binnen!' onderbrak Tom Poes. 'We verpraten hier onze tijd en wie weet wat daar gebeurd is! Kom mee!'
Hij rukte de deur open en deed een pas, terwijl heer Bommel voorzichtig volgde. De slaapkamer was leeg! Het raam stond een eindje open, zodat de gordijnen zachtjes bewogen en op de grond voor de deur zat een vriendelijke kikvors hen aan te kijken. Maar verder was de kamer leeg!...

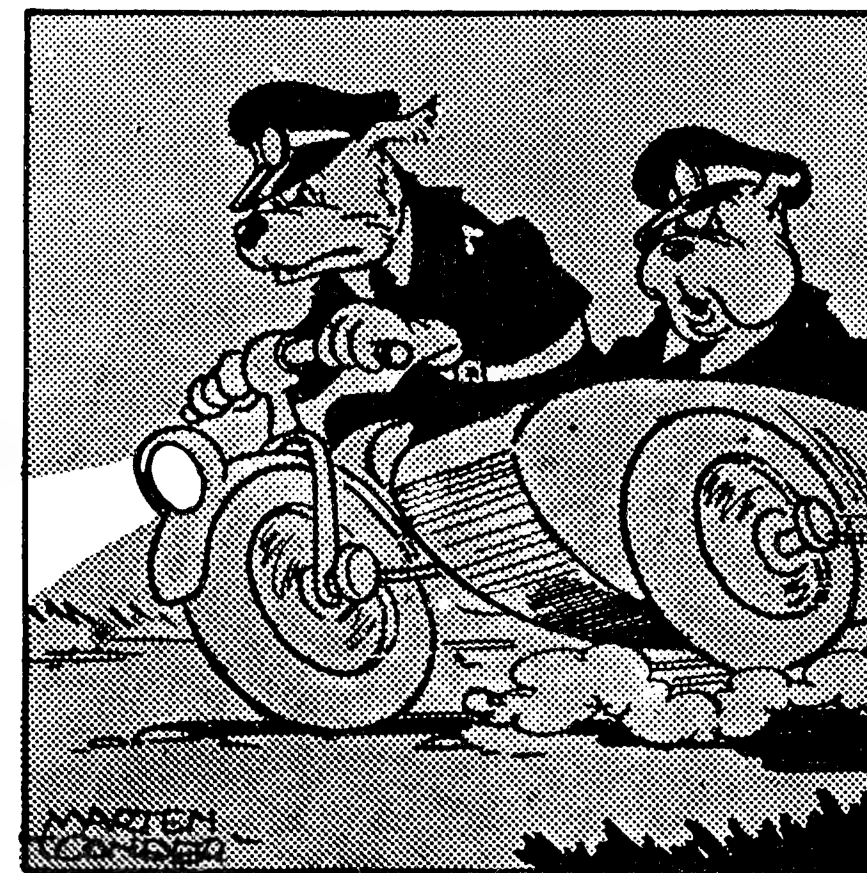

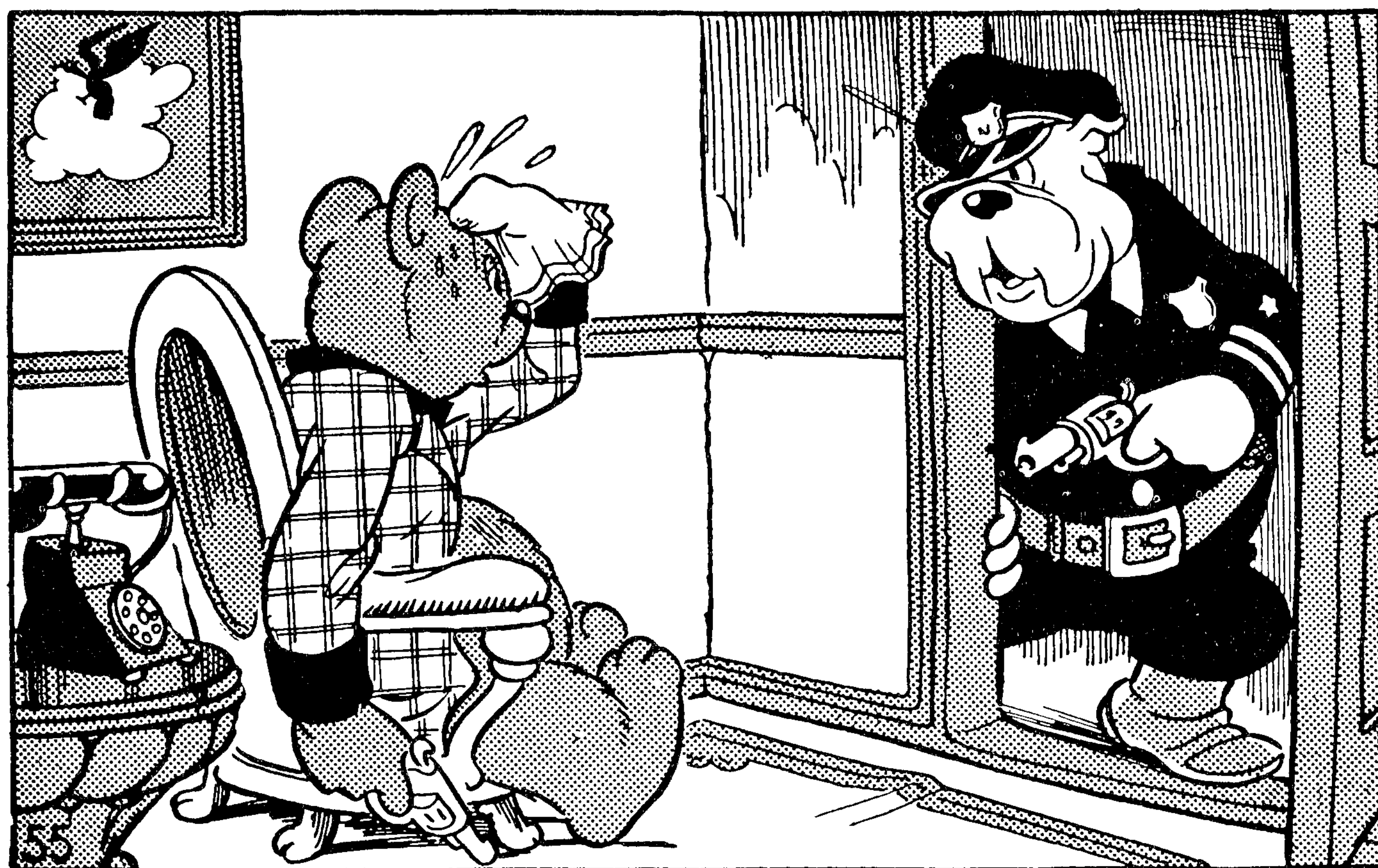
‘Een kikker!’ riep Tom Poes. ‘Hoe komt die hier?’
‘Een kikkik-kik... een vors!’ beaamde heer Bommel. ‘De burgemeester!’ voegde hij er na enig nadenken aan toe. ‘In een kikkervors veranderd! D-de watergeest is hier geweest! W-wat nu??’
‘Zou dit de burgemeester zijn?’ mompelde Tom Poes. ‘Dan heeft die watergeest woord gehouden! Dan is dit het bewijs, dat hij werkelijk iemand in een kikker kan veranderen! Ontzettend!’
‘Waar zou hij nu zitten?’ fluisterde heer Bommel gejaagd. ‘Z-zou hij al weg zijn? Er moet iets gedaan worden! We moeten de brandweer waarschuwen! W-we...’ ‘Kwak!’ zei de kikker. Hij nam een sprong en naderde heer Ollie. ‘Jazeker, edelachtbare!’ riep heer Bommel. Hij draaide zich om en stormde de kamer uit, terwijl Tom Poes naar het open raam liep en naar buiten keek. Er stond een ladder tegen de muur aan.
‘Hierdoor moet hij binnengekomen zijn!’ dacht Tom Poes. Uit de hall klonk intussen de luide, gejaagde stem van heer Bommel.
‘S-spreek ik met de commissaris?’ riep hij. ‘Met heer Bas? Is iets ontzettends gebeurd, heer Bas!! Burgemeester Dikkikkerdacker is in een kikkikkikker veranderd door een watergeest! Ja, in zijn eigen huis! Door een watergeest! Ja! Twee meter lang! Met ogen en alles! Een griezel! In een kikkikvors, commissaris! Kom gauw!’

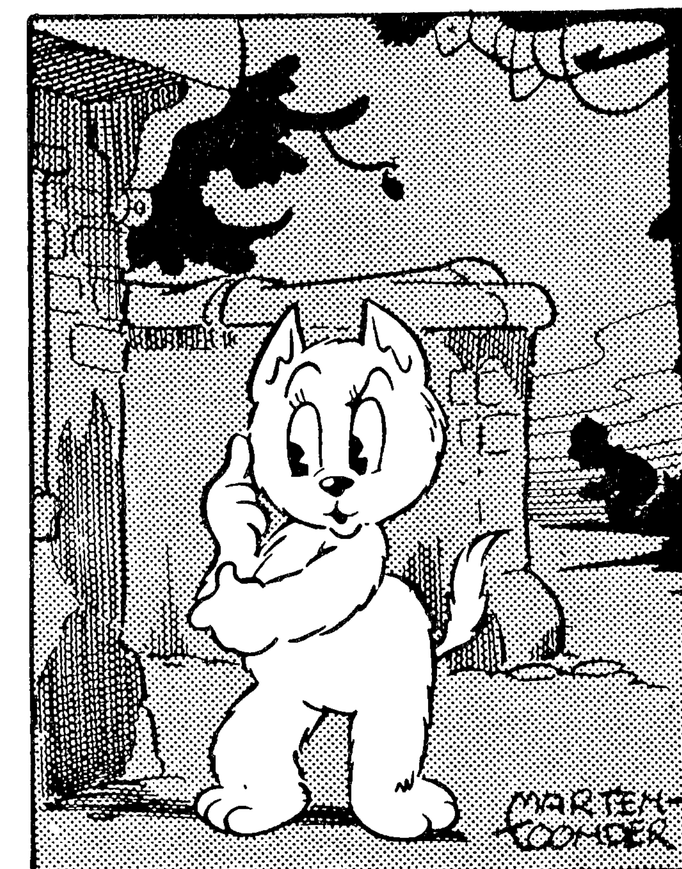

Tom Poes klom het raam uit en begon de ladder af te dalen.
'Ik moet zien of ik hieronder sporen vind!' dacht hij. 'Dat beest, die geest kan nog niet ver weg zijn! Misschien vind ik hem nog!'
Maar toen hij beneden kwam, was er niets meer te zien. Uit de struiken verscheen alleen het bezorgde gelaat van de heer Kwakernat, die bij het licht van een lantaarn op zijn knieën over de grond kroop.
'Het is geschied!' zei hij met holle stem. 'Het ergste is gebeurd! Zie hier! De sporen van de geest! Ziedaar een ladder! Ongetwijfeld is de burgemeester zijn slachtoffer geworden, nietwaar?'
'Ik ben er bang voor!' zei Tom Poes. 'De burgemeester is verdwenen en daar boven springt een groene kikker rond!' 'Juist!' zei de heer Kwakernat somber. 'Veranderd in een kikker! Wat een toestand! Ach, ach, waar moet dat heen? Wat moet er van de wereld terecht komen, wanneer iedereen in een kikker veranderd kan worden door een watergeest?'
Intussen naderde een politiemotor-met-zijspan in volle vaart het huis.
'Hm! Onzin!' bromde commissaris Bulle Bas, die er in zat. 'Die Bommel is kinds geworden! Beweerde dat de burgemeester door een kikker was aangevallen of zo! Onzin! Maar het is mijn plicht om de zaak ter plaatse te gaan onderzoeken, Snuf! Rijd een beetje door, man!'

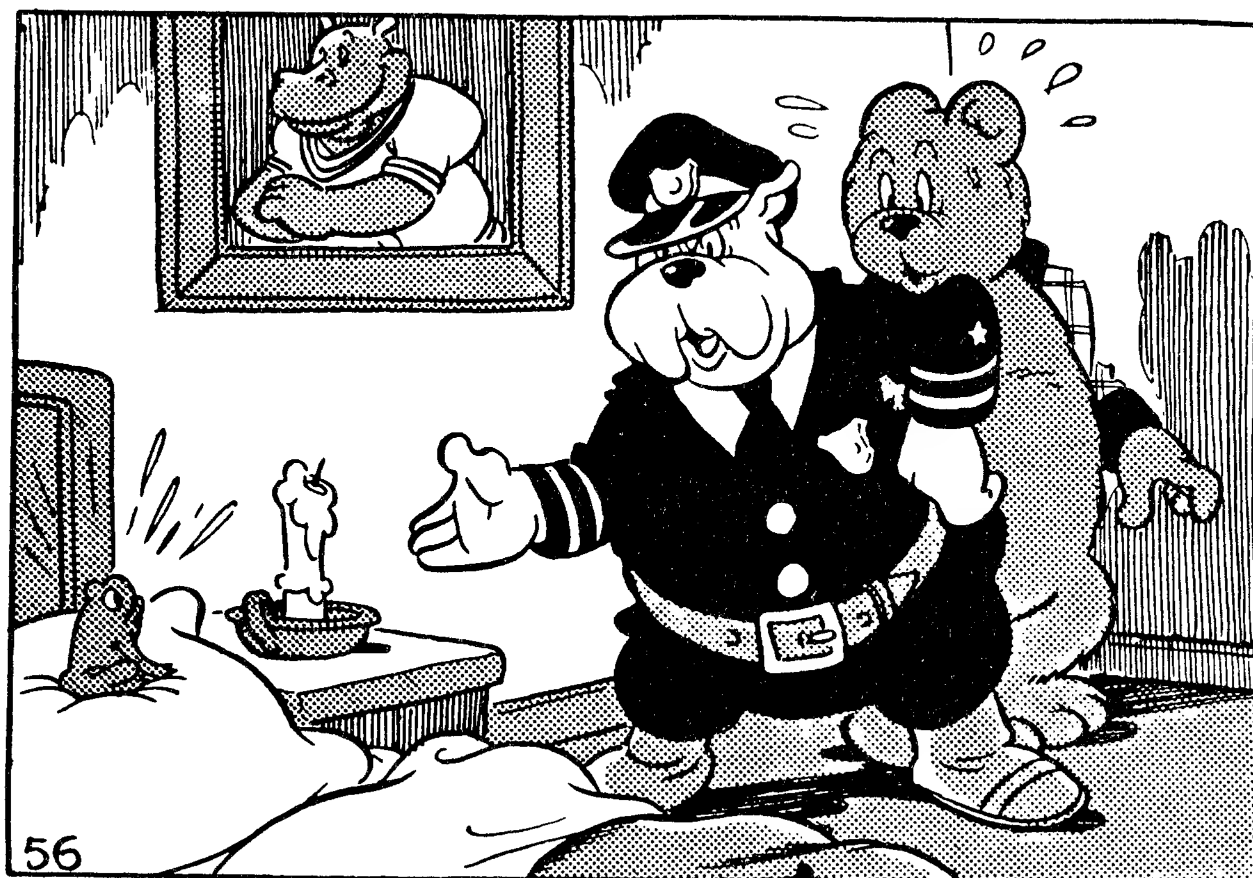

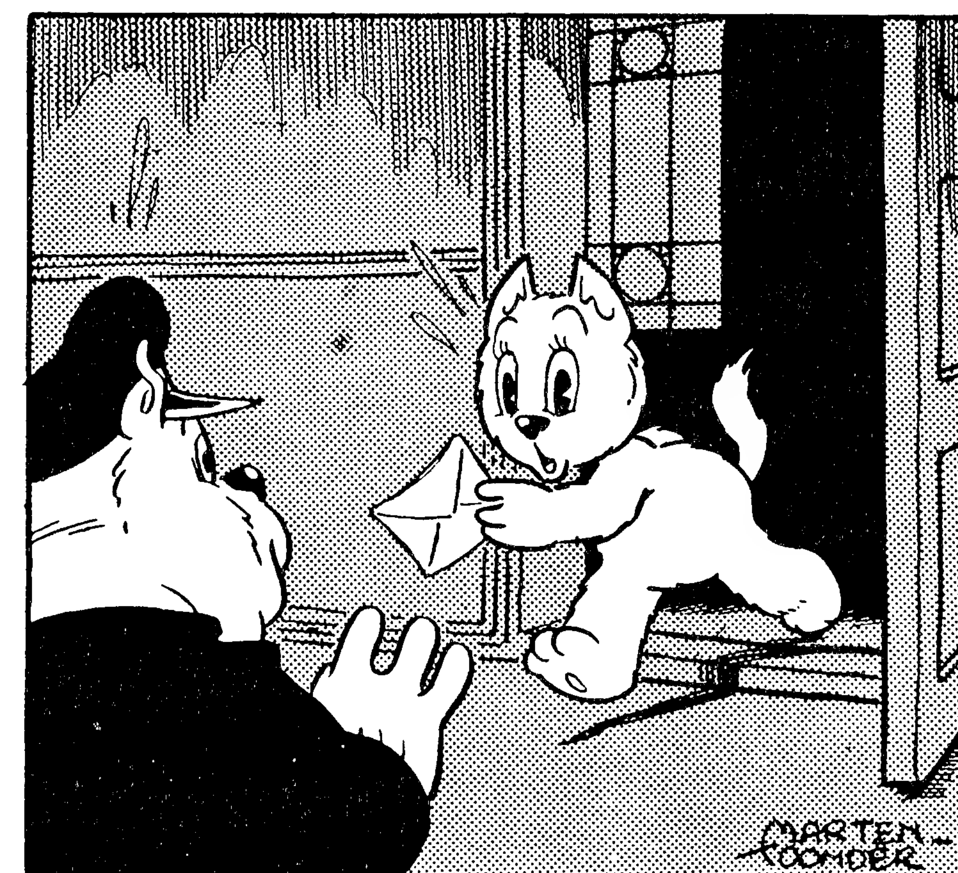

Heer Bommel zat bij de telefoon en hield de wacht met geladen revolver. Zo nu en dan veegde hij zijn voorhoofd af, want hij had het warm. Gelukkig hoefde hij niet lang te wachten. Er klonken buiten ronkende geluiden van een naderende motorfiets, er piepten remmen, een deur bonkte en toen weergalmden er forse voetstappen door de gang. Commissaris Bulle Bas keek om de hoek van het wachtkamertje.

'Wat hebben we hier?' riep hij. 'Meneer Stommel, als ik me niet vergis! U hebt me opgebeld? Wat is er aan de hand?' 'Bommel!' zei heer Ollie. 'Mijn naam is heer Bommel. Er is iets verschrikkelijks gebeurd! De burgemeester is door een watergeest in een kikker veranderd! Hij zit boven, de arme man...' 'Een kikker!' herhaalde de commissaris, druk schrijvend. 'Door een watergeest, zegt u? Hebt u die gezien?' 'Neen – nee!' zei heer Bommel. 'Ik dacht hier net even na... ik was weg, ziet u?' 'Sliep dus' noteerde Bulle Bas. 'Goed, nog één vraag voor we verder gaan. Hebt u vergunning voor het dragen van vuurwapens? Zo niet, dan slinger ik u op de bon!'

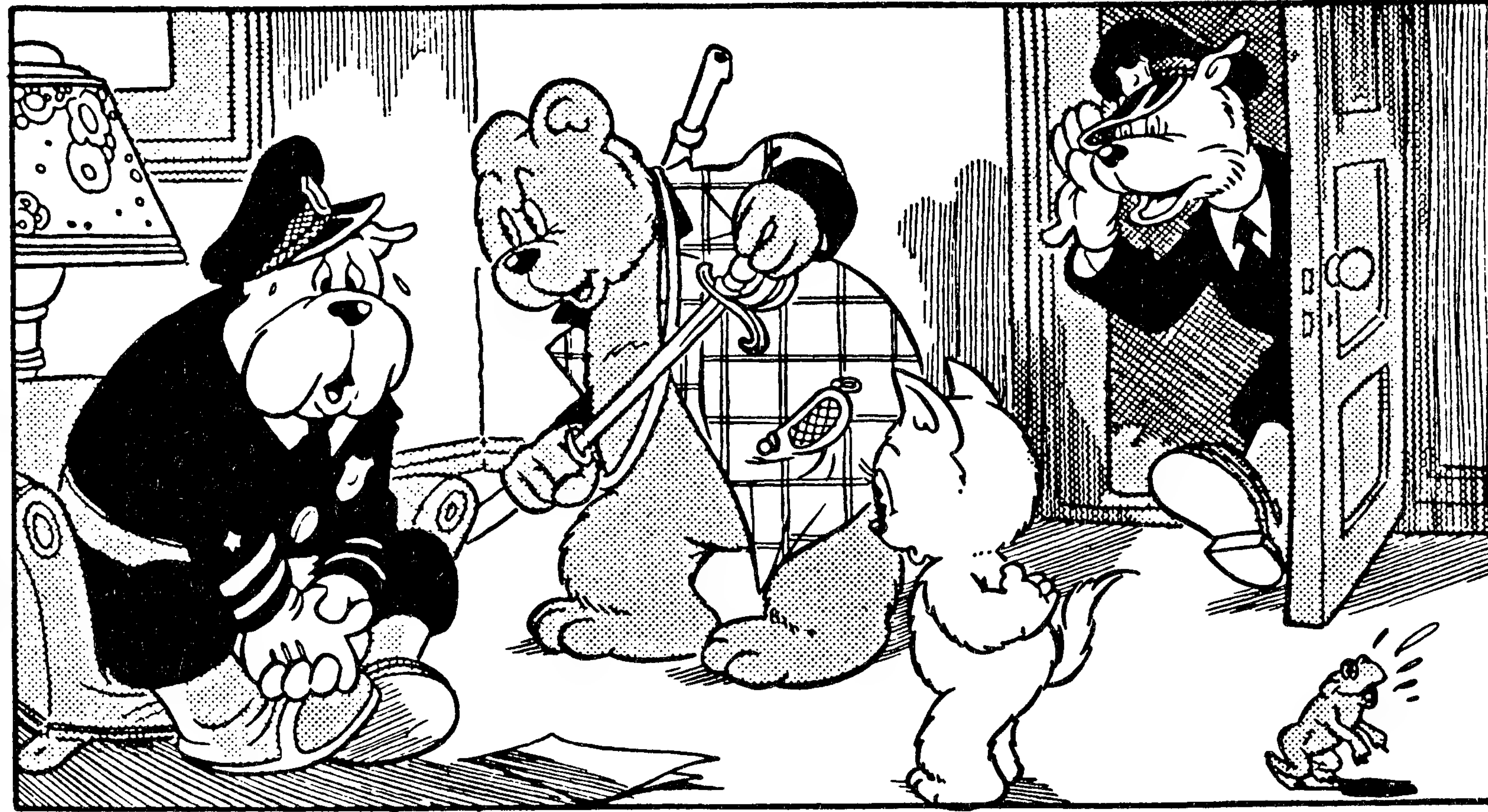
Intussen stond Tom Poes in nadenken verzonken in de tuin, terwijl de heer Kwakernat moeite deed de sporen te volgen. 'Hm!' mompelde Tom Poes. 'De sporen gaan alleen maar naar het huis toe en niet terug! De geest moet dus nog binnen zijn of anders kan hij vliegen... het is vreemd!'

De commissaris was met heer Bommel naar boven gegaan en trad de slaapkamer van de burgemeester binnen. Op het kussen van de edelachtbare zat de dikke groene kikker en staarde onbewogen naar hen.
'Dit is dus de plaats der misdaad!' stelde Bulle Bas vast. 'Geen bloedvlekken... geen moddersporen... geen uitgevallen haren of afgesprongen knopen... hm... een ladder tegen het raam! Daardoor is het individu dus binnen gekomen... hm... dat komt direct. En wie hebben we hier?' 'Kwak!' zei de kikker nadenkend. 'Kwak, kwak!' 'D- de b-burgemeester!' stelde heer Ollie voor. 'Hmm?!' mompelde de commissaris. 'Is het werkelijk... hm!' 'Kwak!' herhaalde de kikker, 'work – work kwak!' 'Zeer juist!' zei Bulle Bas haastig en hij salueerde. 'Het zal gebeuren, chef!' 'Ik versta het niet!' fluisterde heer Ollie over zijn schouder. 'Wat zegt-ie?' 'Ik weet het niet,' fluisterde Bulle Bas terug. 'Wat een toestand! Ik heb nog nooit een gesprek met een kikker gevoerd...'
Op dat moment werd de deur opengerukt en rende Tom Poes naar binnen. 'Een brief voor de commissaris!' hijgde hij. 'Ik vond hem in een bosje aan een tak hangen... Vlak bij de voetsporen van de watergeest! En het handschrift is hetzelfde als van de brief aan de burgemeester. Het is een brief van de watergeest, commissaris.'

'Brief voor mij?!' zei Bulle Bas. 'Aan struik, zeg je? Geef hier!' Hij rukte de omslag open, frommelde er een papier uit en las.
'Aan den weledelgestrengen heer commissaris Bas. Dat klopt, dat ben ik!' bromde hij. 'Aangezien de burgemeester zo onverstandig is geweest zich niet aan mijn alleszins gerechtvaardigde eis tot schadevergoeding te storen, heb ik hem (helaas) in een kikvors moeten veranderen.
Nu bent u aan de beurt! Zorg dus, dat het geld morgenochtend om zes uur bij de treurwilg in mijn moeras ligt, anders zult gij ook... in... een... kikvors... veranderd worden... inmiddels... h...hoogach... och!!!! D-dat g-gaat... te ver!!' mompelde de commissaris en hij zakte uitgeput in een stoel neer. Het was een treurig gezicht om de daarnet nog zo kloeke ambtenaar der politie nu zo gebroken en bibberend te zien zitten en heer Bommel trad bemoedigend op hem toe. 'Kop op!' sprak hij. 'Wij zijn er nog, heer commissaris. U bènt nog geen kikker, wees daarvan overtuigd!' 'Malligheid...!' steunde Bulle Bas. 'Daar springt de burgemeester en morgen...' – Op dat moment stapte de brigadier Snuf het vertrek binnen.
'Omtrek onderzocht naar sporen!' rapporteerde hij zakelijk. 'Vond kikkerachtige voetafdrukken, welke naar het huis leidden, vond echter geen afdrukken terugwaarts. Vingerafdrukken nergens aanwezig. Dader spoorloos!' 'Goed eh... goed,' bromde de commissaris lusteloos. 'Dat is dat! We gaan naar huis, Snuf! Nog één nachtje slapen en dan...'

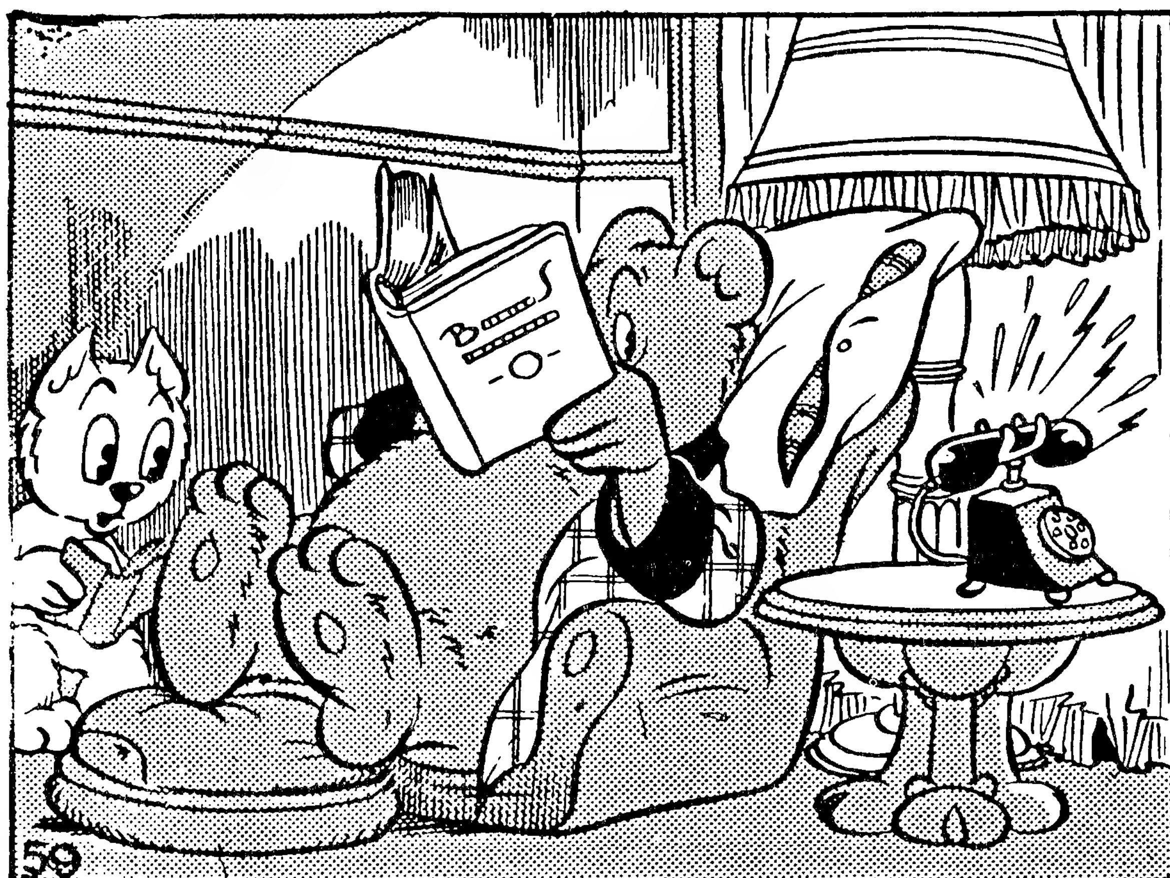
Brigadier Snuf, die een voortvarend politiebeambte was, stopte de burgemeester in een leeg jampotje en ging voor naar de motor-met-zijspan. De commissaris volgde zonder belangstelling en daarachter liepen heer Bommel en Tom Poes. 'Wij zullen morgen in uw huis zijn om u te beschermen!' troostte heer Ollie. 'Wees maar niet bang, heer Bas!' 'Onzin! Ik ben niet bang!' snauwde de commissaris. 'Ik weet alleen maar niet wat ik op het bureau moet zeggen! Ik kan toch niet een bewaking vragen, omdat ik in een kikker veranderd ga worden. Want geld heb ik niet! Ik kan de schurk niet betalen! Bah! Ik, de commissaris, een kikker! Morgen ben ik een kikker! Ik mag er niet aan denken... En jullie zijn waardeloos... gaan slapen als het zover is... bah!!' Hij stapte in zijn zijspan en de brigadier liet de motor knallend wegrijden.

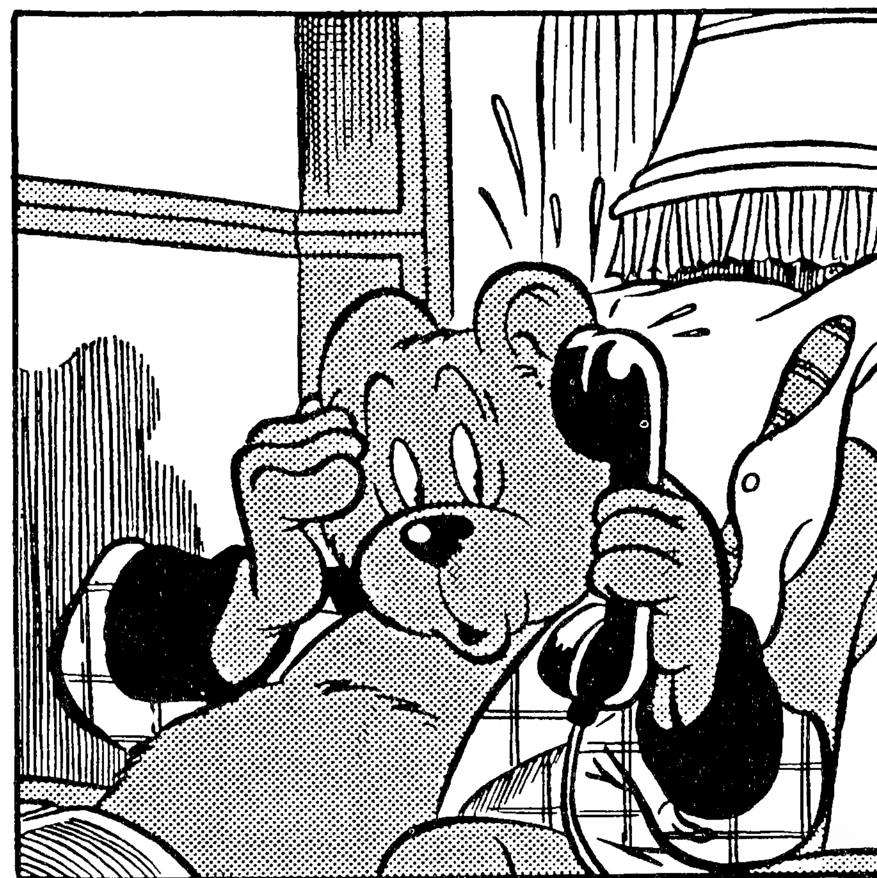
Heer Bommel oogde het voertuig na tot het over de heuvel verdwenen was en wendde zich toen tot Tom Poes.

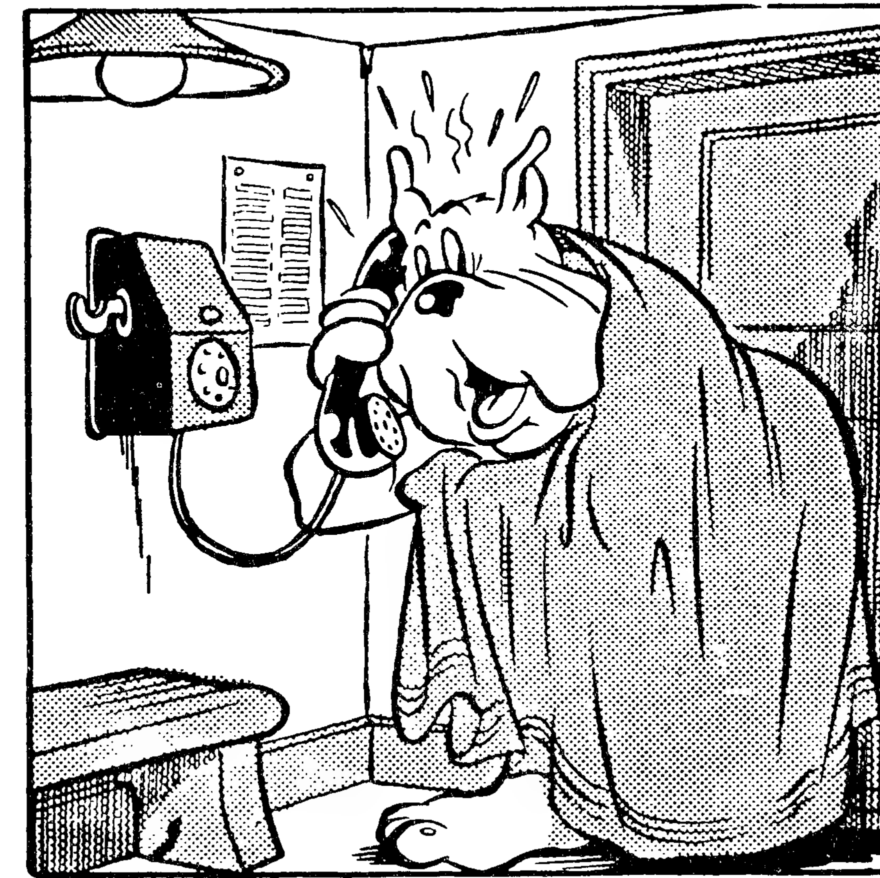
'Hoorde jij wat hij zei, jonge vriend?' vroeg hij. 'Jullie zijn waardeloos zei hij! gaan slapen! zei hij. Hoorde je dat? Alsof een heer ooit waardeloos kan zijn! Wanneer ik niet iemand van stand was, zou ik zeggen, dat die man verdient om in een kikker veranderd te worden! Maar ik zeg dat niet... nee, zo ben ik niet! En nu gaan ook wij naar huis; volg me naar de Oude Schicht, jonge vriend!'

'Intussen hebben we maar een droevig figuur geslagen!' zei Tom Poes.

'De burgemeester is in een kikker veranderd en we hebben niets kunnen doen!'

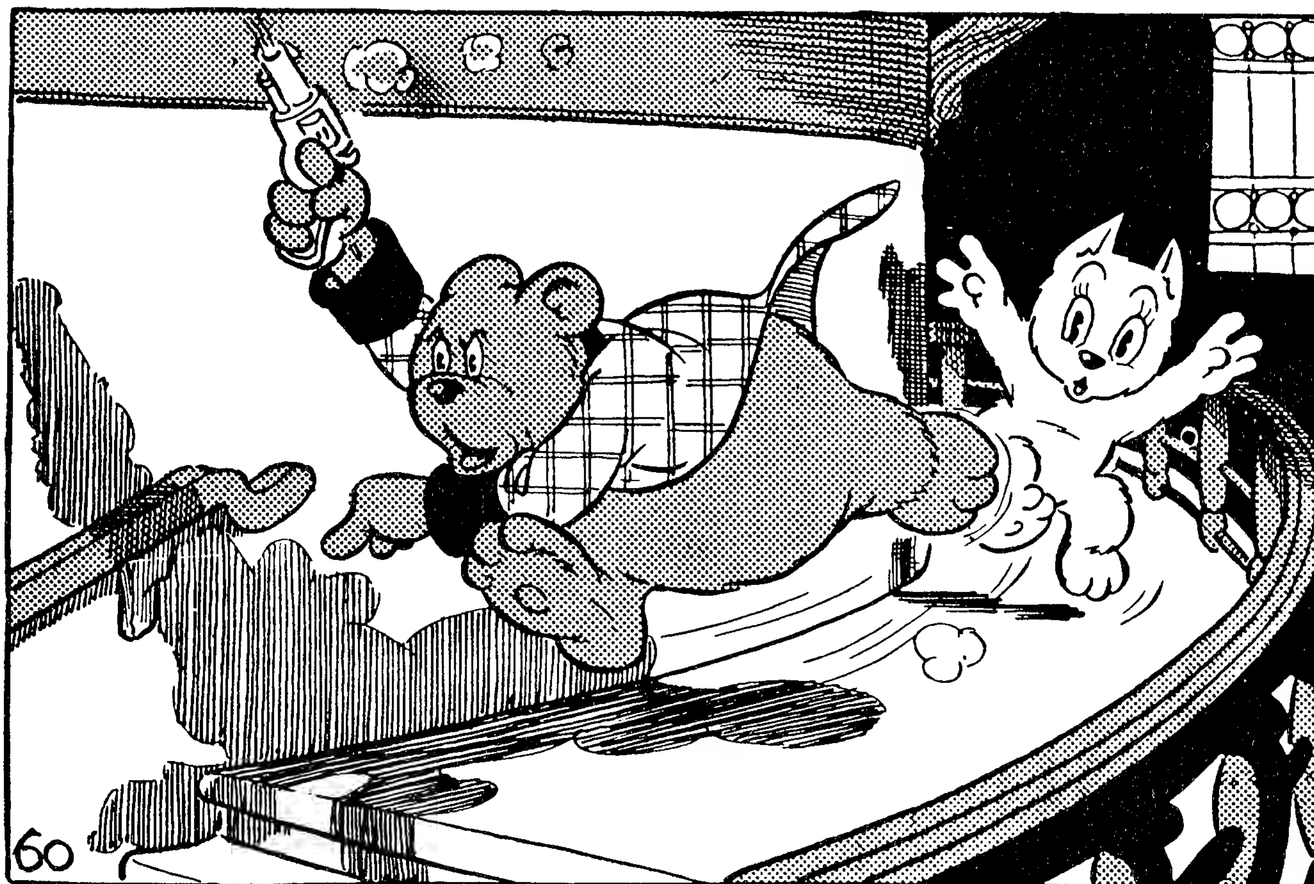

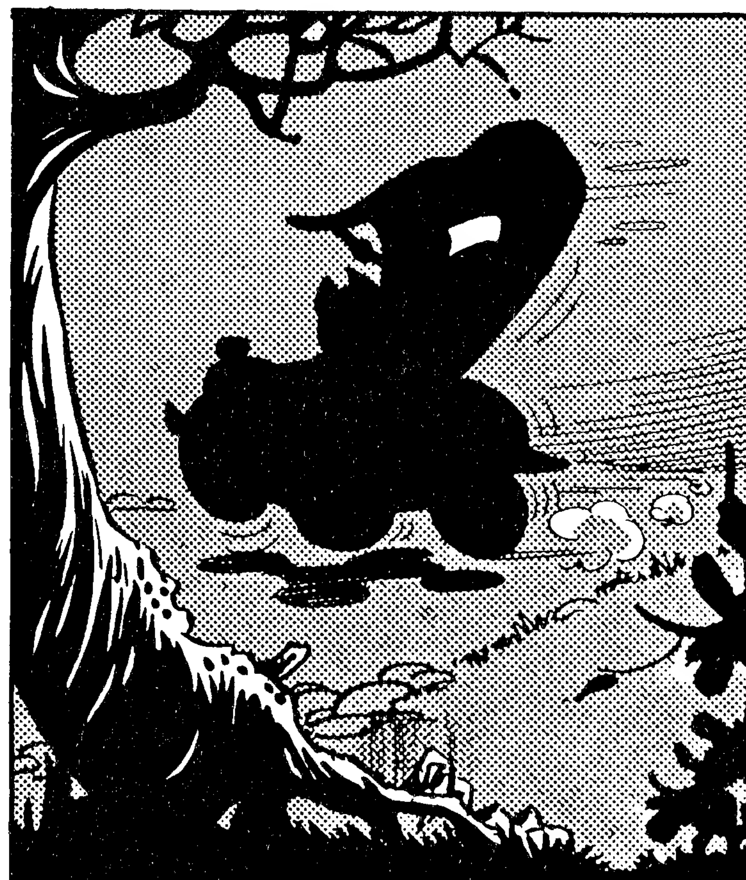

De volgende avond bleven heer Bommel en Tom Poes dus thuis. 'De commissaris is geen heer!' zei heer Ollie. 'Al zou hij mij op zijn blote knieën vragen om hem te komen helpen – ik zou het niet doen, wat jij, jonge vriend?' Hij wachtte geen antwoord af, maar nestelde zich gemakkelijk in zijn luie stoel en verdiepte zich in een dik boek, dat heette: 'Inleiding tot een verhandeling over een studie van het leven en de gebruiken der kikvorschen.' Tom Poes pakte een woordenboek en zo zaten ze een poosje gezellig te lezen toen ineens de telefoon begon te rinkelen. 'W...wat is dat?' vroeg heer Ollie geschrokken. 'Het is al haast twaalf uur! Wie kan er nu nog bellen?'
'U zou eens kunnen luisteren!' stelde Tom Poes voor.

Heer Bommel nam de hoorn van de haak en zei met een stem, die een beetje hoog klonk: 'Hallo! Met heer Olivier B. Bommel!' Aan de andere kant van de lijn klonk het opgewonden geroep van Bulle Bas! 'Met de commissaris!' riep die. 'Ik...ikkik s-sta hier in mijn telefoonhokje! In de g-gang van m-mijn huis! Ikkik kom zo uit mijn bed... Ja!... Er loopt iemand op de gang... achter mij... maar hij loopt niet gewoon... het zijn geen gewone voetstappen... het kletst! Natte voeten... k-kikkervoeten... Ikkik k-kan het politiebureau niet opbellen... Zouden denken, d-dat ik k-kinds was!'
'We komen!' riep heer Ollie kortbesloten. 'Blijf waar u bent!'

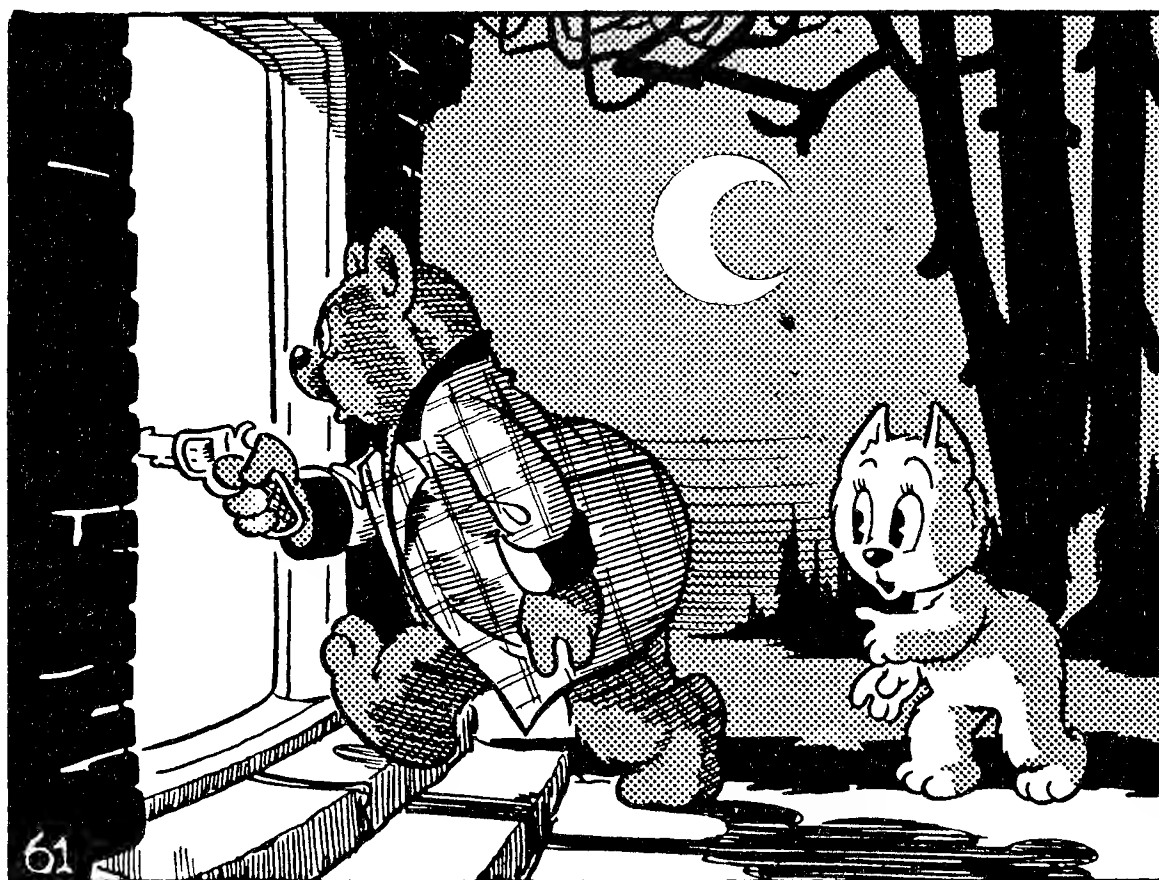

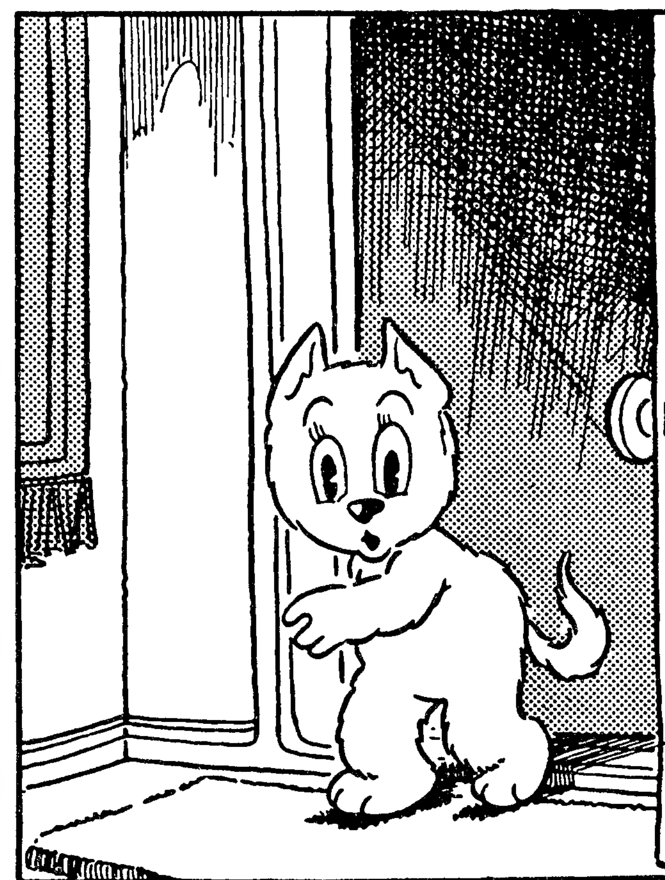
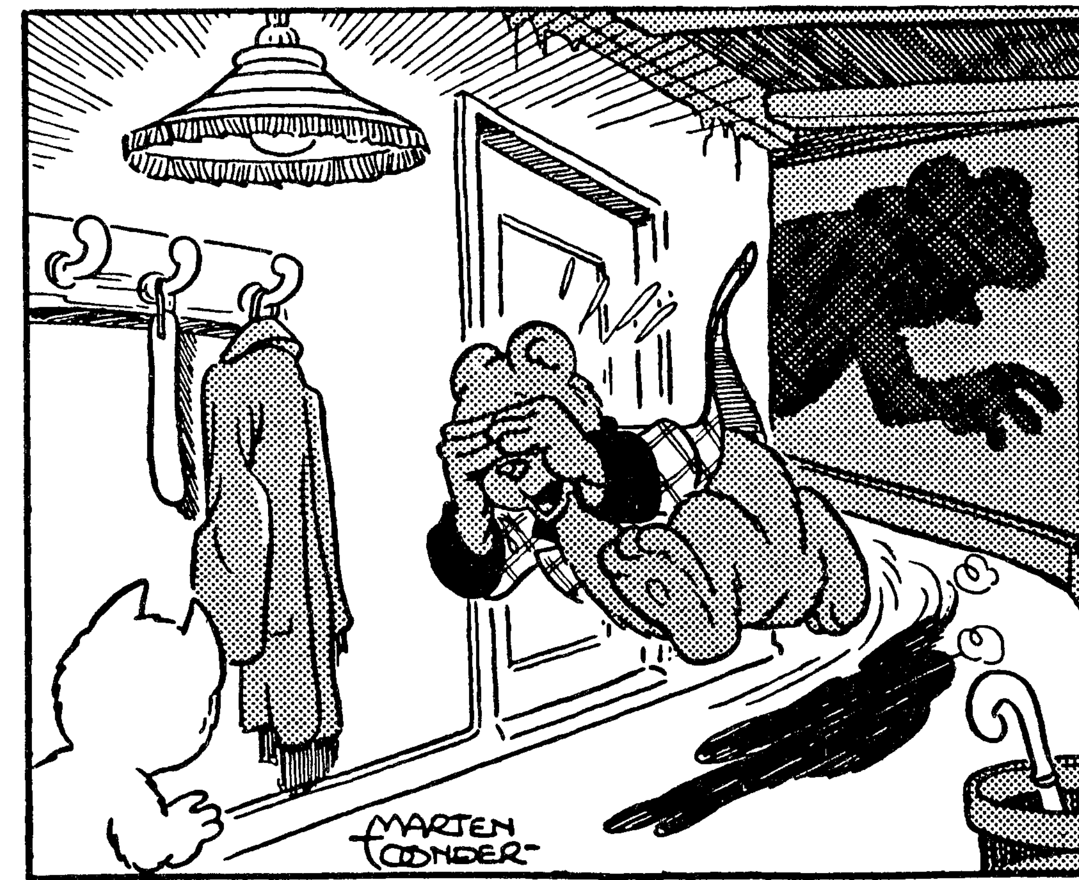

'Nood!!!' riep heer Ollie. 'Er is nood! Volg me!' Hij greep zijn revolver en holde het vertrek uit zonder aan zijn sabel of aan zijn geweer te denken. Tom Poes rende er achter aan en zo ging het de trappen af, de gangen door, de garage in en tenslotte in de geduldig wachtende Oude Schicht. De echo's van de schoten die heer Ollie al rennende had afgevuurd hingen nog in het oude Bommelstein, toen de auto al over de landweg snelde.

'Wat is er eigenlijk aan de hand?' vroeg Tom Poes, die het telefoongesprek niet had kunnen volgen. 'Het is verschrikkikkelijk!' riep heer Bommel boven het lawaai van de motor uit.

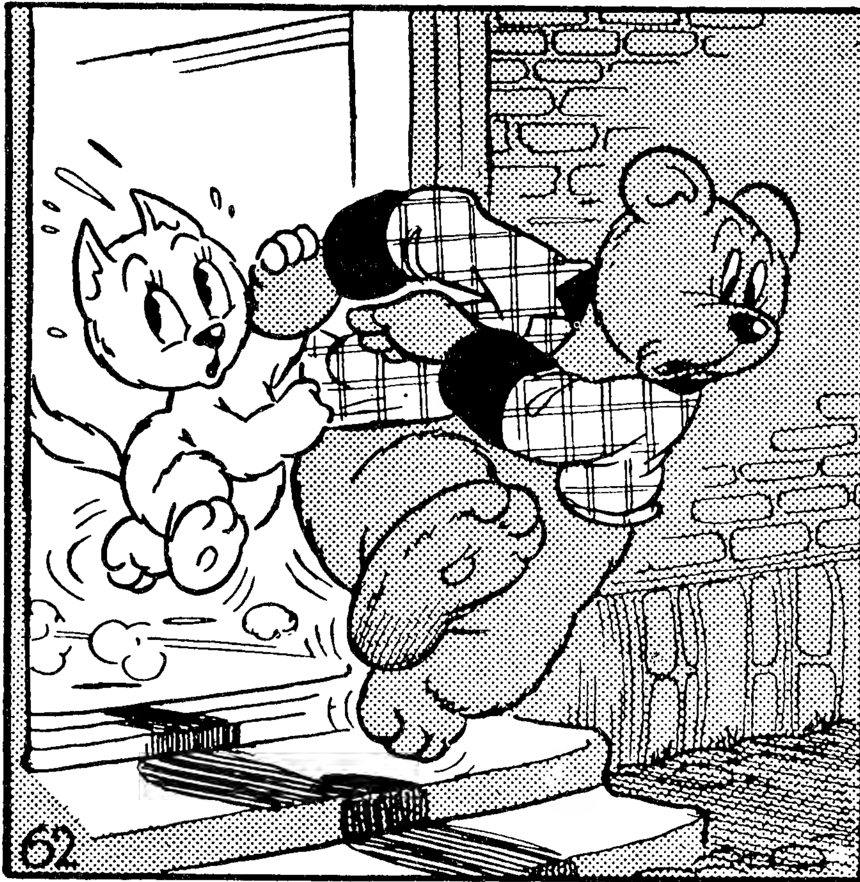
'Dat was de commissaris! Hij h-hoorde kleffe, kletsende voetstappen achter zich, zei hij! Hij d-durfde de politie niet op te bellen, omdat ze hem dan uit zouden lachen, zei hij. En die liep achter hem op kleffe, klllletsende voeten, zei hij... Denk je dat eens in, Tom Poes...!'

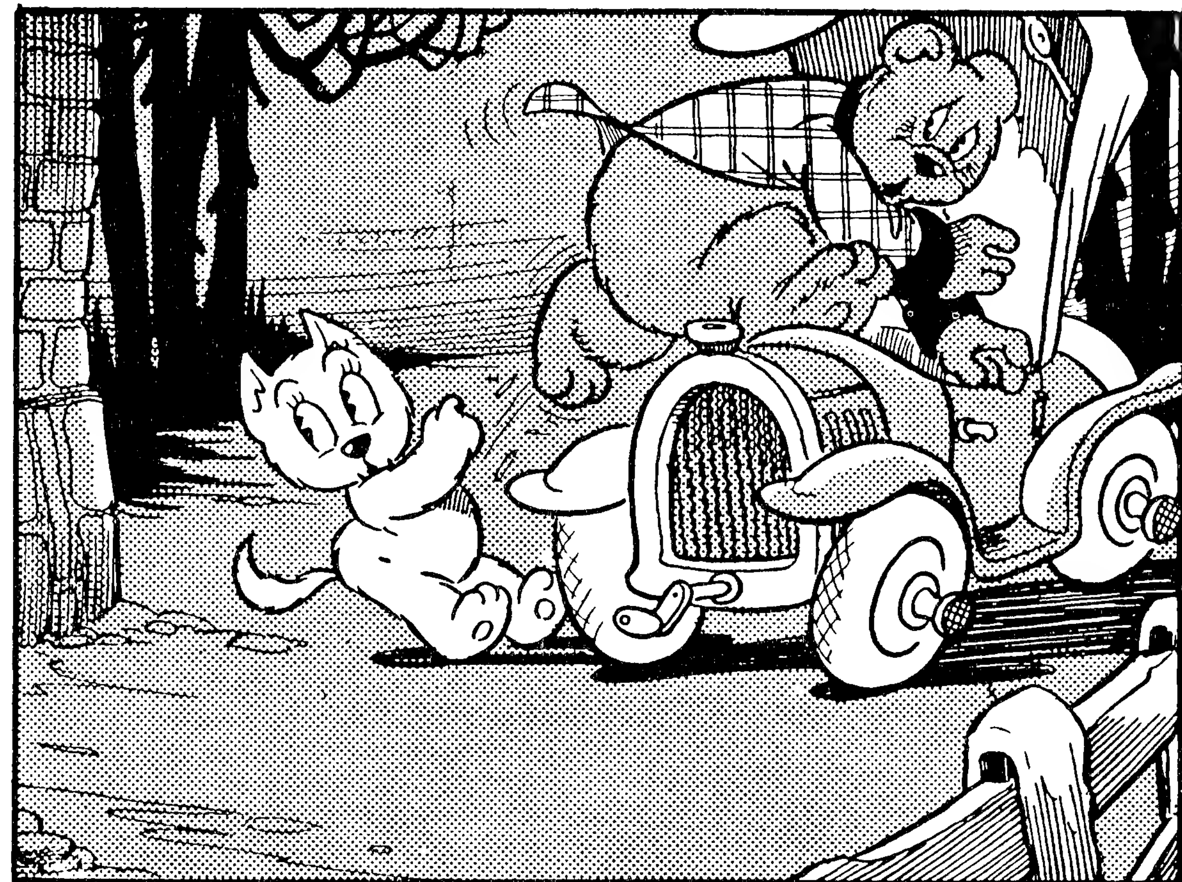
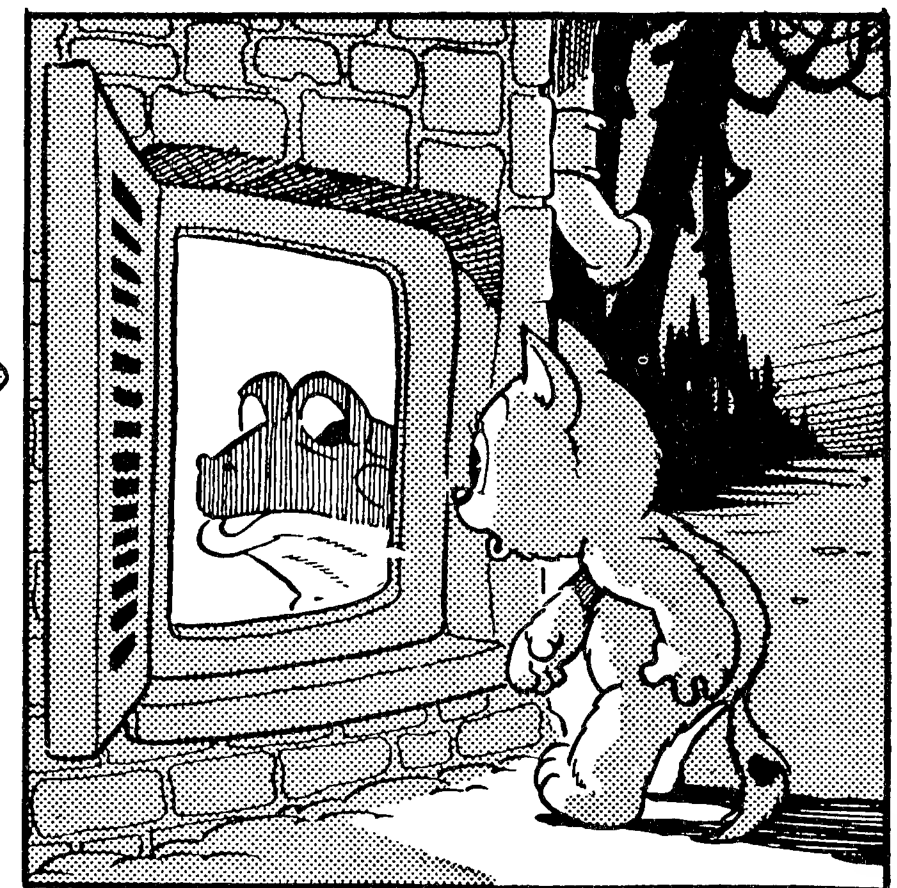
'Het klinkt niet prettig!!!' gaf Tom Poes toe. 'Dat kon wel eens gevaarlijk zijn! Maar weet u waar hij woont, heer Ollie?' 'Ik ben zo slim geweest het adres in het telefoonboek op te zoeken!' zei heer Bommel trots. 'Daar ligt het huis, jonge vriend! Dat alleenstaande, oude huisje is het, met dat ene verlichte raam...'

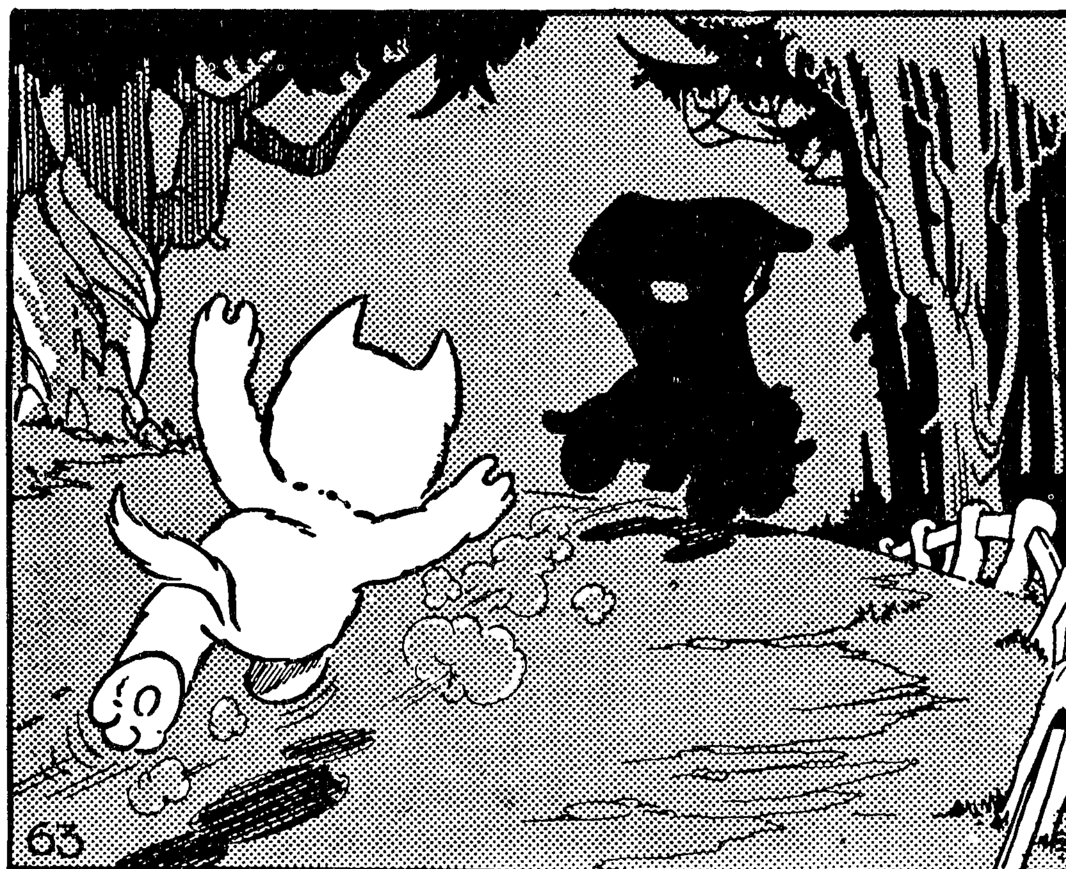

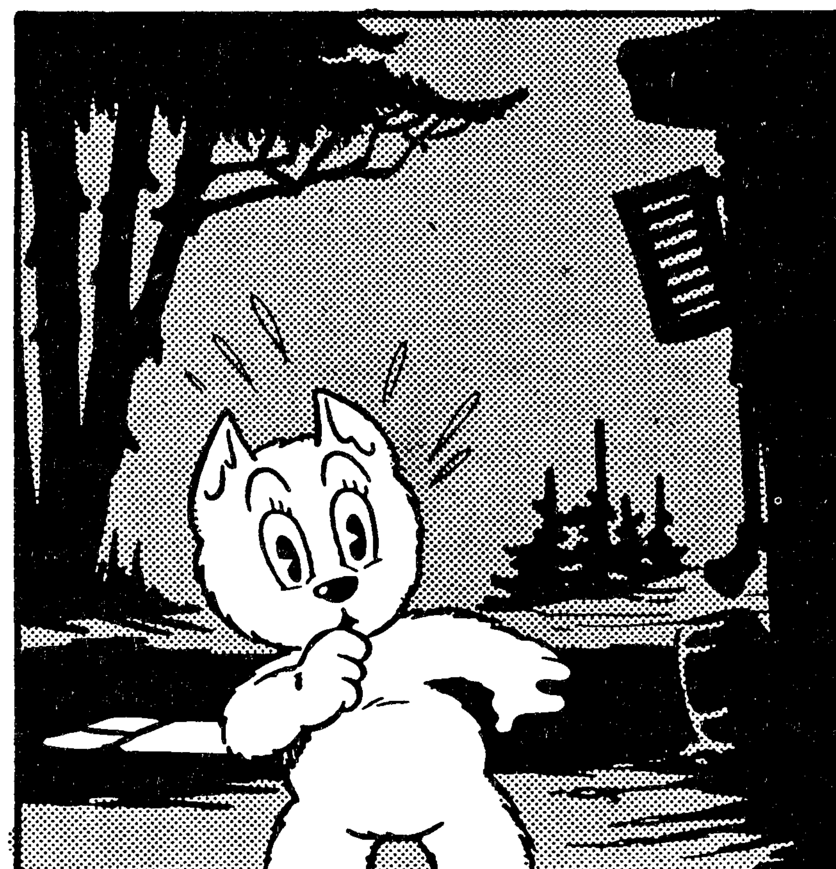

Tom Poes en heer Bommel sprongen uit de Oude Schicht en liepen speurend om het huis heen.
'De voordeur staat open!' siste heer Ollie. 'De-de g-geest moet d-d-daardoor n-naar b-binnengekomen zijn! H-houd me tegen, of i-ik g-ga n-naar b-binnen!' 'Ik houd u niet tegen!' zei Tom Poes. 'Waarom zou ik dat doen? We moeten de zaak toch onderzoeken...' 'Je houdt me niet tegen...' mompelde heer Bommel. 'Dan ga ik n-naar binnnnnen... Het is gevaarlijk, jonge v-v-vriend! W-wie w-weet w-wt-w-wat d-d-daar r-rondloopt!!' Hij trok de revolver uit zijn zak, trok zijn kraag omhoog en stapte de stoep op.
'Je weet dus zeker, d-d-d-dat j-je m-me niet tegenhoudt?...' vroeg hij ongelovig en toen Tom Poes geen antwoord gaf, liep hij met grote passen en een woedend gezicht naar binnen.
'Denkt zeker dat ik bang ben!' bromde hij kwaad. 'Is z-zelf b-bang! D-dat is het... laat mij vóórgaan, de lafaard! B-bah... g-geen h-heer. –'
Het gemompel verstierf langzaam bij een bocht in de gang en Tom Poes sloop op zijn beurt het huis binnen. Maar op het moment, dat hij zijn voet op het vloermatje zette, hoorde hij een kreet, die hem de haren te berge deed rijzen. En op het zelfde ogenblik kwam heer Bommel de hoek om stormen met de beide handen voor het gezicht en lopende alsof zijn leven er van afhing.
Op de muur achter hem verscheen de schaduw van een vreemd, kikkerachtig wezen, dat hem snel inhaalde...

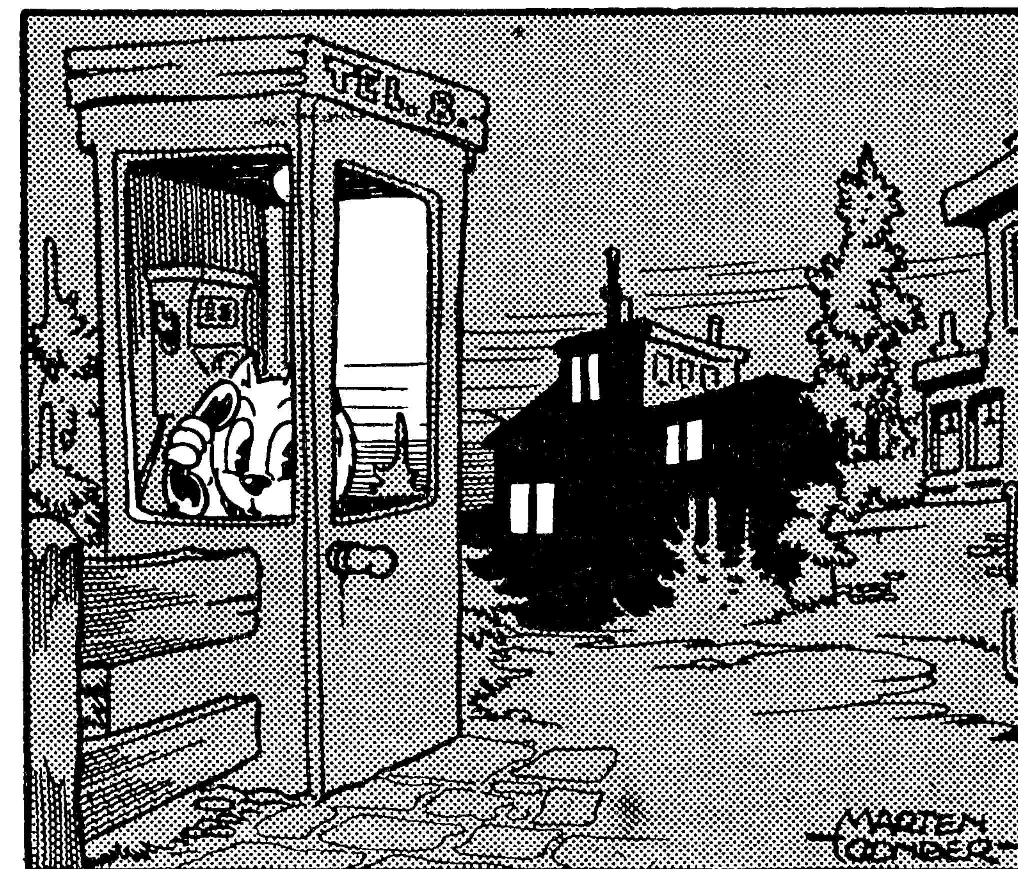

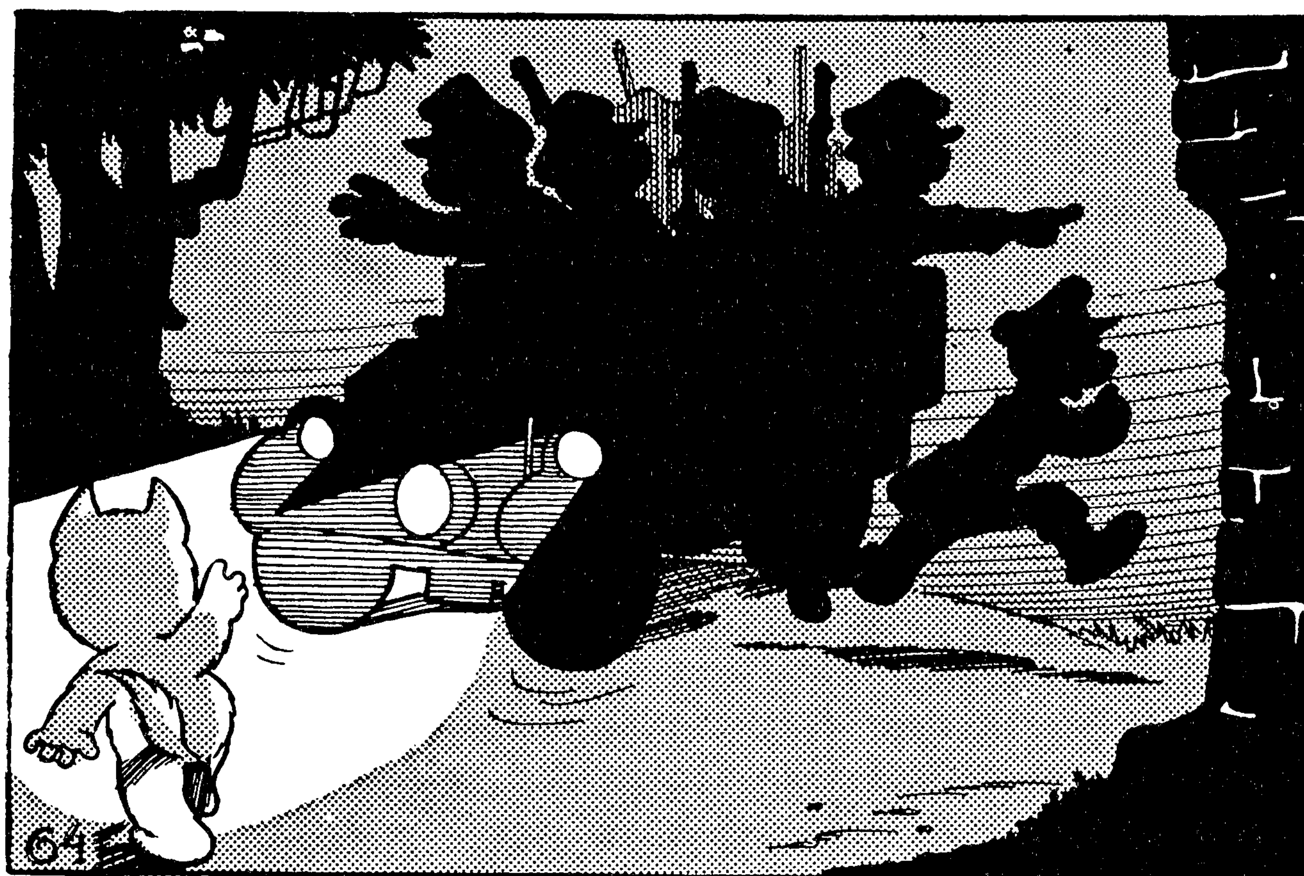
Heer Bommel greep Tom Poes bij de arm en sleurde hem mee het huis uit. En hoewel Tom Poes probeerde zich los te rukken, had heer Ollie zo'n snelheid, dat Tom Poes als een soort pop achter hem aanvloog. 'Laat me los!' riep Tom Poes. 'Laat me los! Hoe kan ik op die manier ooit die watergeest te pakken krijgen...!'
Maar heer Bommel gehoorzaamde niet, ook niet toen ze goed en wel op de weg aangekomen waren.
'Oef!' hijgde hij, terwijl hij als een bijzonder groot soort bal in zijn Oude Schicht sprong. 'Oef! Je... mag... me... wel... dankbaar zijn... oef!! Wat verschrikkelijk!' Tom Poes had intussen kans gezien zich los te rukken.
'Ik ga terug!' riep hij. 'Het is laf om zo op de vlucht te gaan!'
'Niet doen!' brulde heer Bommel. 'Kom in de auto! Vlug! Verschrikkelijk. Heb geest gezien! Heb zèlf geest gezien! Hik... kik... kikker! Verschrikkelijk groot! Boos! Erg boos! Kom hier!' En hij startte zijn motor.
Maar Tom Poes was niet tevreden. Hij vond het kinderachtig om bang te worden voor een grote kikker en hij begon terug te sluipen. 'Wacht hier op me!' zei hij.
Op dat moment ging er een licht in de kelder van het huis aan en Tom Poes, die daar vlak bij was, boog zich naar voren, om door het raam te kijken. Een héél groot en héél lelijk hoofd loerde aan de binnenkant door het venster en staarde hem aan...

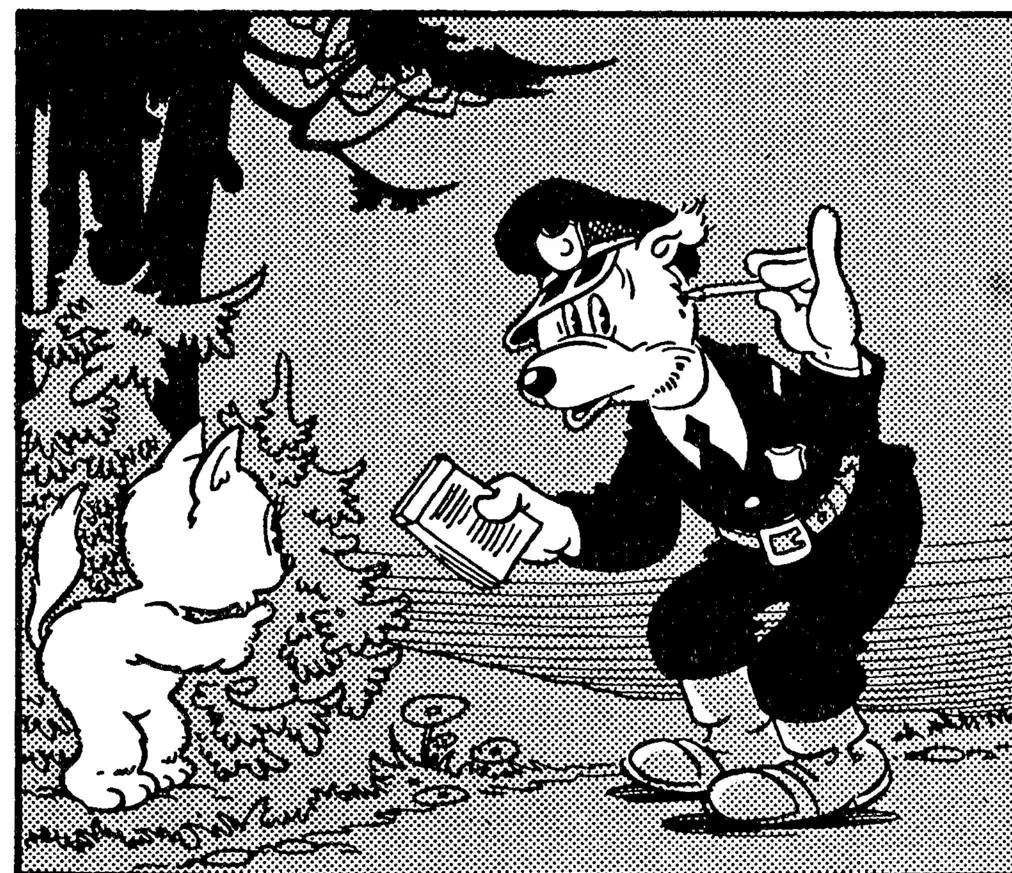

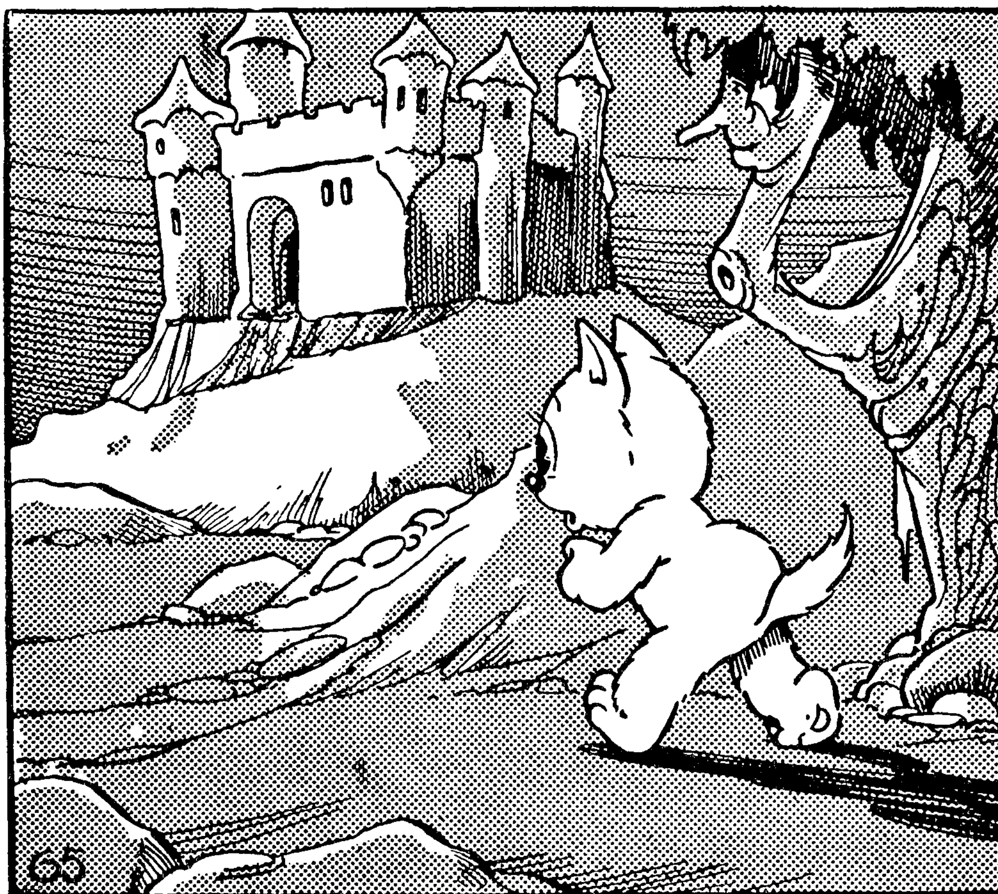

Tom Poes is niét zo vlug bang als sommige andere lieden, maar het gezicht van het monster, dat hem door het kelderraam had aangekeken, was zó lelijk, dat de schrik hem in de benen sloeg. Hij draaide zich om en holde de weg op. Op dat moment schakelde heer Bommel de motor in en reed weg met een duizelingwekkende vaart.
'Hé!! Stop!!' gilde Tom Poes. 'Wacht even!' Maar zijn stem kwam niet boven het geraas van Schicht's tandwieltjes uit en hij kon niet veel anders doen, dan de wagen met een versuft gezicht nakijken. 'Dat's ook wat!' mompelde Tom Poes en hij keek ongerust naar het huis achter zich, waar de lelijkerd nog rond moest zwerven. 'Dat is geen manier! Dat is het toppunt! Wegrijden zonder op mij te wachten... Wat nu te doen?' Hij begon een beetje onzeker de weg af te lopen. Niet ver van daar lag een villadorp en toen hij daar aankwam zag hij tot zijn grote vreugde een telefooncel aan de kant van de weg staan. Met een zucht van verlichting stapte hij daar naar binnen.
'Politie!' riep hij. 'Hallo! Met de politie? Tom Poes hier!! Kom direct naar het huis van de commissaris! Er is iets verschrikkelijks gebeurd! De watergeest is in zijn huis!!'
Aan de andere kant van de lijn klonk een dof gekraak. 'Wie is in zijn huis?' vroeg een dorre stem.
'De watergeest!' schreeuwde Tom Poes. 'De commissaris zal in een kikker veranderd worden als jullie niet opschieten!'

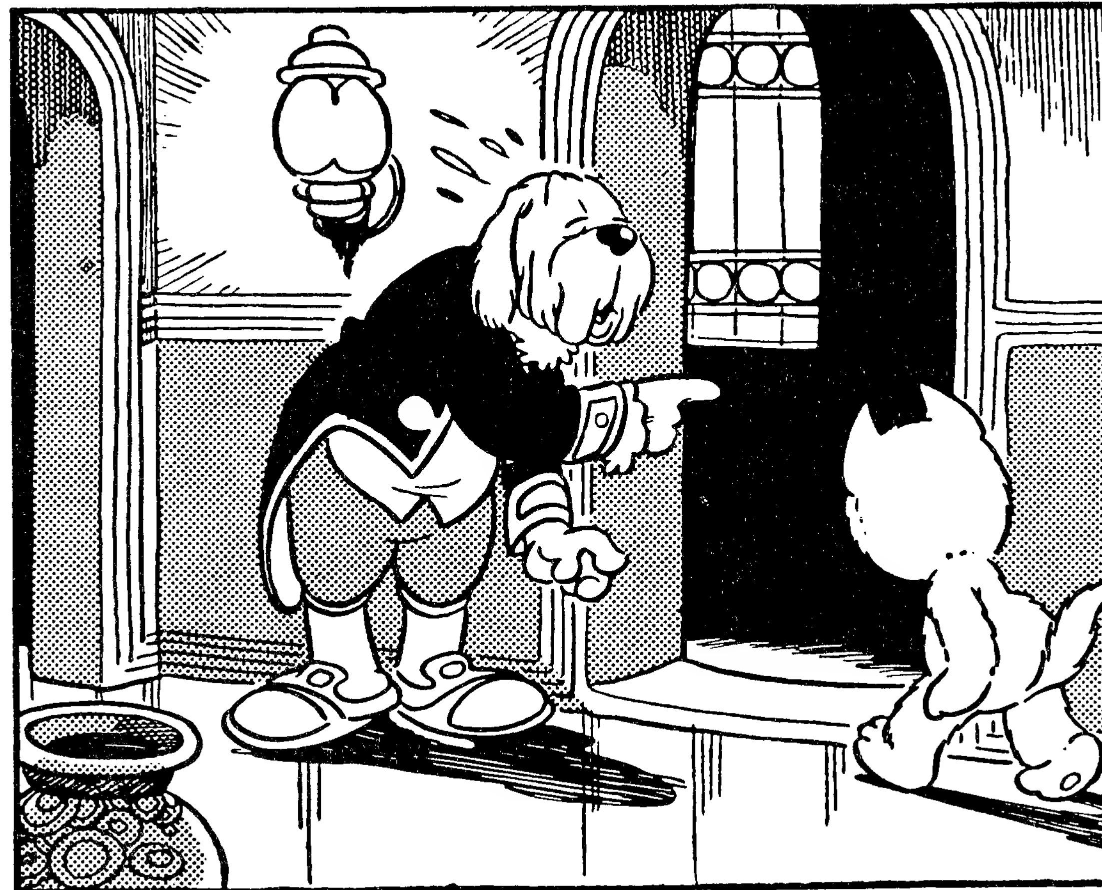
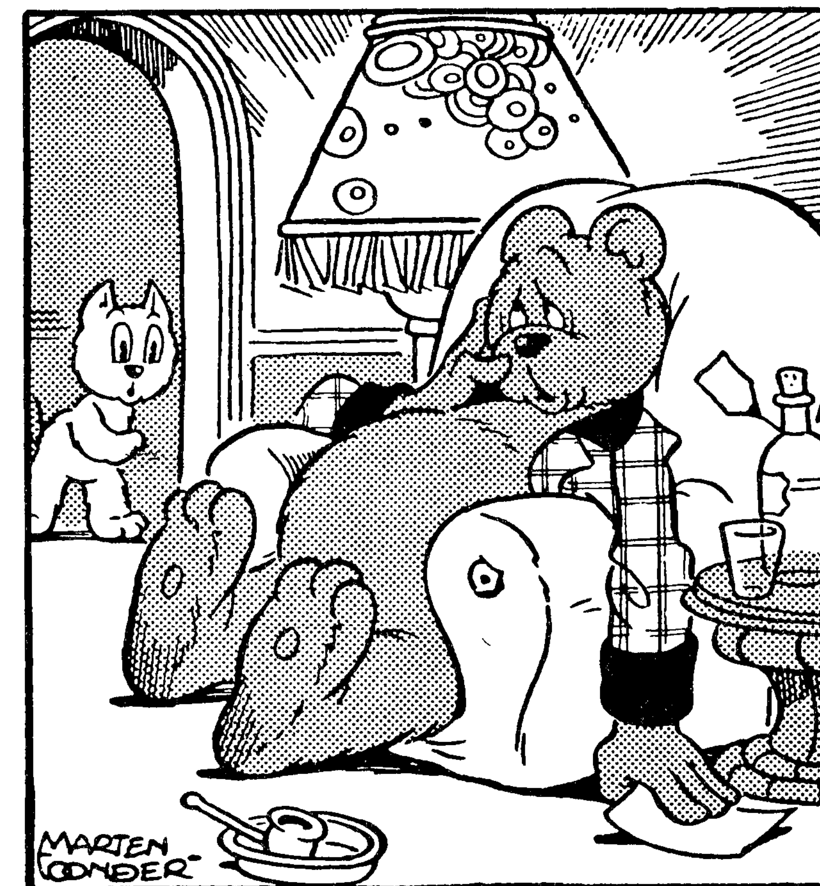

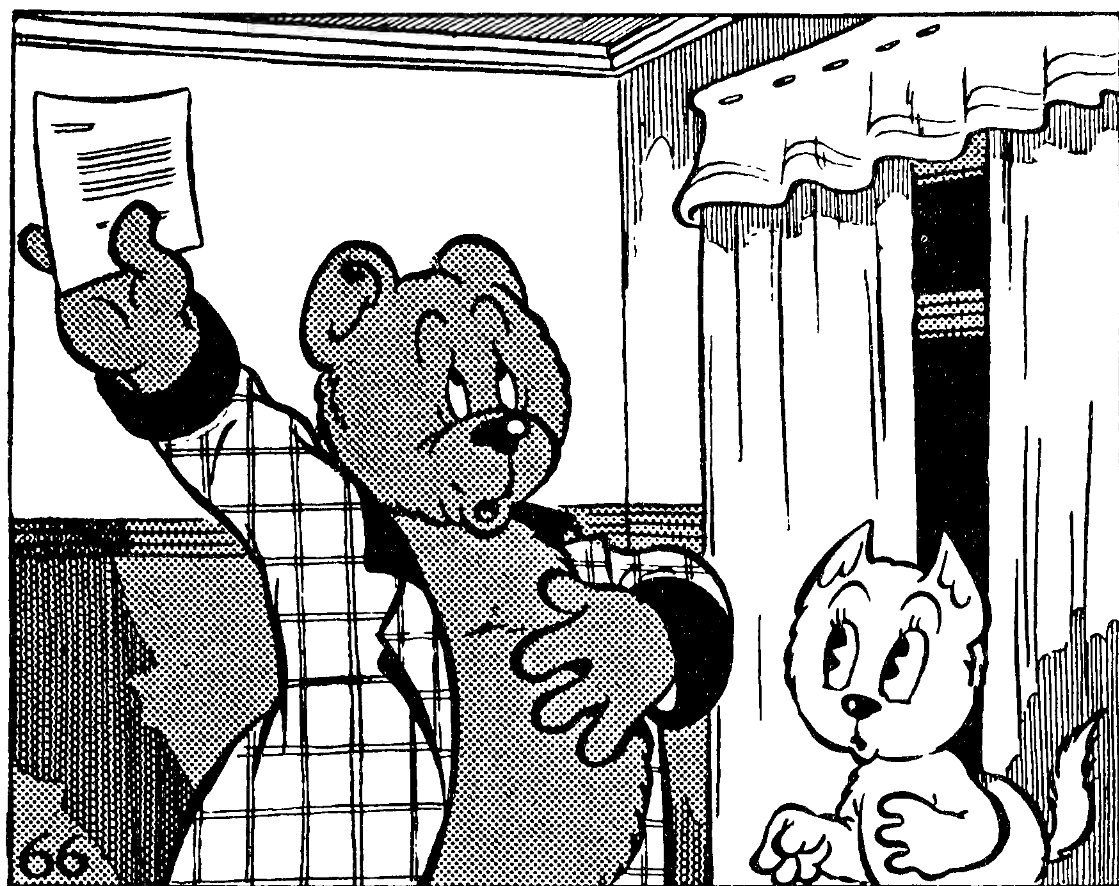

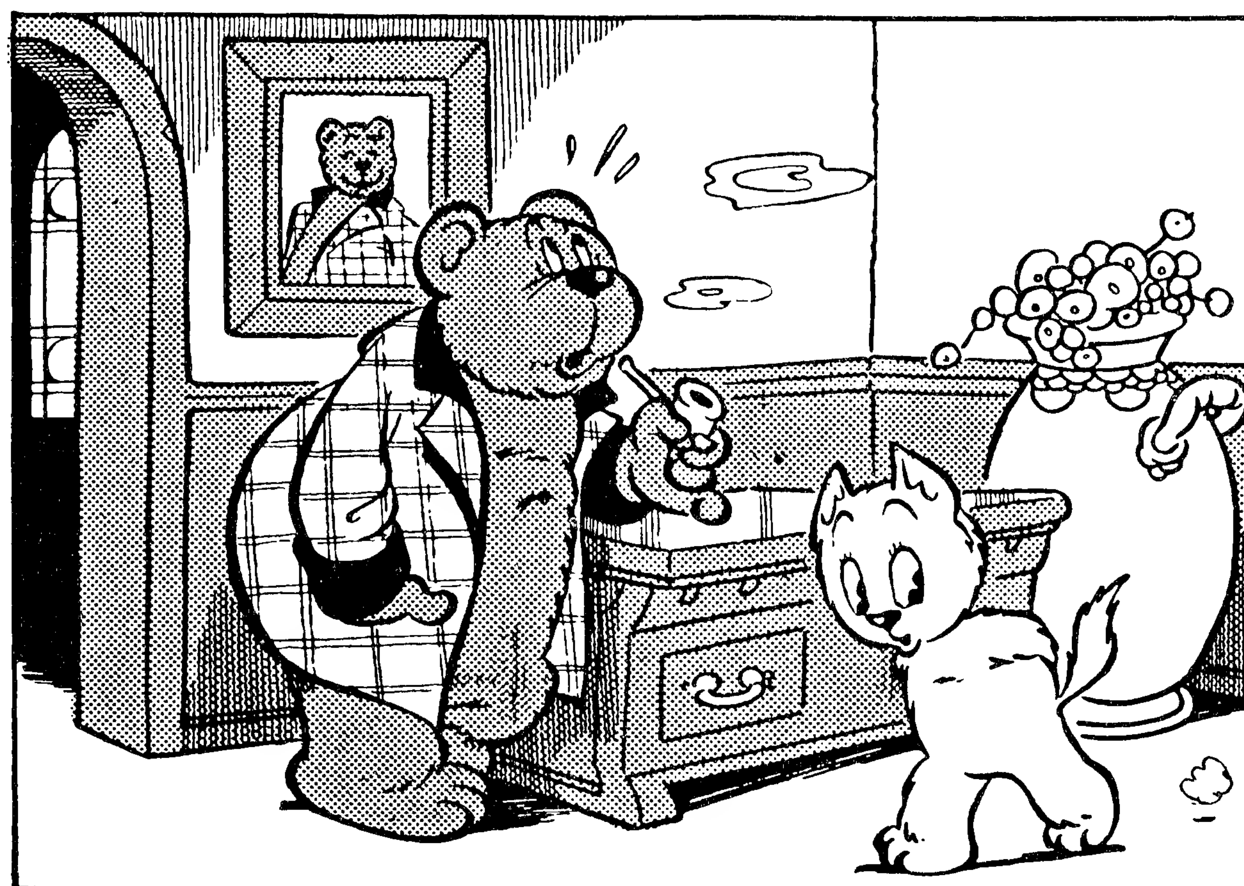
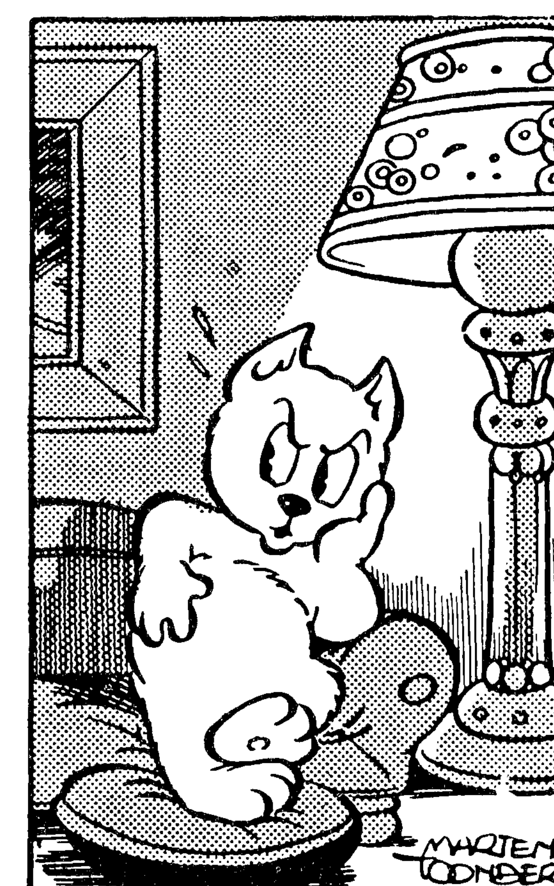
Tom Poes holde terug naar het huis van Bulle Bas en net toen hij daar aankwam stopte er een politie-auto voor de deur, die volgepakt zat met agenten. Uit de groep maakte zich de gestalte los van brigadier Snuf.
'Jij hebt opgebeld, niet waar?' vroeg hij aan Tom Poes, terwijl hij een opschrijfboekje te voorschijn haalde.
'Es even kijken,... hm... bubbub... tja... Eén uur drie-en-dertig voormiddag... hoofdverkeersweg... ja... ik ben er... vertel maar...'
'Schiet op man!' riep Tom Poes, die van ongeduld stond te springen. 'We moeten in dat huis! De commissaris is in gevaar! De...'
'Kalm, kalm!' waarschuwde de brigadier. 'Rustig en ordelijk de feiten weergeven in uw eigen woorden. Zó kan ik u niet bijhouden... Even kijken... Aangifte telefonisch opgegeven ten burele door Tom Poes... aangenomen door ondergetekende, brigadier Snuf... betreft inbraak, subsidiair geweldpleging ten huize van commissaris Bas, door... door wie zei u ook weer?...'
Maar Tom Poes was verdwenen. Aan het hoofd van de politiemannen rende hij naar de voordeur van het huis en duwde die open. De gang was verlaten en het huis was stil en rustig. Maar achter de deur zat een dikke, groene kikvors. 'Kwak... kworrk!' zei die droefgeestig.
'We zijn te laat!' mompelde Tom Poes. 'De commissaris is in een kikker veranderd...'

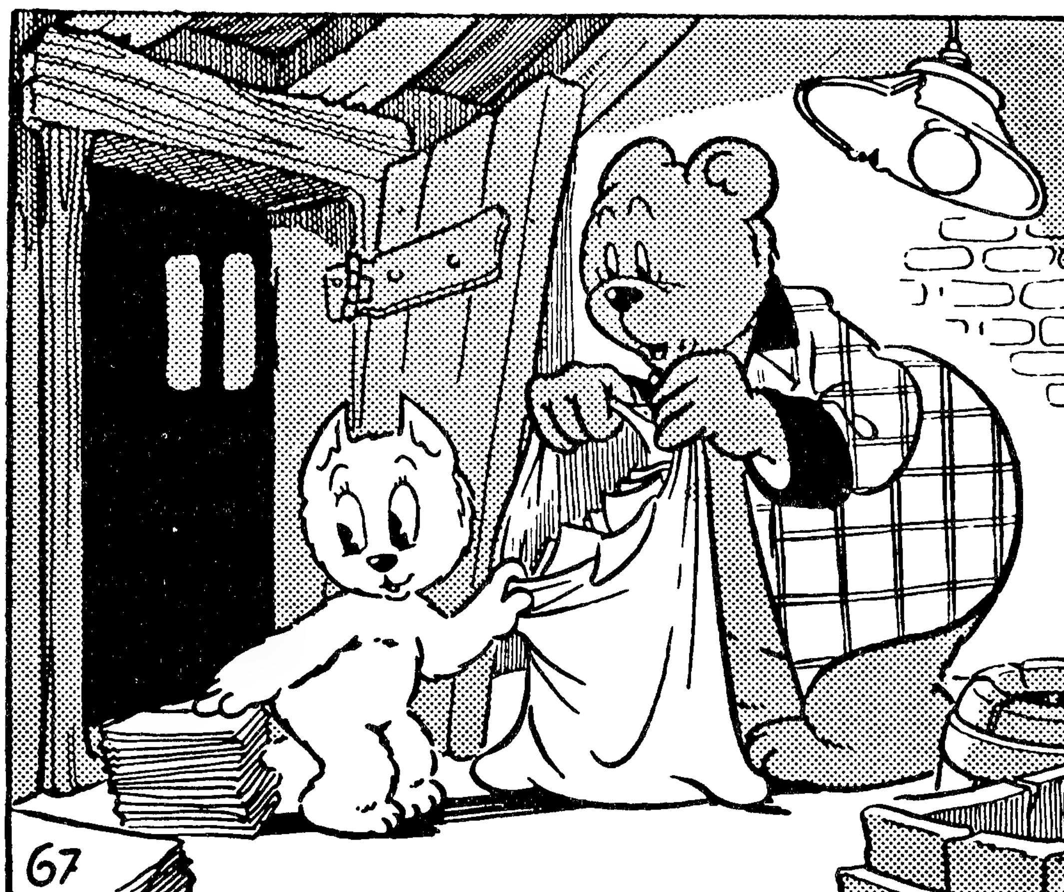

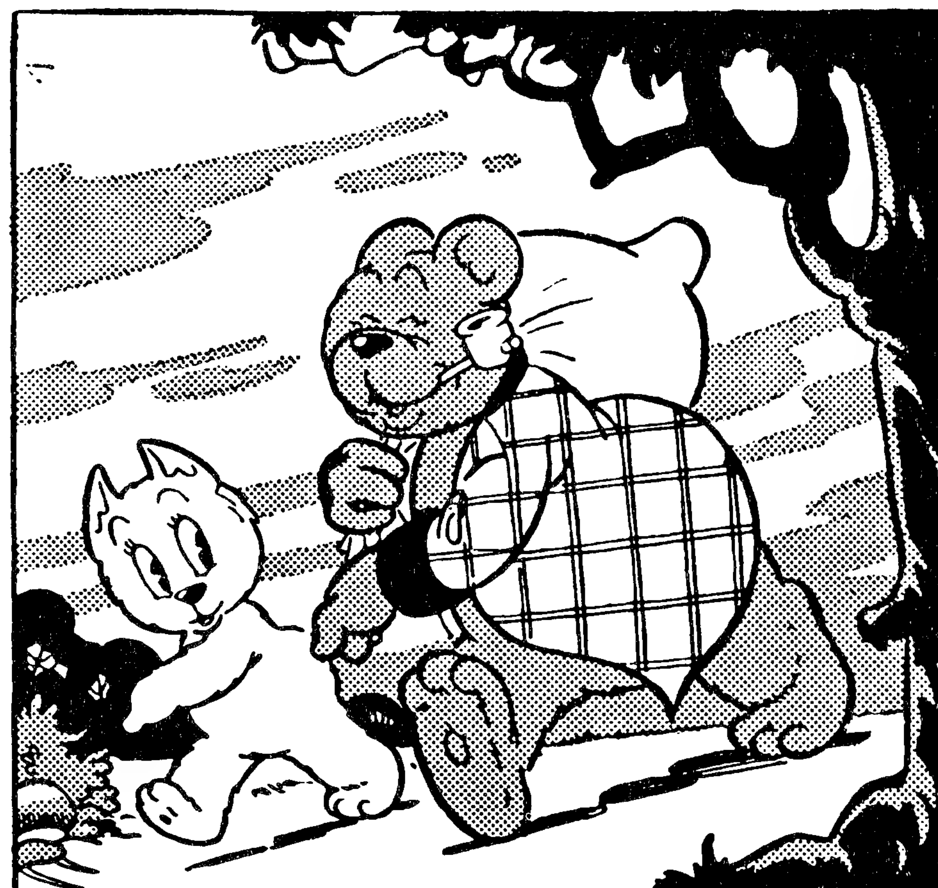
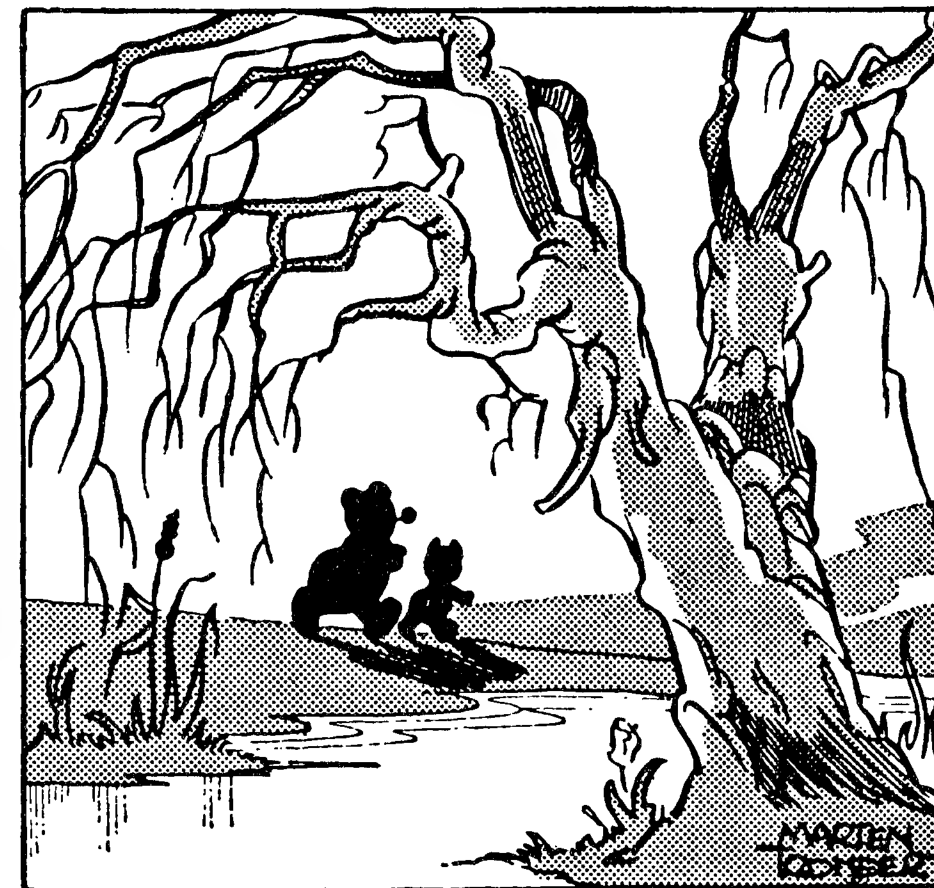

Brigadier Snuf had zich met zijn assistenten in het huis van de commissaris geworpen en onderwierp alles wat hij vinden kon aan een haarfijn onderzoek. Maar Tom Poes wachtte daar niet op; hij wist al wel wat de uitslag zou zijn.
'Geen vingerafdrukken... geen sporen...' mompelde hij, terwijl hij slot Bommelstein naderde. 'Natuurlijk weer het werk van de watergeest! Ik weet het zo langzamerhand al wel. Het is verschrikkelijk... Wat valt er tegen zo'n ding te doen?'
In sombere gepeinzen verdiept stapte hij het kasteel van heer Bommel binnen en werd door de bediende Joost in heer Ollie's studeerkamer gelaten.
'Excuseer, heer Poes!' fluisterde Joost, 'ik verzoek u vooral rustig te zijn, als ik zo vrij mag zijn...! Heer Bommel heeft last van zware hoofdpijn. Hij voelt zich niet geheel wèl...'
'Wat is er gebeurd?' vroeg Tom Poes die een akelig voorgevoel kreeg.
'Hij heeft een brief gekregen!' fluisterde de trouwe knecht. 'Een nare brief, geloof ik, als ik zo vrij mag zijn...'
Joost had gelijk. Toen Tom Poes binnen stapte, zag hij, dat heer Bommel in een lusteloze houding in zijn stoel hing, met een brief in zijn hand.
'Hebt u ook een brief van de watergeest gehad?!' riep Tom Poes ongerust.
'Brief! Watergeest...' mompelde heer Bommel. 'Wat was het leven vroeger toch mooi! Ik herinner me, dat ik als jongen met kikkers speelde... zonder zorgen... in de zon... blij... lachend zelfs... vroeger lachte ik wel eens, Tom Poes... of ik zong een vrolijk lied! En nu... alles is voorbij... voor mij is er geen zon meer!...'

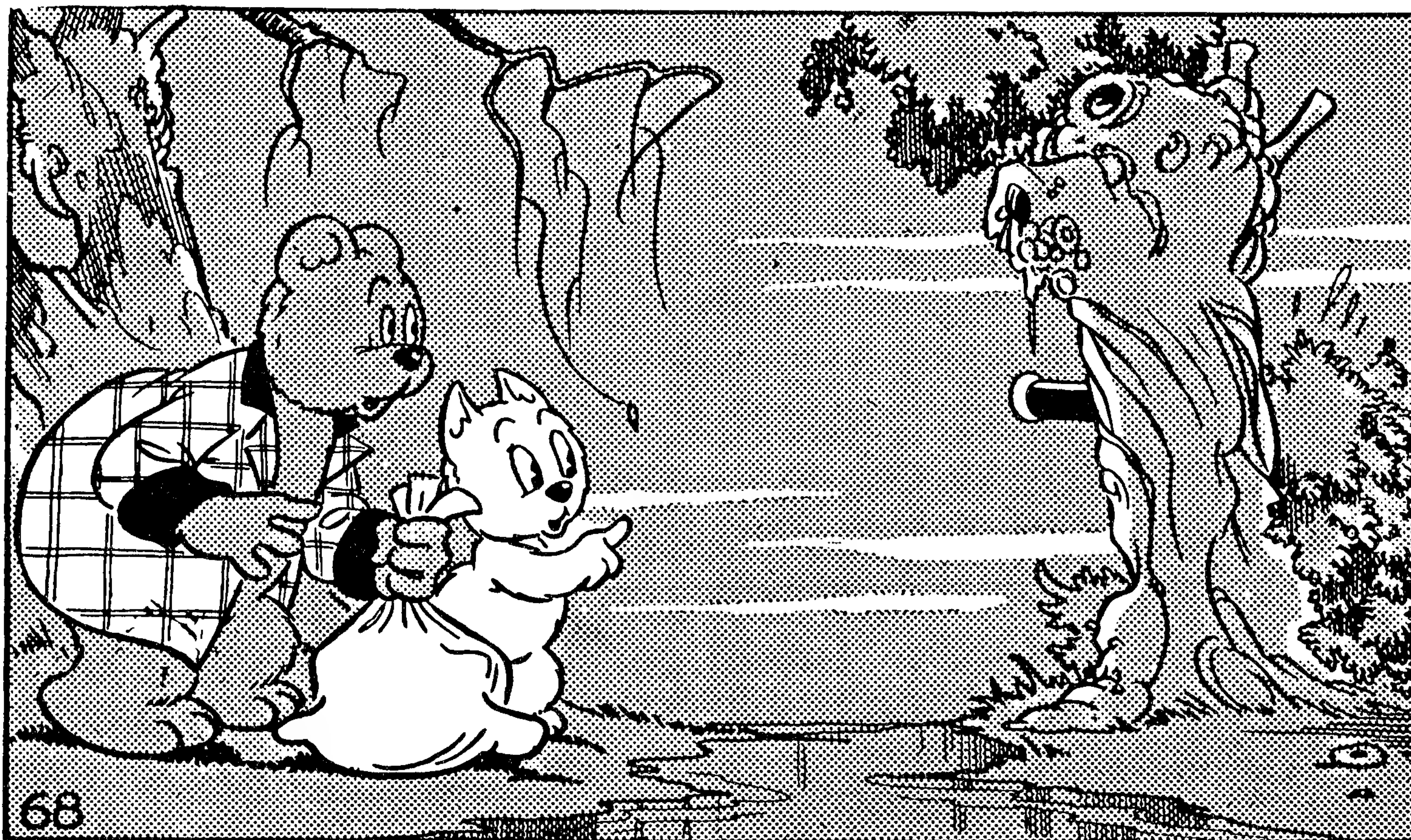

'Wat staat er in die brief?' vroeg Tom Poes haastig. 'Is hij van de watergeest?' Heer Bommel stak het papier met een droevig gebaar omhoog en wuifde ermee door de lucht. 'Tja...' zuchtte hij. 'V-van W-w-watergeest... st-staat in, dat ik vóór z-zes uur tienduizend florijnen bij tr-treurwilg in moe-ras moet leggen... treur-treurwilg in moe-moeras! Anders... kikkikker... brr!'
'Hm!' zei Tom Poes. Hij begon met grote passen door de kamer te lopen en dacht diep na, terwijl heer Bommel somber op een kastje leunend in zichzelf praatte. 'Voor sommigen is het leven mooi...' prevelde hij. 'Altijd lachen... altijd pret... altijd blij... En voor anderen is het niets anders dan ellende en narigheid... Altijd zorgen en verdriet... Ik ga het geld naar het moeras brengen... Ik wil geen kikker worden zoals die commissaris en die burgemeester!' 'Wacht eens even!' zei Tom Poes. 'Dat is geen taal voor een dapper iemand, heer Ollie! We moeten die watergeest bestrijden! Hebt u soms wat oud papier en een jute zak? Ik heb een plan!' Heer Bommel veerde op. 'Heb je een plan?' vroeg hij. 'Toevallig; ik kreeg ook net een soort inval! Een dapper iemand brengt geen geld aan een watergeest!, dacht ik. Wat gaan we doen, jonge vriend?'

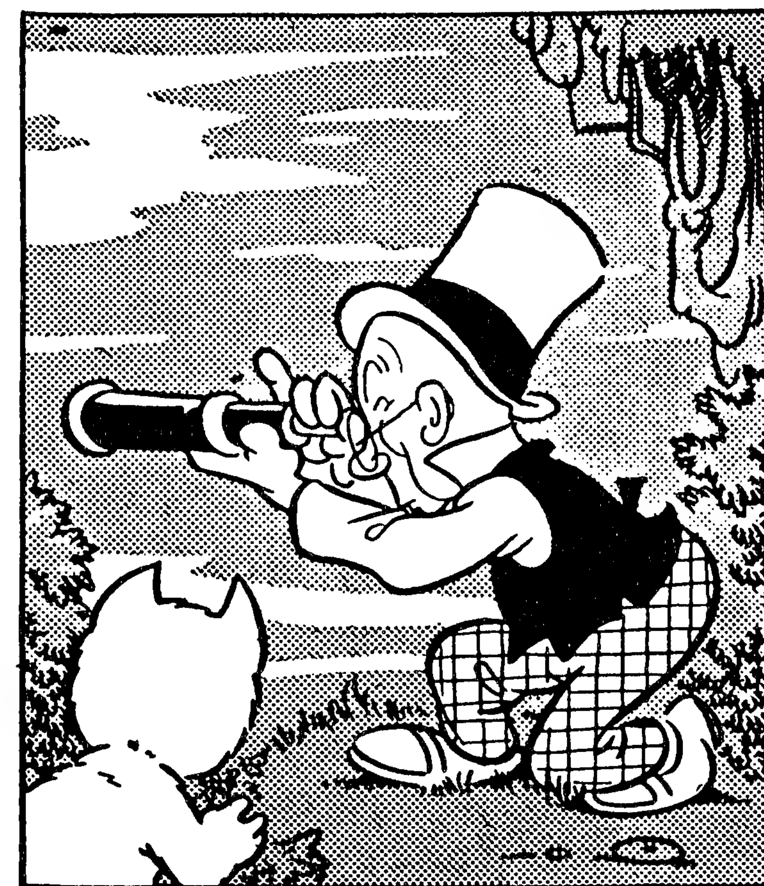

In een schuurtje had heer Bommel nog oude zakken en oude kranten liggen en Tom Poes scheurde de kranten tot vierkante stukken, terwijl heer Ollie een zak opzocht. 'Kijk', zei Tom Poes, 'we brengen deze zak naar het moeras en leggen hem onder de treurwilg neer. Niemand ziet, dat er geen geld, maar oud papier in zit, niet waar? Als die watergeest dan komt, zitten wij daar in de buurt in de struiken verborgen, en kijken wat hij doet en waar hij naar toe gaat!' 'Juist!' zei heer Bommel, de zak opnemend en met grote passen naar buiten lopend. 'Waar hij naar toe gaat! Zeer juist!... Wat hij doet en zo! Goed gedacht... Ik had het zelf kunnen verzinnen, jonge vriend! Ha, dat wordt aardig! Wij zitten in de struiken en kijken naar hem en hij denkt, dat het geld is en loopt er mee weg! Haha! Eh... hm! M-maar w-wat d-doen w-we als we klaar zijn met het achter hem aan lopen? Heb je daar wel aan gedacht?'

'Komt tijd, komt raad!' zei Tom Poes. 'Wanneer we eenmaal weten waar hij woont is het gemakkelijk genoeg! Dan sturen we de hele politiemacht op hem af!' 'J-juist, jja!' zei heer Bommel. 'Hm... jaja!' Intussen kwam de grote treurwilg in zicht. De zon was bezig op te komen en trage nevelslierten kronkelden over de grond terwijl vele kikvorsen een droefgeestig gekwaak lieten horen...

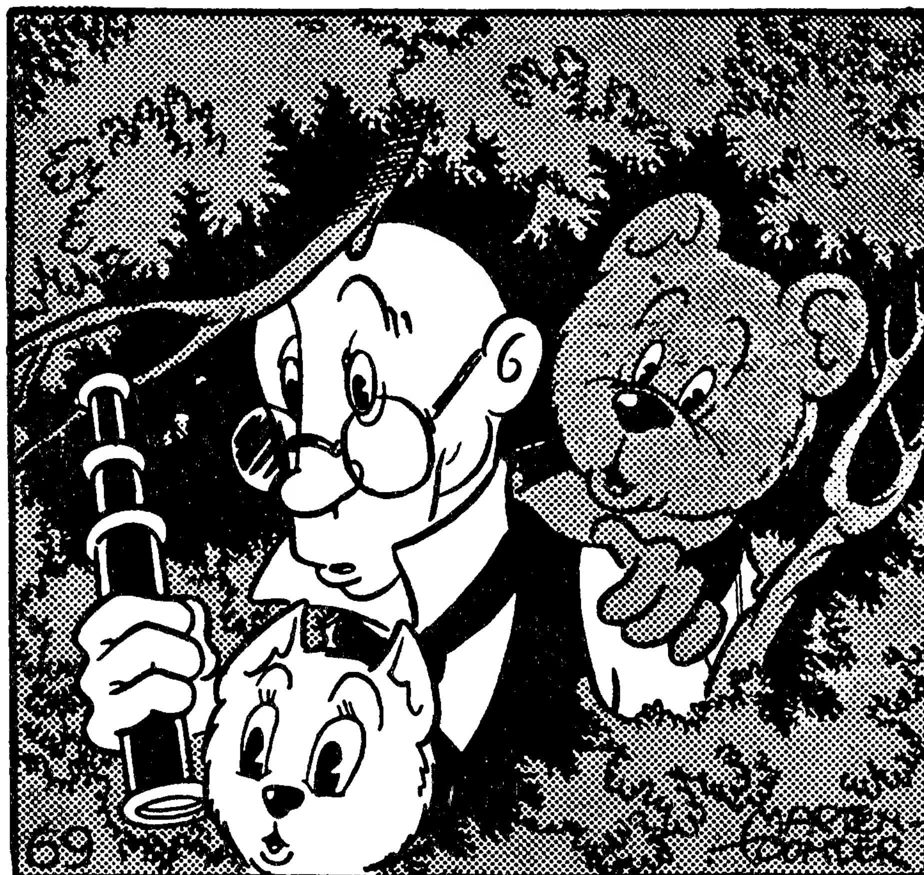

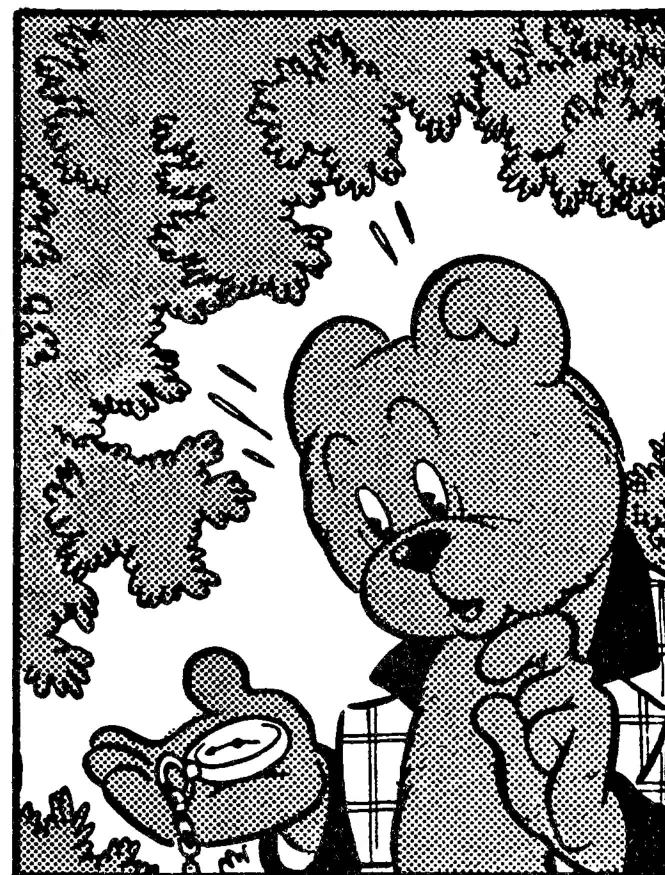
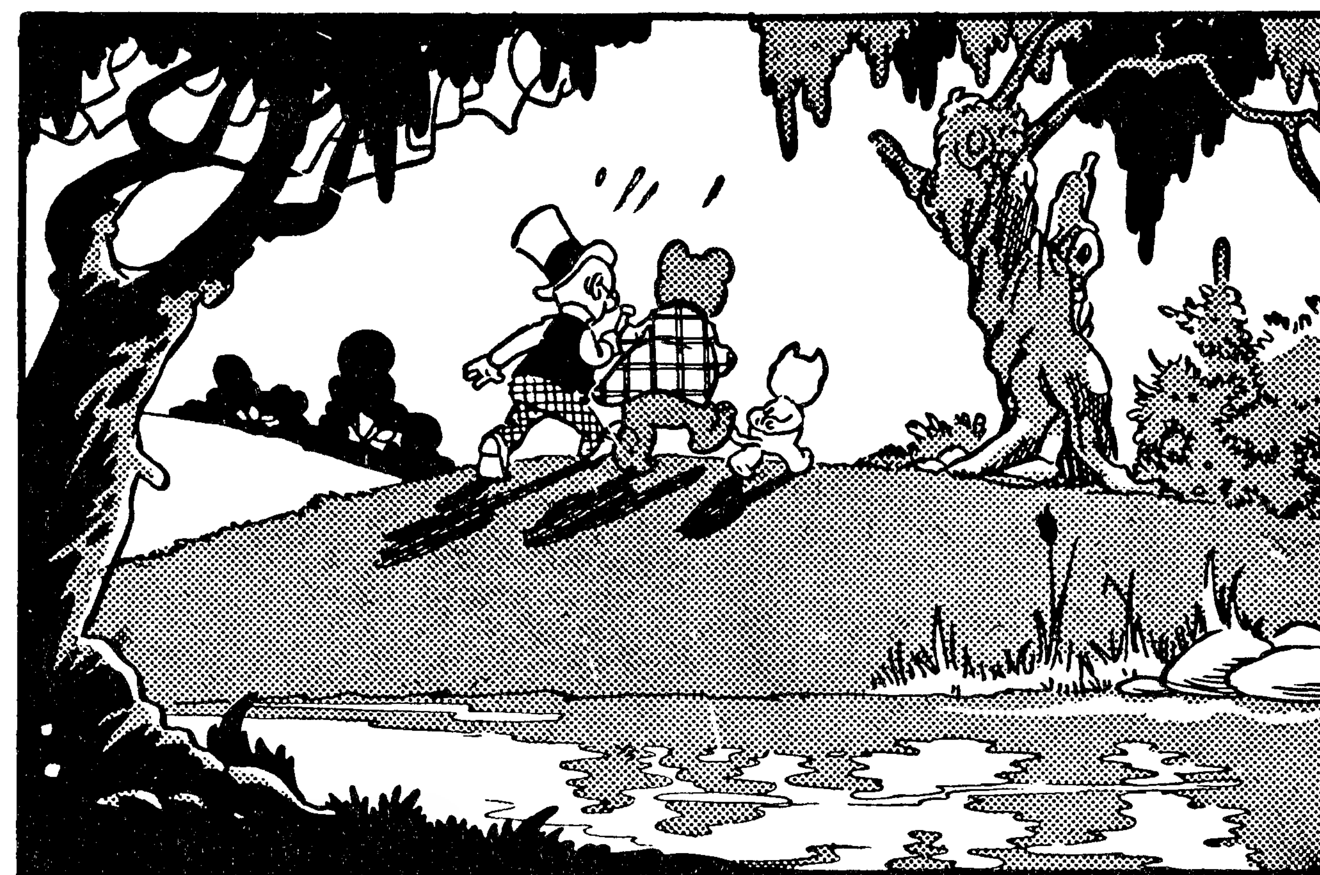
'Zet die zak hier maar neer, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'We gaan een schuilplaats zoeken. Daar verderop zijn een paar struiken waar we mooi achter kunnen gaan zitten!' 'Goedja!' zei heer Bommel. 'Die struiken, zei je!... jaja... is dat niet een beetje te dicht bij? Stel, dat die geest ons ziet zitten... ikkik...' 'Maar daar zit al iemand!' riep Tom Poes. 'Kijk, er steekt een kijker uit die struiken! Kom mee, daar moeten we meer van weten!' 'Eh... ikkik... ik b-blijf wel even hier!' zei heer Ollie haastig. 'Ik – ik z-zal op de z-zak p-passen!' Tom Poes sloop dus naar de struiken toe en boog de takken opzij. Achter de bladeren zat de heer Kwakernat door een verrekijker het moeras af te turen.

'O, bent u het!' riep Tom Poes opgelucht. 'U laat me schrikken!' zei Kwakernat. 'Ik schrik me dood! Ik wacht hier op de watergeest, de Aqua spiritus, u weet wel! Om zes uur moet hij hier zijn... Ik heb een brief van hem gehad... Ik moet geld aan hem betalen... tienduizend florijnen in bankpapier... bij de treurwilg, u weet wel! Och... Ik heb geen geld... maar ik dacht... laat ik hem gaan bespieden!...'

'Dat is toevallig!' riep Tom Poes. 'Heer Bommel heeft ook zo'n brief gehad! En wij willen hetzelfde doen! Misschien kunnen we samenwerken!'

'Héél graag!' zei de geleerde man, dankbaar zijn voorhoofd afvegend. 'Ik moet u bekennen, dat ik eh... een beetje bang ben!'

Even later zaten ze dus met z'n drieën naast elkaar in de struiken: Tom Poes, heer Bommel en meneer Kwakernat. De laatste gebruikte van tijd tot tijd zijn verrekijker en spiedde het moeras af, de tweede (dat was heer Ollie) gebruikte van tijd tot tijd zijn zakdoek om zijn voorhoofd af te drogen, en de eerste keek alleen maar. Maar de watergeest verscheen niet, en er was geen ritseltje in de bladeren, dat er op duidde, dat hij in de buurt was.

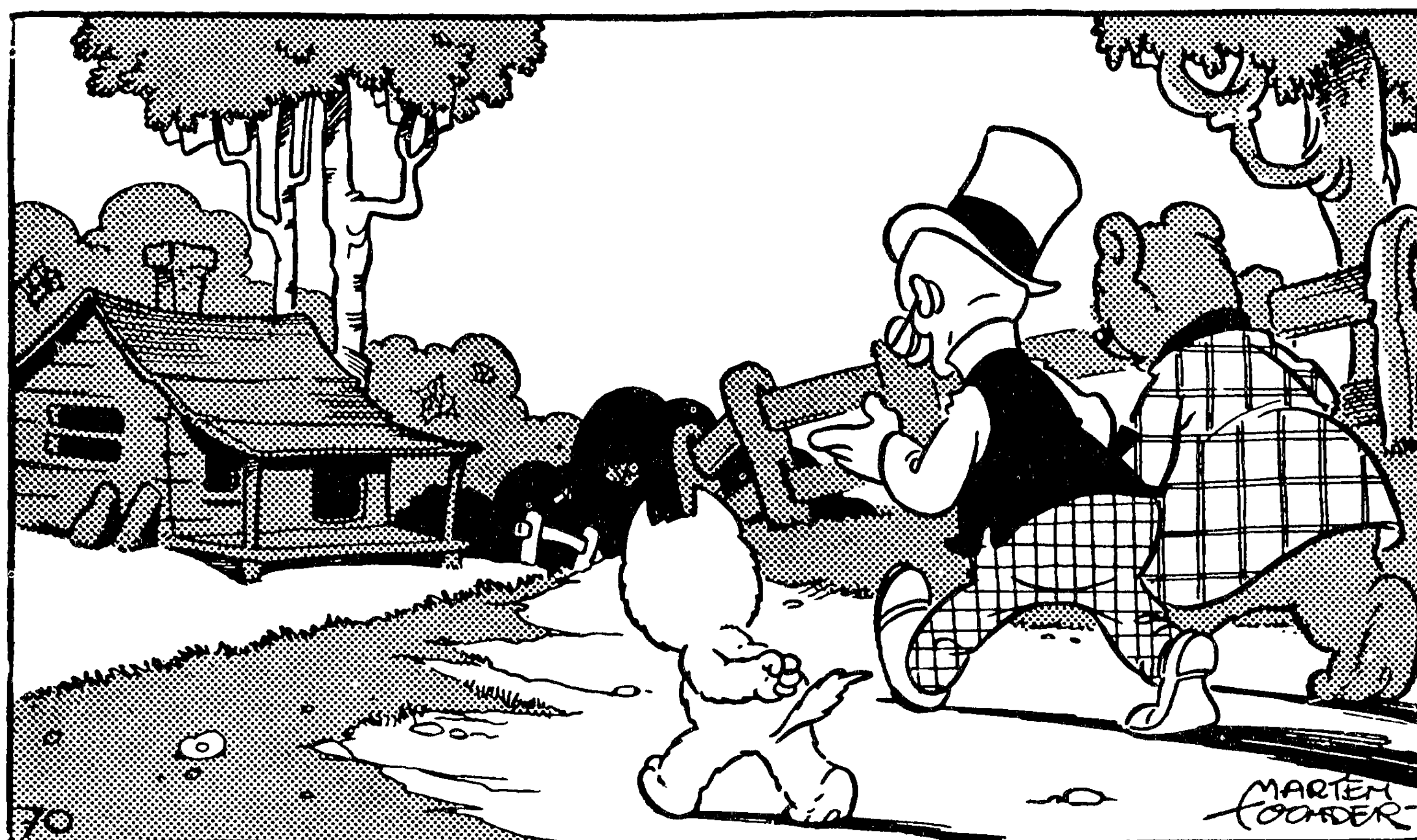
'Uggum!' zei heer Bommel na een lange poos. 'Mijn horloge staat op zeven uur! We hebben een uur gewaakt en hij is niet gekomen! Ik vind dat wij genoeg gedaan hebben! Wij hebben getoond, dat een heer een man kan zijn, als jullie begrijpen wat ik bedoel! Ik stel voor om naar huis te gaan!' 'Goed!' zei meneer Kwakernat. 'Dan nodig ik ulieden uit om in mijn bescheiden woning de ochtendkoffie te gebruiken. We kunnen dan meteen de toestand samen eens onder ogen zien en overleggen. Deze kant uit als ik u verzoeken mag!'

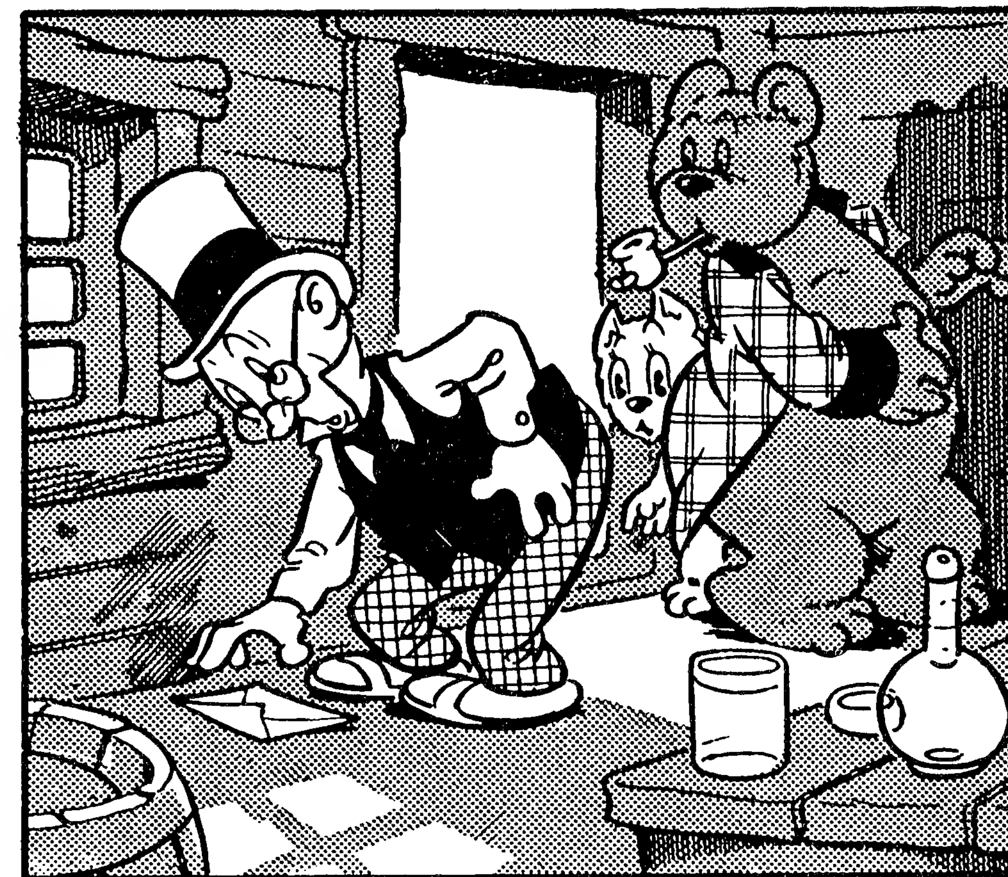
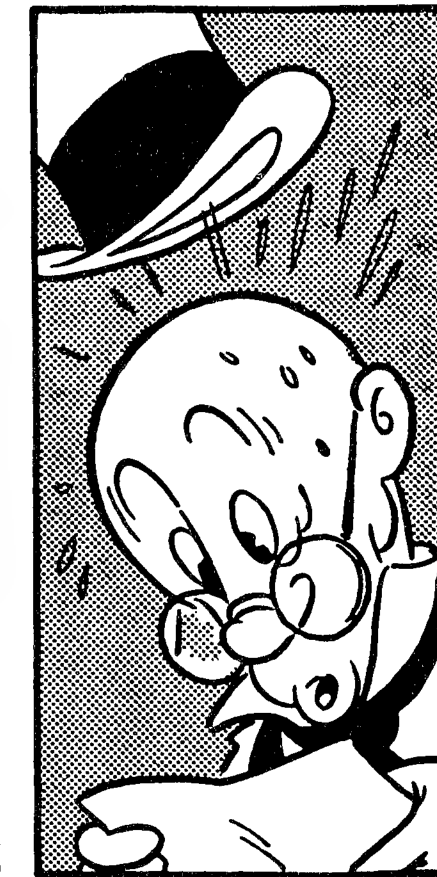
'Waarom zou hij niet gekomen zijn?' vroeg Tom Poes peinzend.

'Hij was bang!' stelde heer Ollie vast. 'Dat zeg ik er van!'

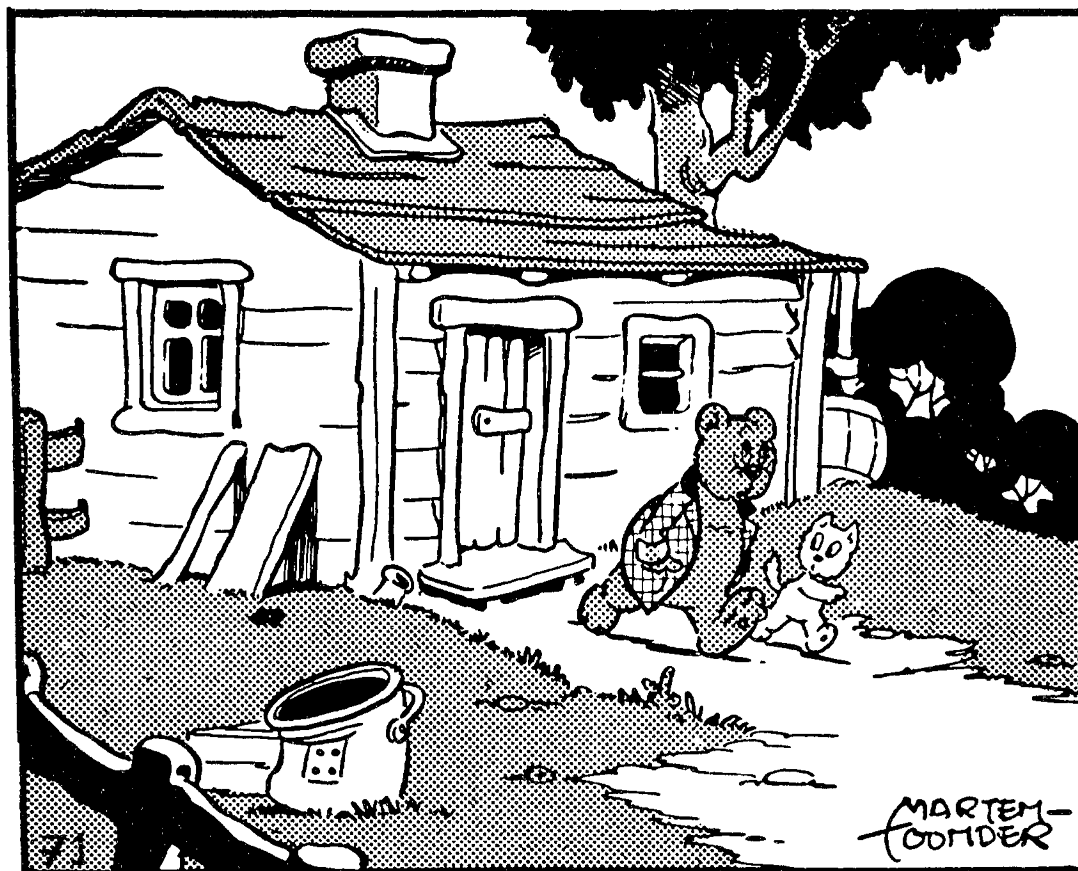
'Ik weet niet...' aarzelde meneer Kwakernat. 'Ik ben bang, dat hij wist, dat wij hem wilden bedriegen! Ach... een geest weet alles, neem dat van me aan! Ik heb een héél slecht voorgevoel!'

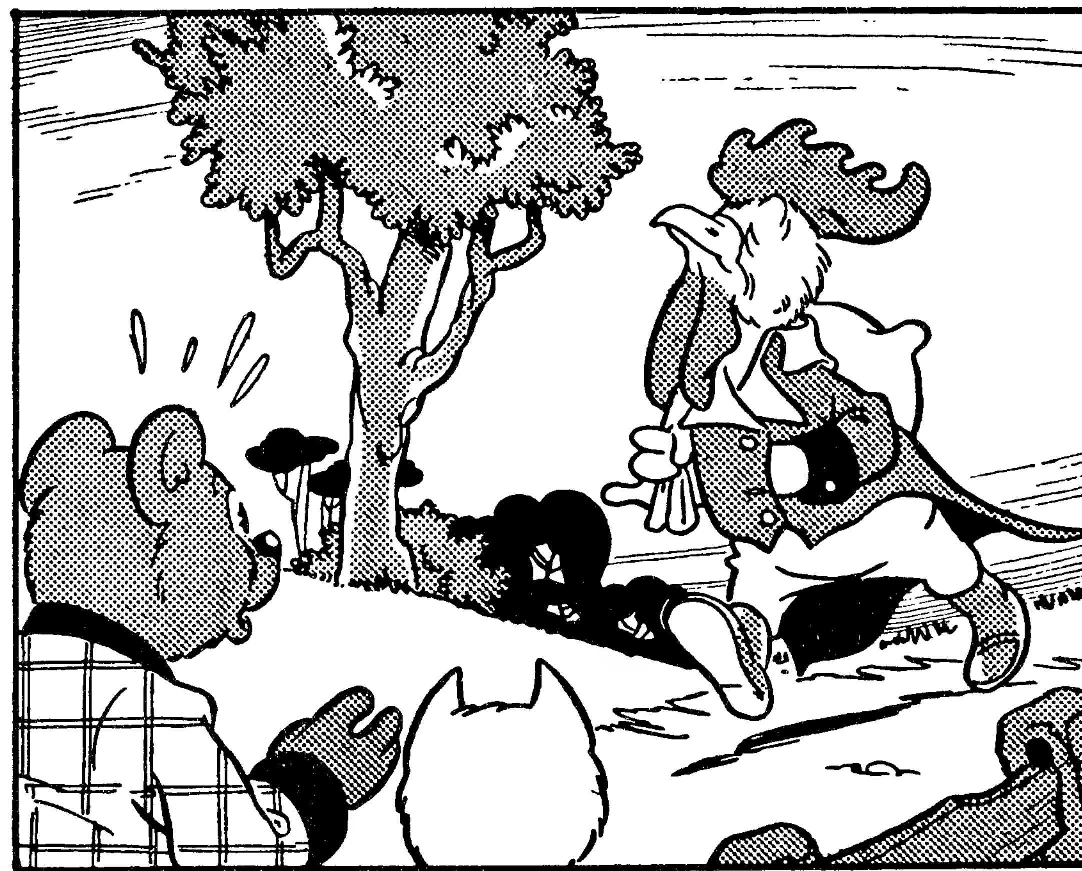
'W-werkelijk?' vroeg heer Ollie geschrokken. 'Z-zou h-hij bo-boos zijn?'

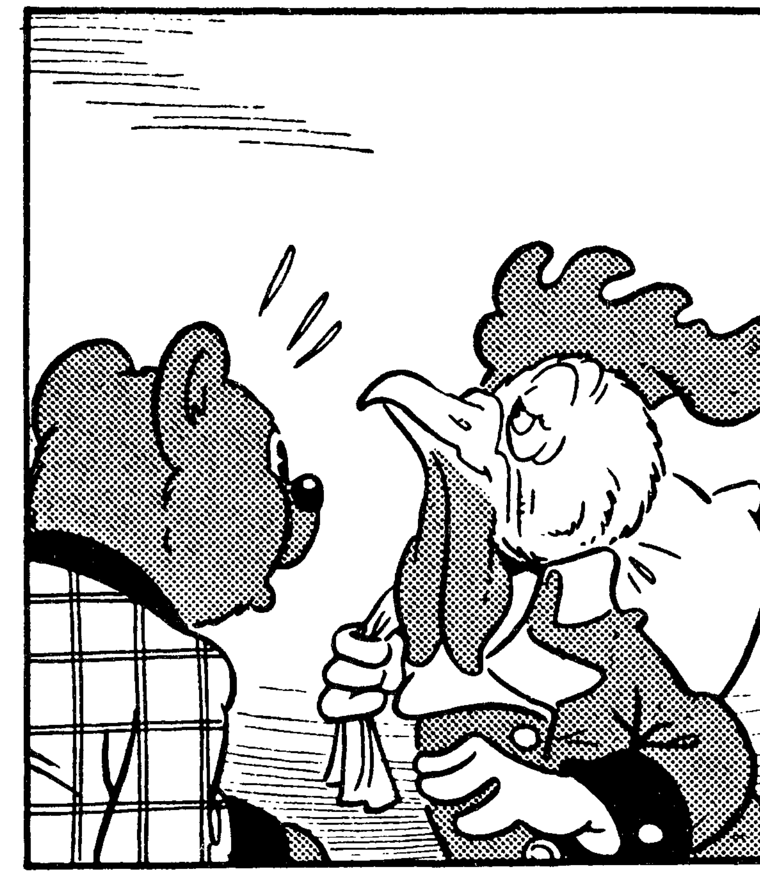

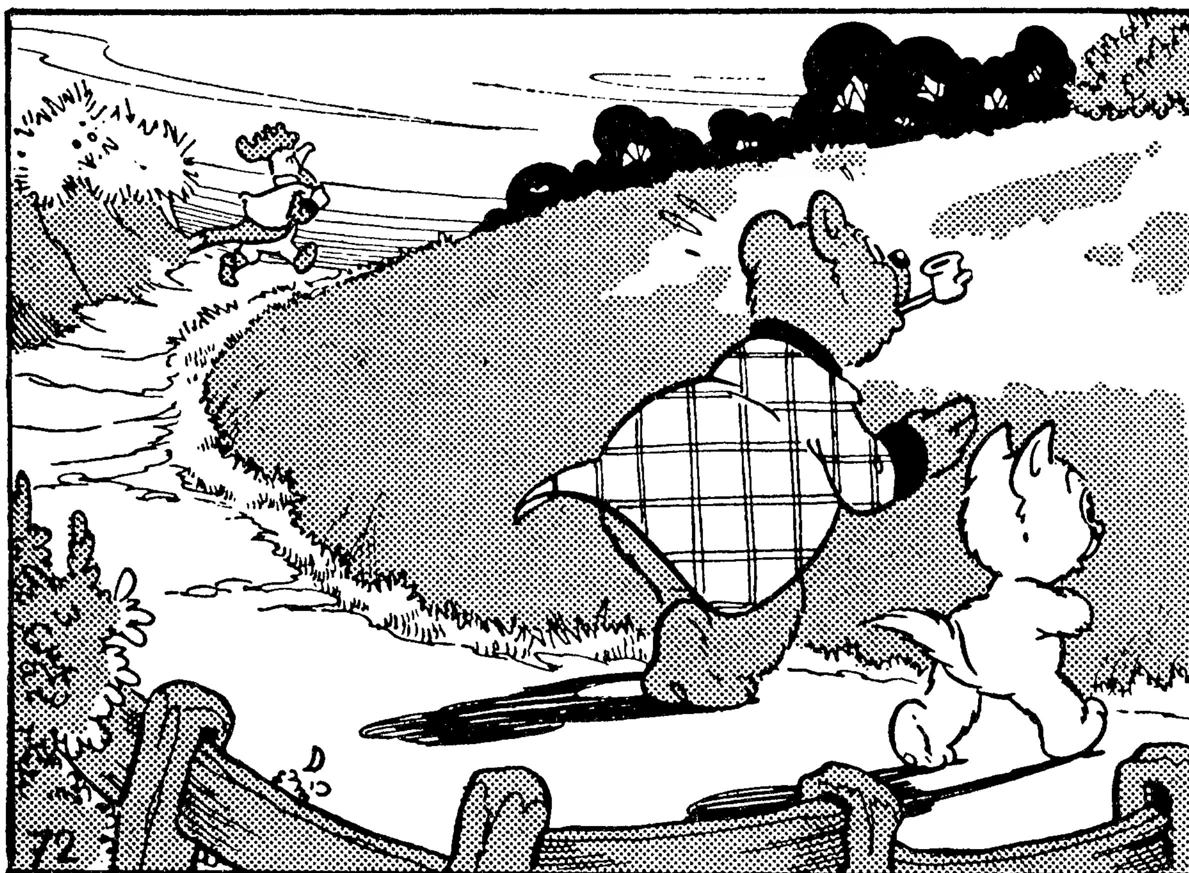
'Daar woon ik!' zei meneer Kwakernat en hij wees naar een klein houten huisje op een heuvel. 'D-dat is d-dicht bij het m-moeras!' zei heer Bommel bezorgd. 'Is het wel veilig om daar te gaan koffiedrinken?' 'Onzin!' zei Tom Poes. 'We zijn toch met z'n drieën! Het wordt tijd, dat we eens gaan afrekenen met die watergeest!'
'Ik geloof niet, dat we hem vandaag zullen zien?' zei meneer Kwakernat, de deur van zijn huisje openduwend. 'Geesten houden niet van het daglicht... maar daar ligt een brief! Een ogenblikje, het kan dringend zijn, want ik verwacht een bestelling voor kikkervisjes... even lezen!' Hij rukte de brief open en las. En terwijl hij las zakte zijn bril steeds lager en werd zijn gezicht valer van kleur. 'Het is een schrijven van de Aqua spiritus!' zei hij toonloos.
'De Akwa – wat?' vroeg heer Bommel. 'Oh!! van de... Oh!! de wa-water... water... oh!!'
'Van de watergeest,' verduidelijkte de heer Kwakernat. 'Gij hebt mij willen bedriegen!' schrijft hij. 'Ha, gij hebt gedacht slim te zijn!' schrijft hij verder. 'Ik zal u grijpen, u allen! Heer Bommel en uzelf, omdat gij mij niet hebt willen betalen en Tom Poes omdat zijn uiterlijk mij verveelt. Hedenavond kunt gij op mij rekenen, hoewel ik niet precies kan zeggen hoe laat. Inmiddels verblijf ik hoogachtend Akwas.' 'Dat schrijft hij!' besloot meneer Kwakernat met bibberende stem.

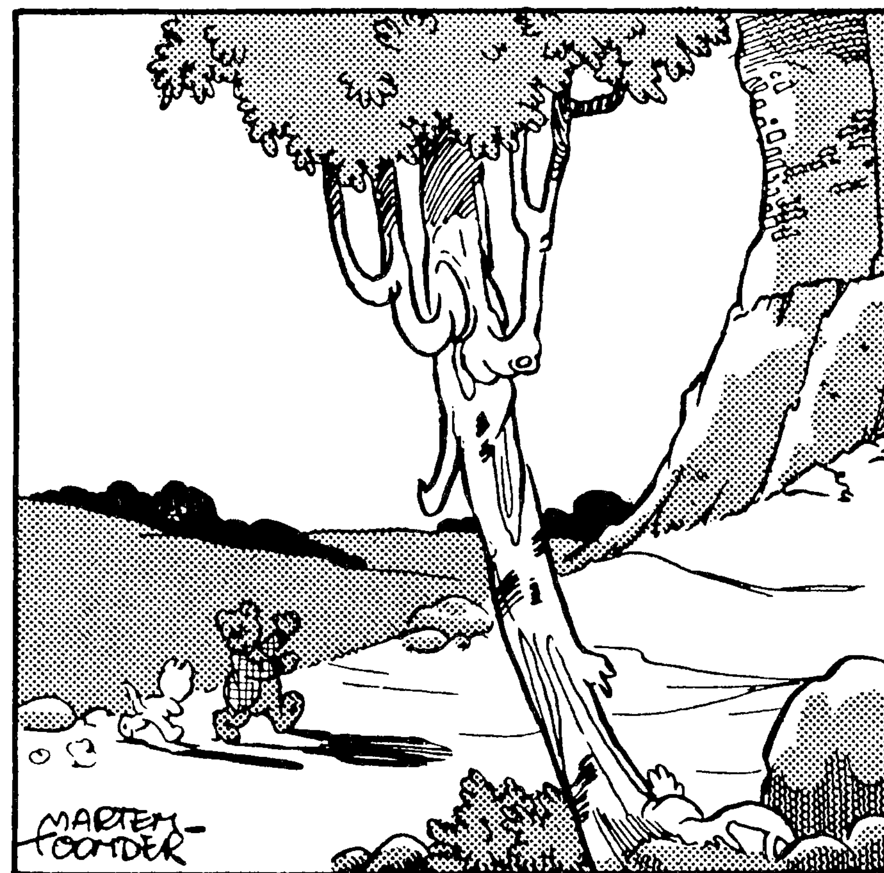

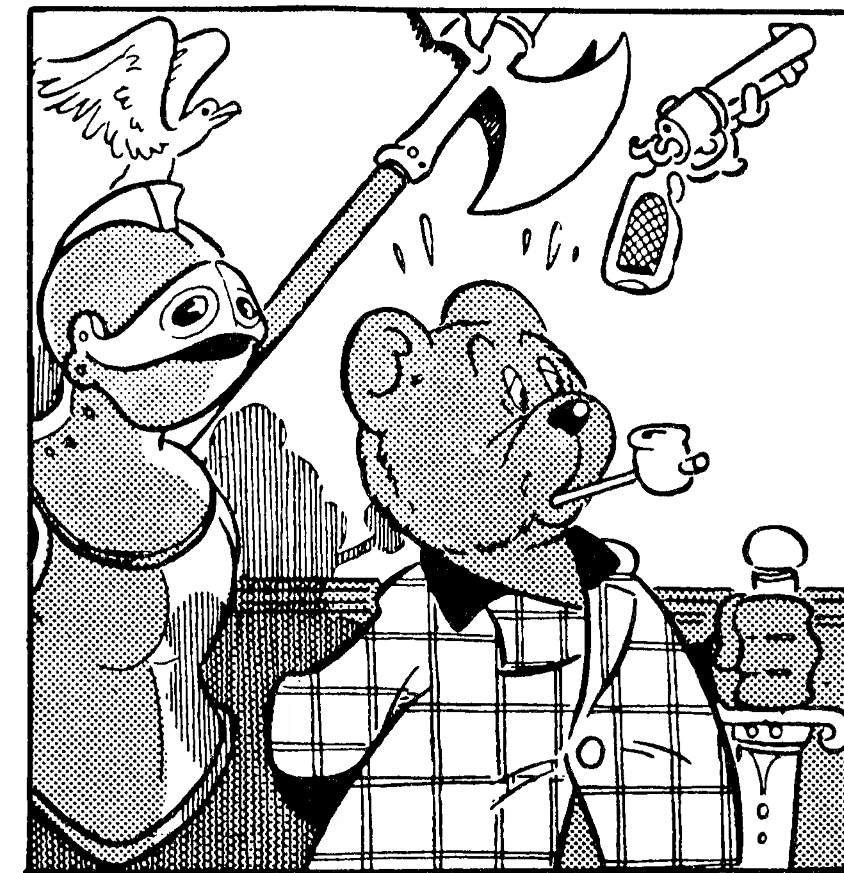

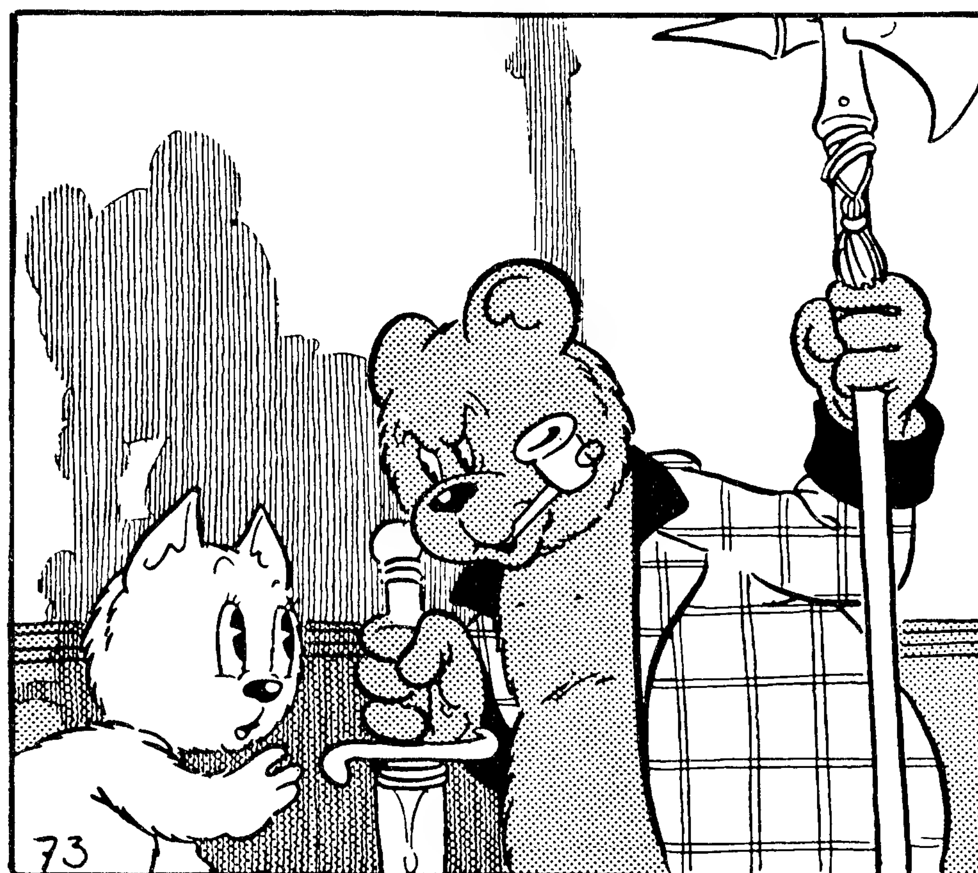
Van gezellig koffiedrinken kwam niet veel. Meneer Kwakernat zat lusteloos in zijn hoekje en praatte zo nu en dan zachtjes in zichzelf. Het was duidelijk dat de man zware zorgen had. En omdat heer Bommel en Tom Poes ook niet bepaald blij waren, besloten zij om naar huis te gaan.
'Het is voor mij een troost, dat jij er nu ook bij bent!' sprak heer Bommel. 'Tot dusverre heb jij deze watergeest-geschiedenis te veel als een grapje beschouwd, jonge vriend! Misschien ga jij nu eens een goede list verzinnen?' 'Ik heb mijn best gedaan!' riep Tom Poes verontwaardigd. 'Ik kan ook niet helpen, dat alles loopt zoals het doet! Waarom verzint u zélf geen list?'
'Hm... tja... eh...' zei heer Bommel. 'Hm... kijk, daar komt Markies Cantecler de Barneveld aan, Tom Poes! Een vreselijk deftig iemand! Hij draagt een zak op zijn rug! Wat vreemd, niet? Wat zou hij gaan doen?'
'Vraag het hem zelf eens!' zei Tom Poes boos.
'Excuseer, heer Markies!' zei heer Ollie met zijn deftigste stem. 'Gaat u misschien naar het moeras? Dat is gevaarlijk! Daar woont een watergeest!'
'Dat 's mij bekend!' zei de Markies. 'Die zoek ik juist! Ik ontving een schrijven van zijn hand! Hij verlangt tienduizend gulden van mij! Eh bien... die breng ik hem persoonlijk. Ik wens niet in een... eh... kikvors veranderd te worden, parbleu! Dit bagatel is het risico niet waard! Wat is geld, niet waar? En de burgemeester en de commissaris van politie zijn reeds... eh... kikkers... ah bah! Vaart wel, ik moet verder!'

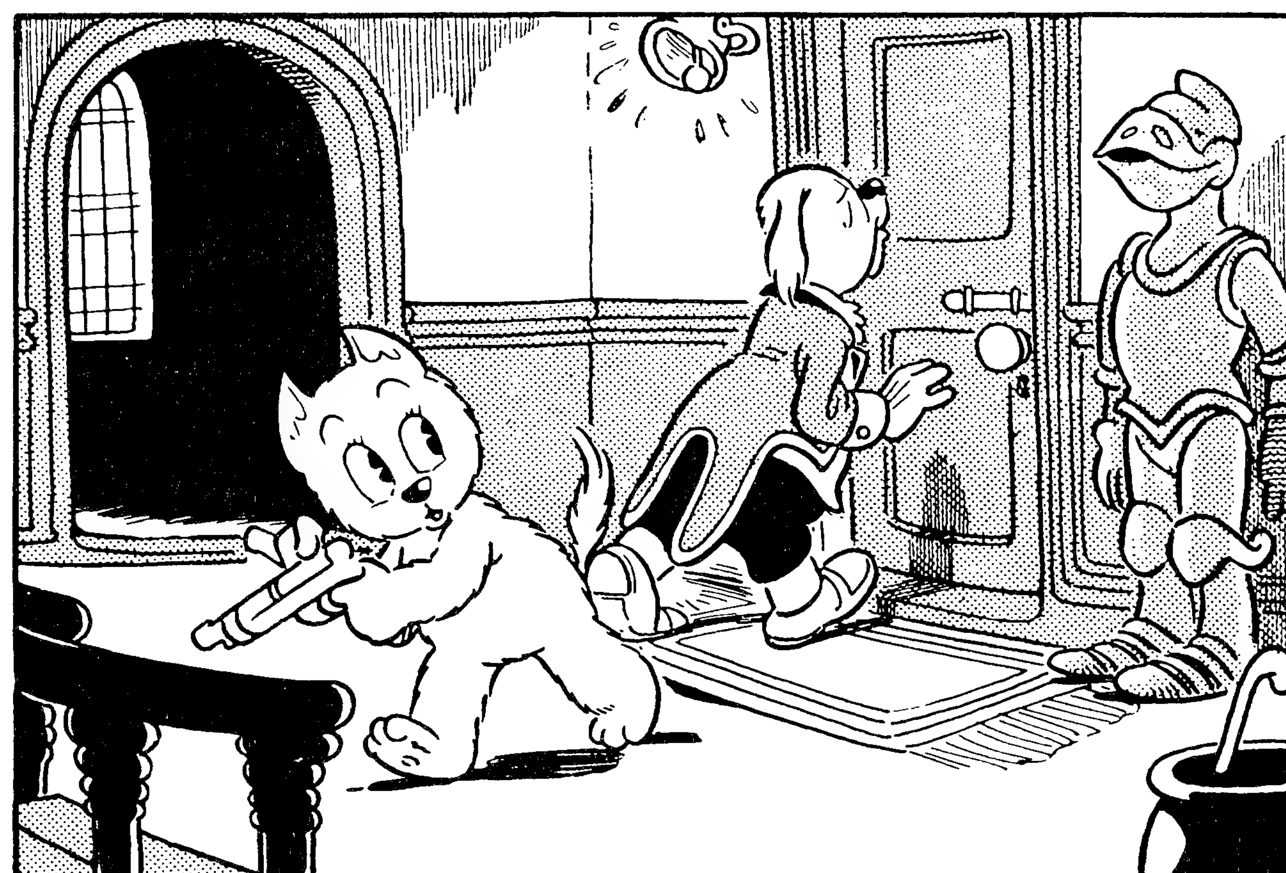

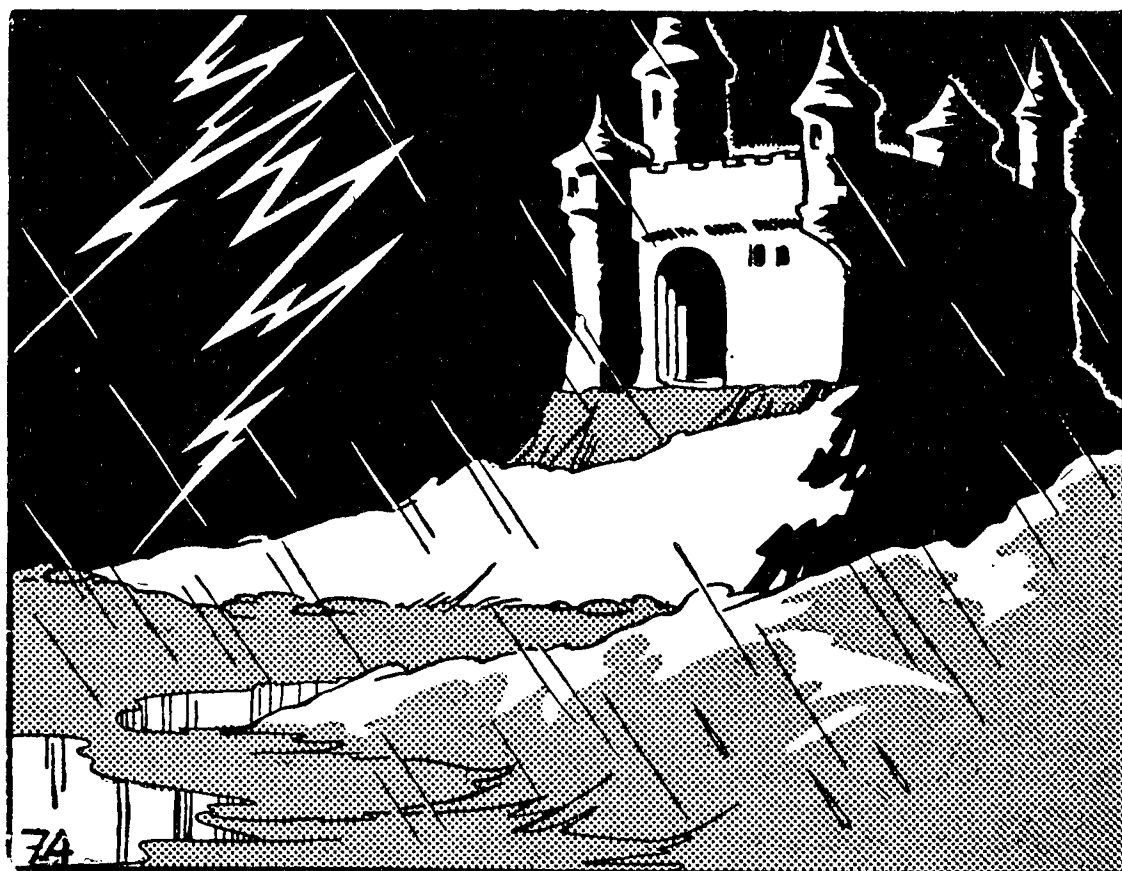

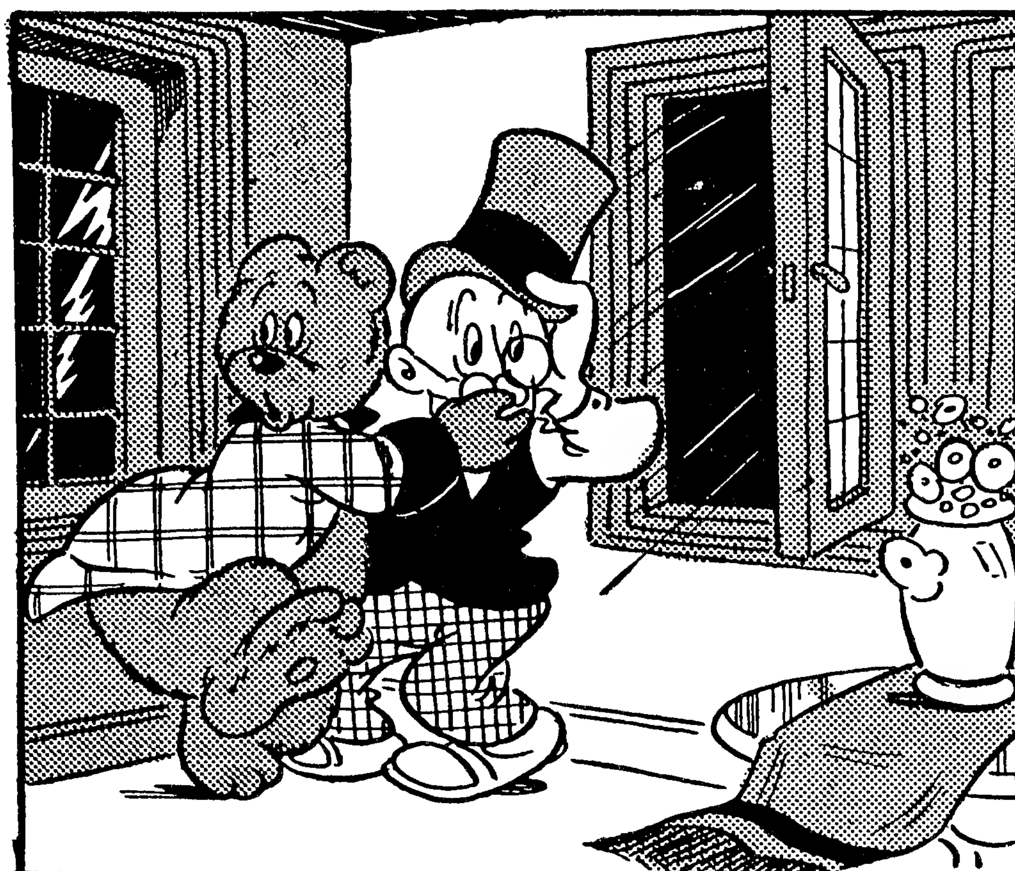
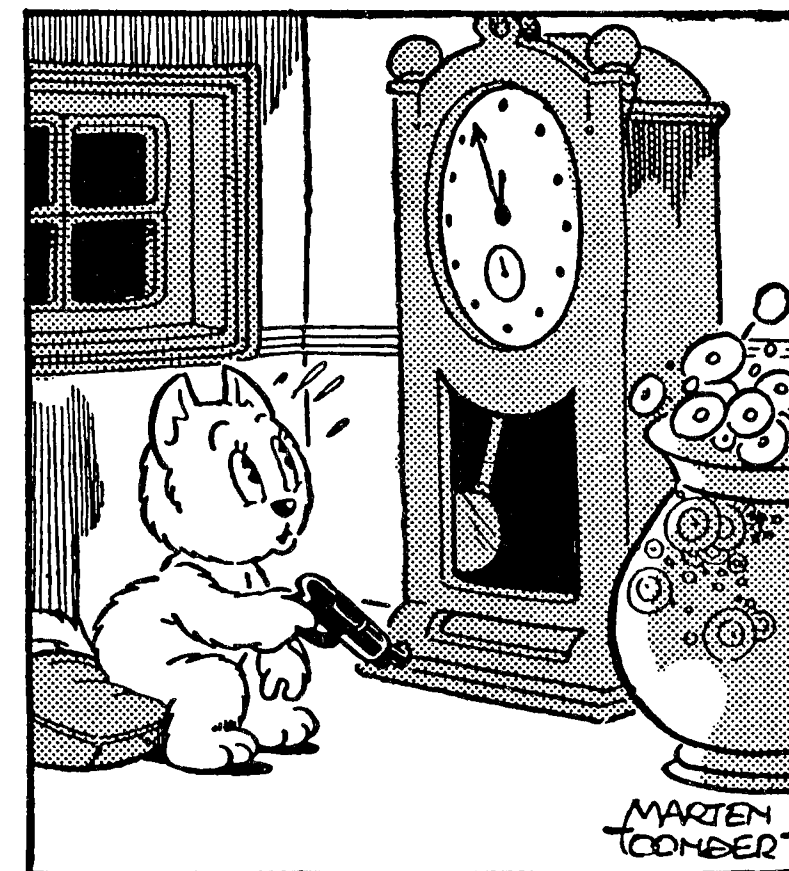
De Markies vervolgde zijn weg en heer Bommel en Tom Poes de hunne. 'Hoorde je dat?' vroeg heer Ollie klagend. 'De Markies brengt het geld! Hij brengt het persoonlijk naar de watergeest! Hij wil geen kikker worden, zegt hij! Hoorde je dat? En dat is toch een heer van stand, Tom Poes! Die weet hoe het hoort! Ik had dat ook moeten doen. Wat is geld, niet waar? Geld speelt geen rol... Het is jouw schuld! Jij hebt dat met die oude kranten bedacht! En nu is die geest boos geworden en zal ons allemaal in kikkers veranderen! Ah... bah! Had ik maar nooit naar jou geluisterd...'
'Hm!' zei Tom Poes. 'U valt me tegen! Als wij die watergeest niet bestrijden, doet niemand het! Het monster zou iedereen laten betalen en tenslotte de baas worden! Niemand zou hier meer durven wonen! Nee, die Markies is geen flink iemand, heer Ollie. Het is geen heer die een man is!'
'Hm... geen flink iemand, zeg je?' mompelde heer Bommel nadenkend. 'Geen heer die een man is, hé! Dat had ik zelf kunnen zeggen, jonge vriend! Komaan, laat ons de toestand onder ogen zien! Laat ons vechten! Het zij zo! Hier is Bommelstein al... we zullen ons achter deze dikke muren verschansen en strijden als ridders zonder vrees of eh... blaam! Treed binnen!'
Heer Ollie liep naar de hal, waar hij een wapenverzameling had opgehangen. Daar ging hij in een schilderachtige houding vóór staan, greep een zwaard van de muur en stak een pijp op.
'Hier zal ik blijven!' sprak hij. 'Ik ben je man! Ha! Laat hem maar komen! Ik zal hem kloven en doodsteken! Wees niet bang, Tom Poes! Laat je angst rustig varen!'

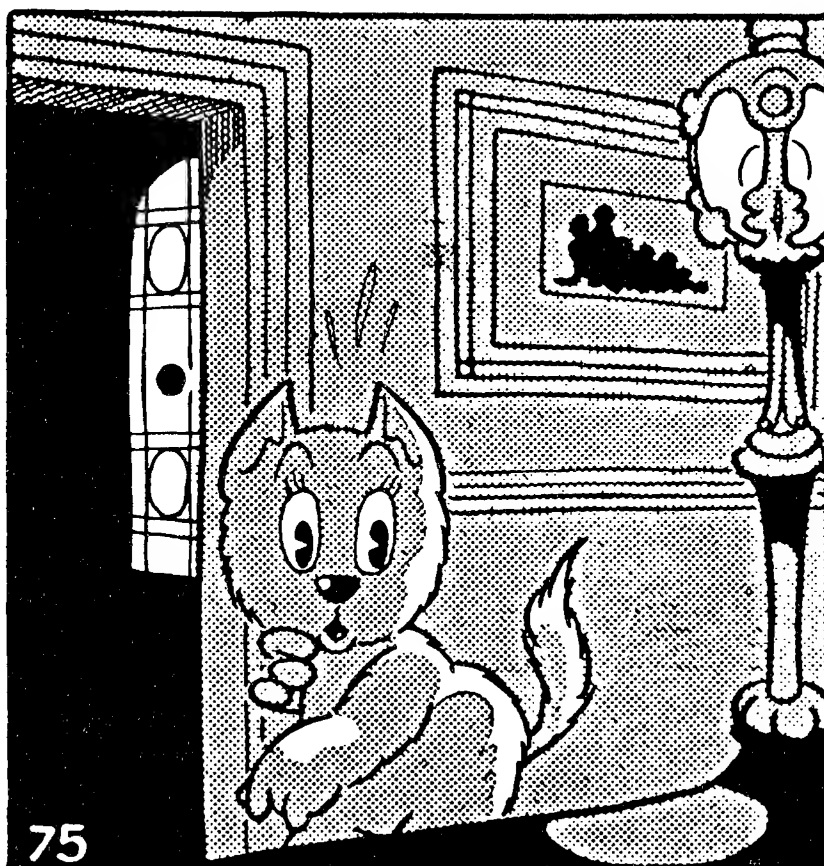

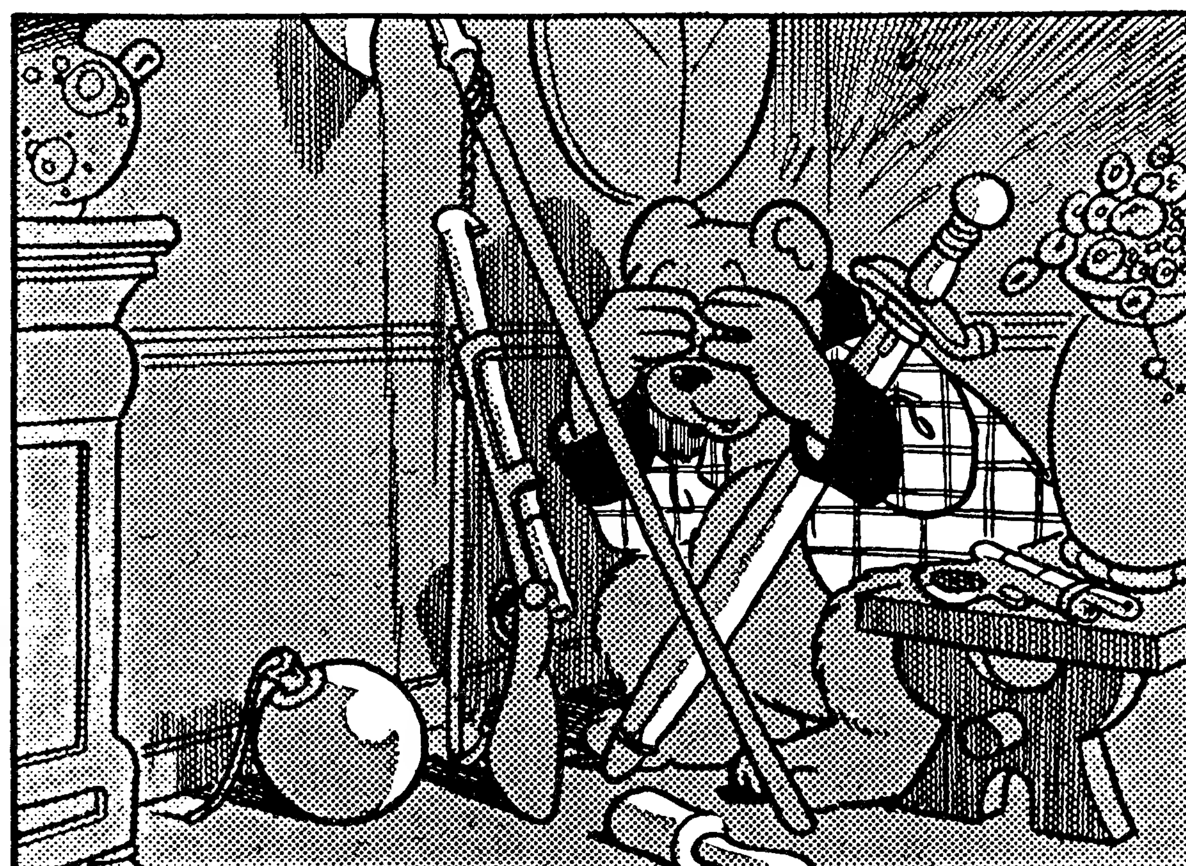

Tegen de avond zat heer Bommel nog steeds in zijn wapenzaal. 'Hier voel ik me veilig,' zei hij. 'Hier tussen de wapens van mijn voorvaderen en tussen de muren van mijn oude vesting kan geen watergeest me iets doen, wat jij, jonge vriend? Ik zal Joost opdracht geven het oude kanon in de hall te laden. Daar heeft Napoleon nog mee gevochten tegen de Russen, dus allicht kan ik er mee tegen een geestje vechten, nietwaar? Komaan, hier is een pistool, nu kan jij ook je mannetje staan, Tom Poes! Wees maar niet bang... je oude, trouwe vriend Olivier B. Bommel zal je wel weer beschermen!'
'Goed!' zei Tom Poes. 'Dat is fijn! Dan ga ik nu de gangen eens rond om te kijken of alle luiken gesloten zijn!'
Nu, alles was dicht, potdicht. Overal brandden de lampen en Bommelstein zag er van binnen erg veilig uit. Maar buiten was het minder plezierig. Er was een onweer opgekomen en regen gutste in stromen neer. Het kletterde op het dak en tegen de ramen, de wind rukte aan de luiken en de deur en de donder rommelde tussen de heuvels. Net op het moment, dat Tom Poes op zijn ronde door de hall kwam, werd er gebeld. Joost ontgrendelde de deur en Tom Poes zijn pistool.
'Wie is daar?' riep Joost voorzichtig om een hoekje. 'Laat mij binnen!' riep een benauwde stem. 'Laat mij er toch in! De watergeest zit achter mij aan! Vlug!'
Joost opende de deur en heer Kwakernat tuimelde naar binnen, gelijk met een rukwind en een donderslag...

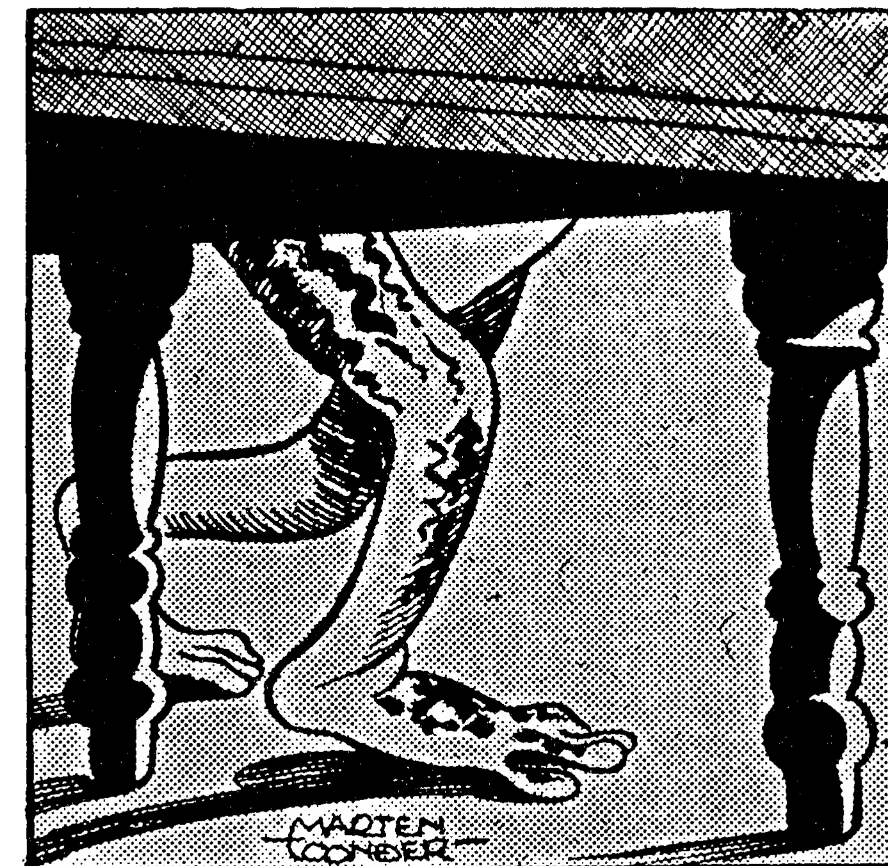

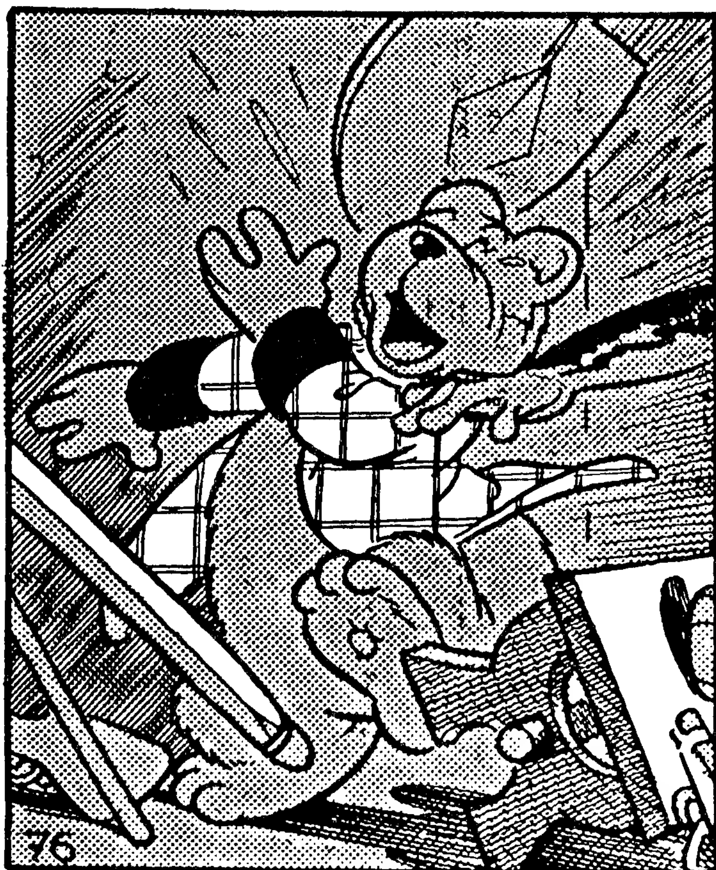

Joost deed de deur achter de verschrikte Kwakernat dicht en schoof de grendel er weer op en zo lag slot Bommelstein weer verlaten in het noodweer. De bliksem flitste, de donder rommelde en de regen goot in stromen. Het was weer om geen hond buiten te laten, zoals dat heet. Maar geestenweer was het wel! Brrrrr!
'De Aqua spiritus was bezig mijn huis binnen te dringen!' vertelde Kwakernat die bij heer Bommel was komen zitten. 'Ik hoorde hem aan mijn achterdeur... ontzettend! Ik sprong het raam uit en ben hierheen komen rennen! Vreselijk! Ach, wat een toestand!'
'Hier vent u beilig!' zei heer Bommel geruststellend. 'Eh... U hent vier veilig, bedoel ik. De duren zijn m-mik... en...'
Op dat moment ratelde er een ontzettende donderslag die de ramen deed trillen en heer Bommel sprong met een gil naar Kwakernat toe.
'Help!' gilde hij. 'Watwastat?!!'
'On... onweer!' legde Kwakernat uit. 'D-d-donder! Brrrrr!'
'Houd m-me m-maar v-voet gast!' zei heer Ollie. 'D-dan kan er g-giets n-nebeuren...'
Terwijl die twee elkaar op die manier beschermden zat Tom Poes beneden in de hall en luisterde naar het noodweer buiten.
'Er kan niemand binnen komen!' dacht hij. 'Onmogelijk! Alles is gesloten en gegrendeld. Trouwens, het is haast twaalf uur – die watergeest moet opschieten wanneer hij nog komen wil!'
Op dat moment begon de klok te slaan...

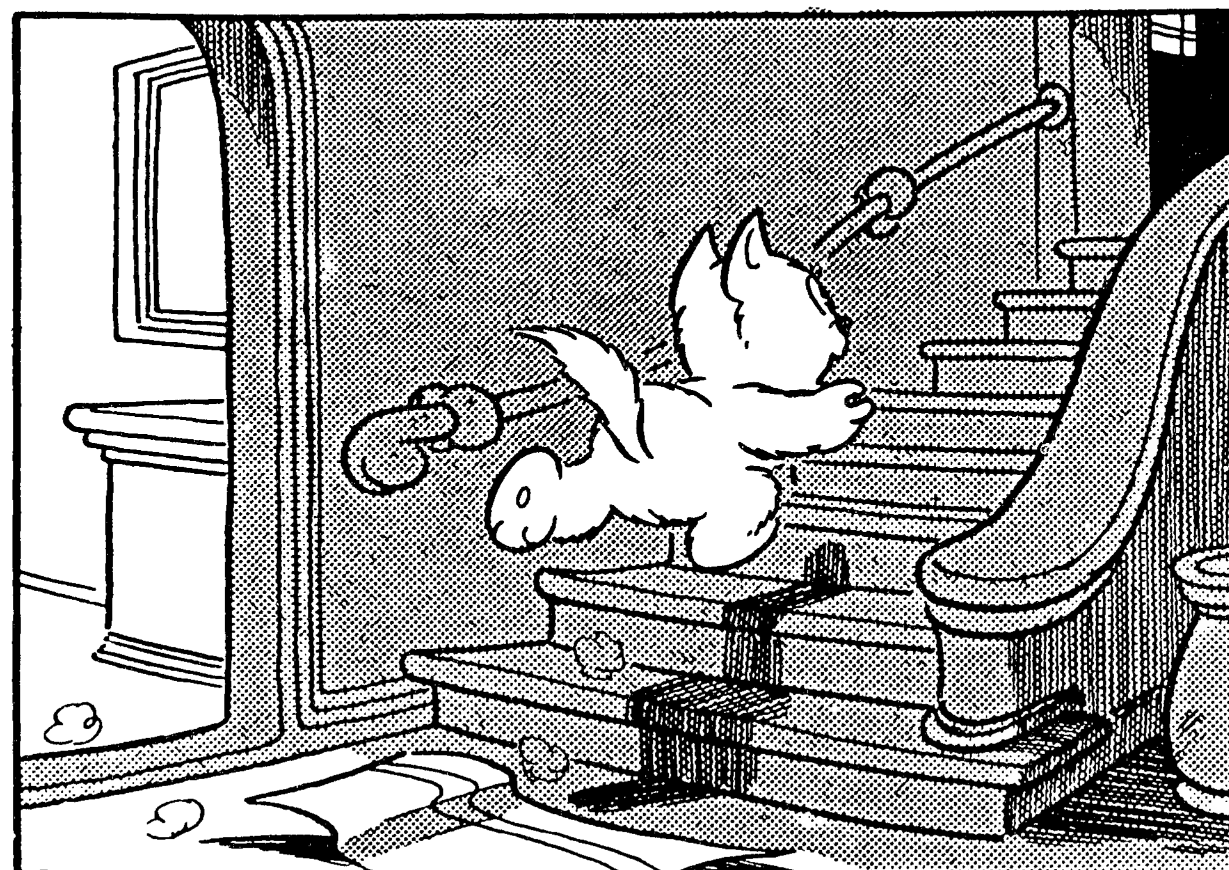

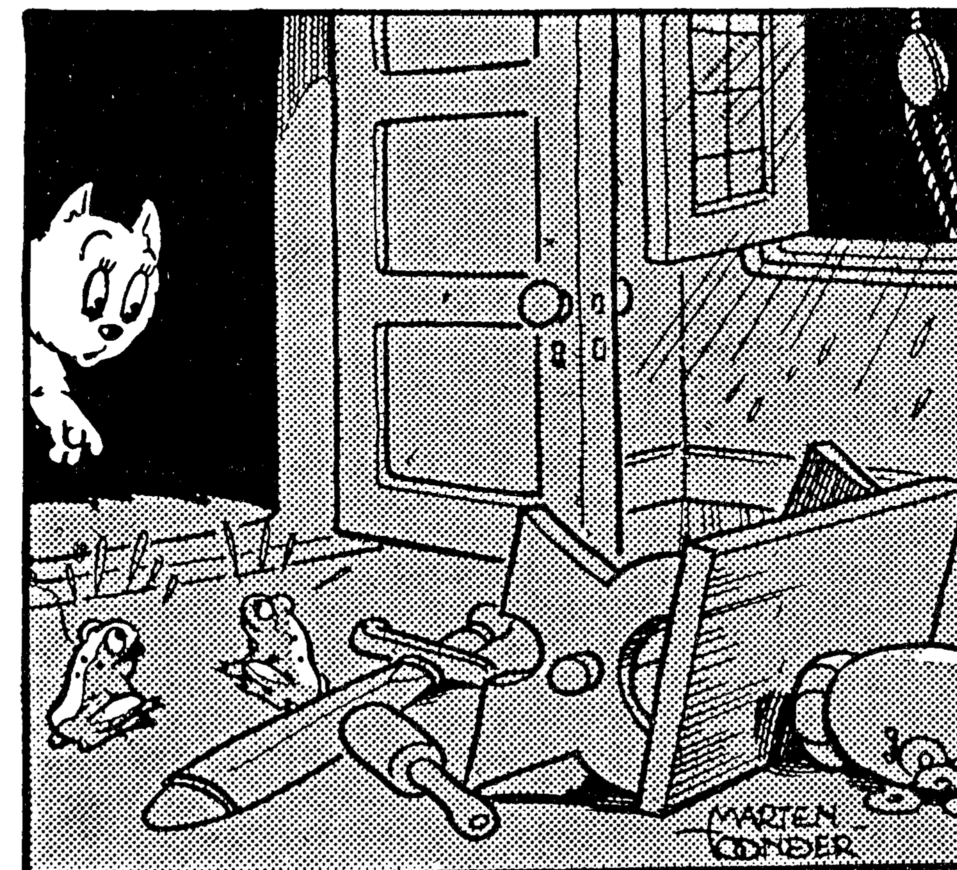

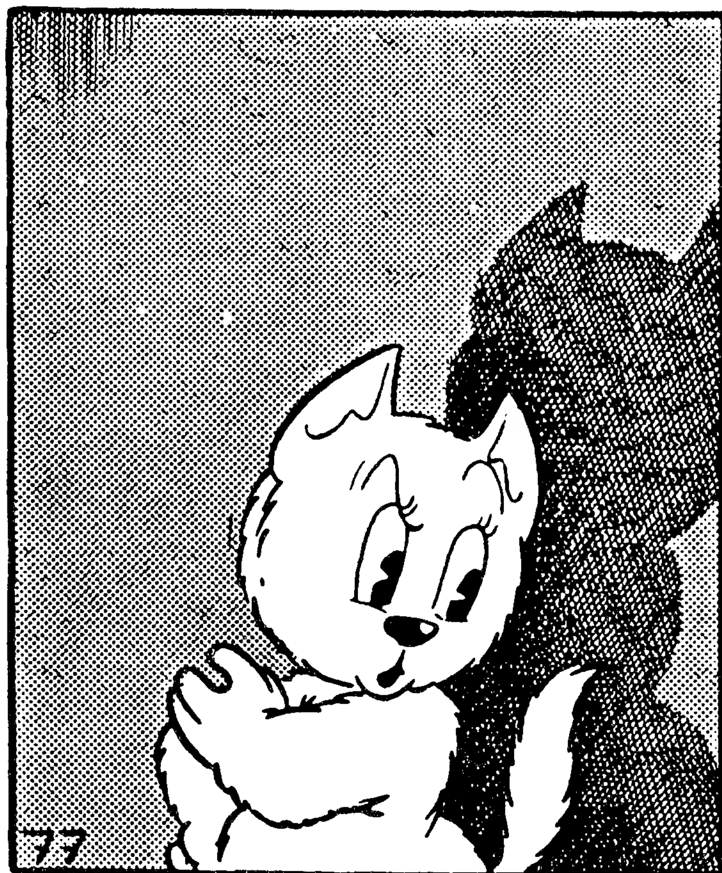

De klok in de hall sloeg twaalf uur, een harde donderslag deed de voordeur trillen en op hetzelfde moment klonk er boven een harde gil!
'Dat was de stem van meneer Kwakernat!' dacht Tom Poes. 'Er is iets gebeurd. Hoe is dat mogelijk!' Hij begon de gang door te rennen, maar vergat zijn pistool... Intussen zat heer Bommel boven tussen zijn wapens in en trilde als het blad van een populier-in-de-voorjaarswind.
'Heer Kwakernat gilde!' mompelde hij... 'Waarom is hij n-niet gier h-hebleven... hier g-gebleven? Er is iets g-gwbeurd...'
Op dat moment piepte de deur en ging langzaam open. Heer Ollie nam een ontzettende sprong en hurkte neer in een hoek van de kamer – tussen zijn wapens. Daar sloeg hij de handen voor het gezicht en gluurde tussen zijn vingers door.
'F-flink zijn, Ollie!' mompelde hij tegen zichzelf. '... b-bat je been Bommel b-bent!! Ga je weg! Engerd!' zei hij met verheffing van stem. 'Ik zie je wel!! Il dal je zood schieten! D-doodschieten! Schieten! Ik schiet! Anden homhoog! Blijf staan! Halt! Oooooh!' Hij eindigde met een verschrikkelijke gil, want op dat moment zag hij, tussen de poten van een theemeubel door, de benen van een grote kikvors, die met grote passen op hem af kwam.

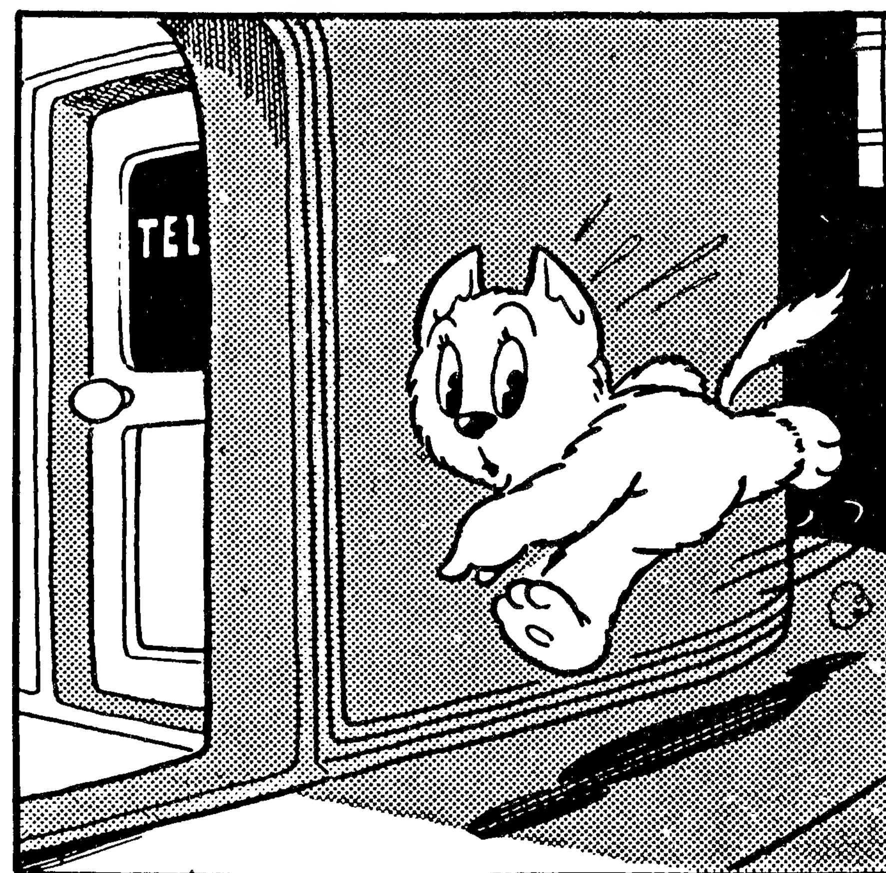

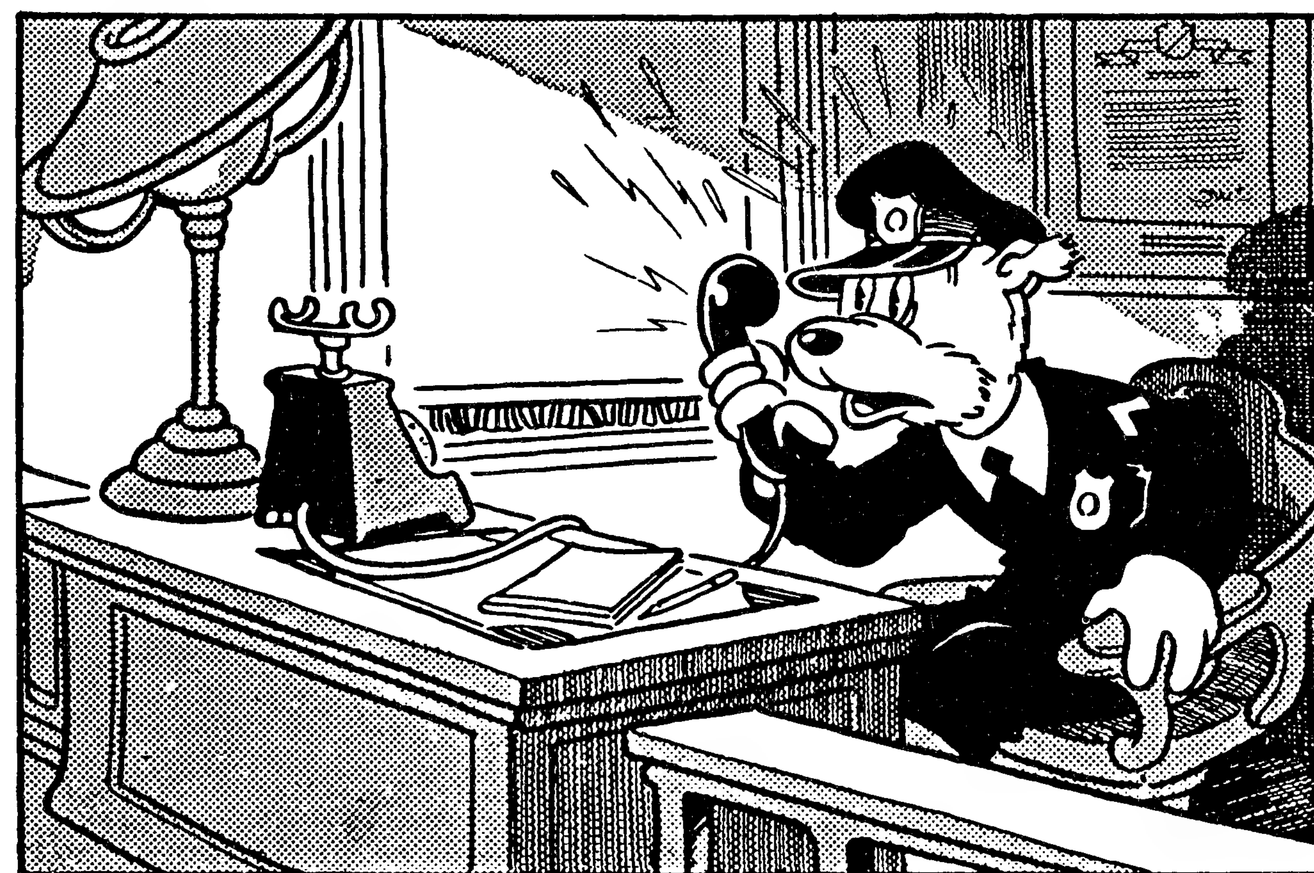

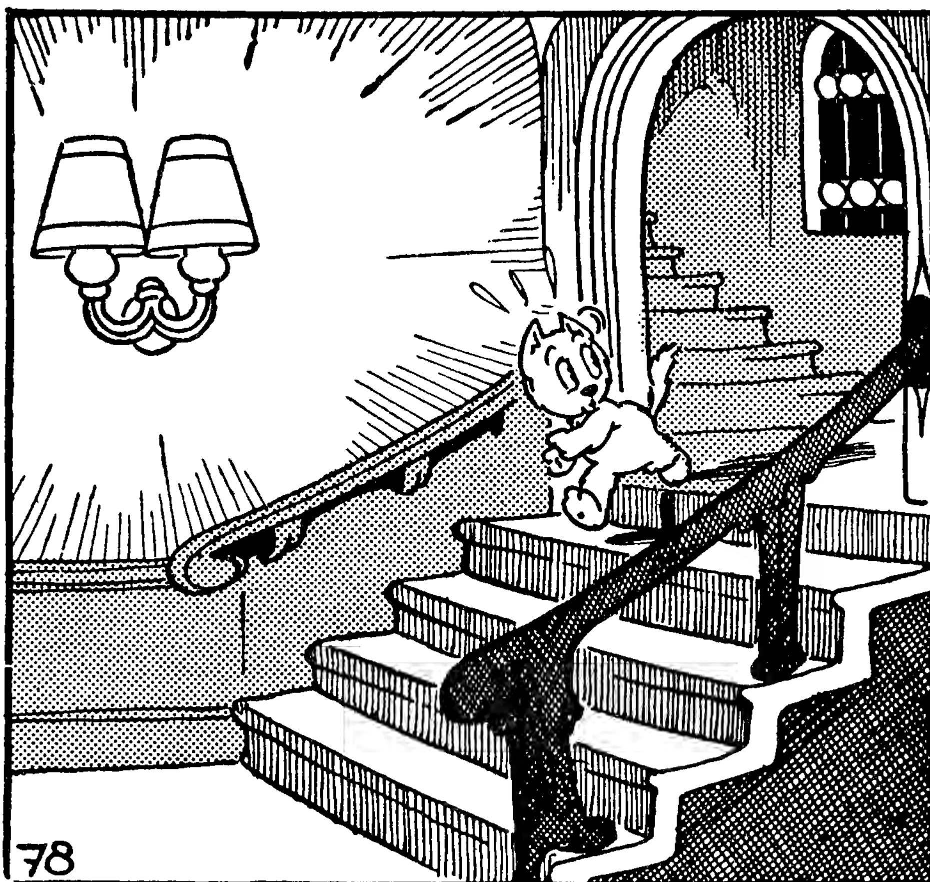

Een grote, koude hand legde zich op heer Bommels schouder en zonder nog aan zijn wapens te denken vloog hij met een tweede gil omhoog. Het tafeltje kantelde om, de hellebaard, het zwaard en het geweer vlogen door het vertrek en het schild raakte van de muur los en viel kletterend op de grond. Het was een ontzettende toestand! Maar nu gaan we eens kijken, hoe het intussen met Tom Poes was, anders is de spanning er zo gauw af. Tom Poes holde nog steeds. Hij beklom met reuzensprongen de trappen, holde de gang door en keek, terwijl hij dat deed, ingespannen rond.
'Drie gillen!' hijgde hij. 'Eén... van... Kwakernat... en twee... van... heer Bommel!... Ik... ben vast te laat! Hier is de kamer... De deur staat open!' Tom Poes stond stil en keek met uitpuilende ogen naar twee groene kikvorsen, die kalm op de grond zaten en terugkeken.
'Kw... kworrrk!' zei de ene.
'Heb ik van mijn leven!' zei Tom Poes. 'Te laat! Net wat ik dacht! Maar wat tocht het hier!'
Op dat moment zag hij, dat het raam openstond. De regen woei in vlagen naar binnen en een katrol slingerde aan een dik kabeltouw heen en weer in de opening.
'Dat begrijp ik niet!' dacht Tom Poes. 'Zou die watergeest daardoor binnengekomen zijn? Dat kan niet! Dat raam zat van binnen op slot! En wat ruikt het hier vreemd! Zou dat een watergeestenluchtje zijn? Waar heb ik dat meer geroken!'

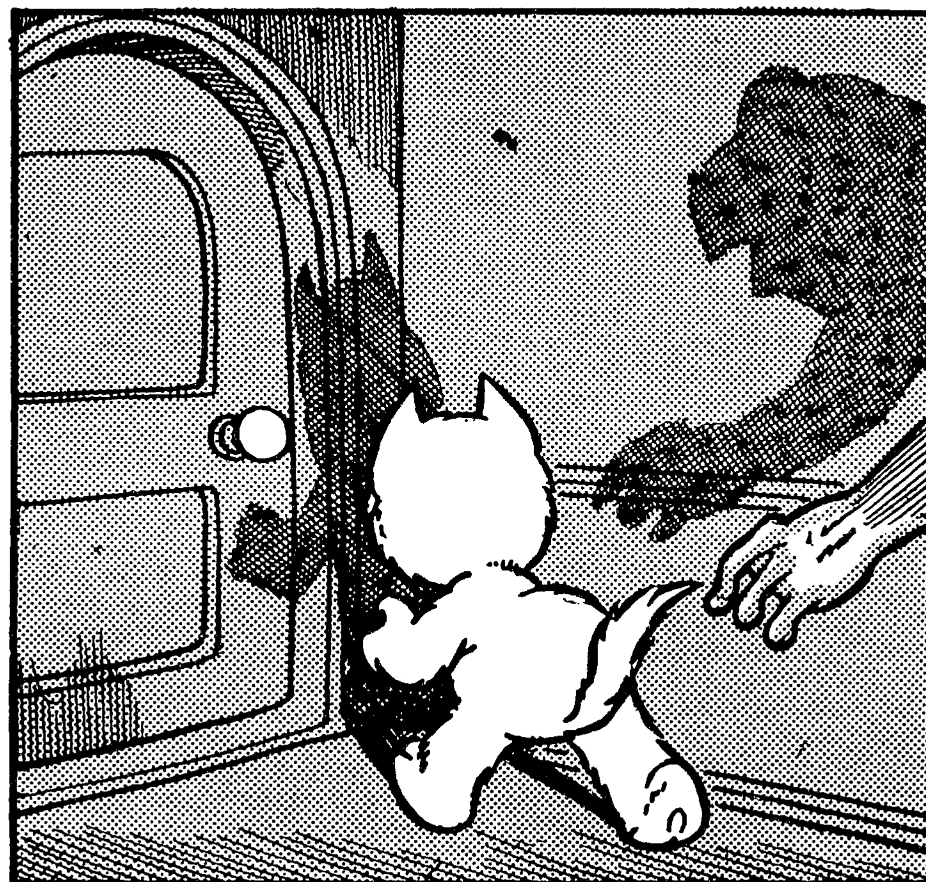
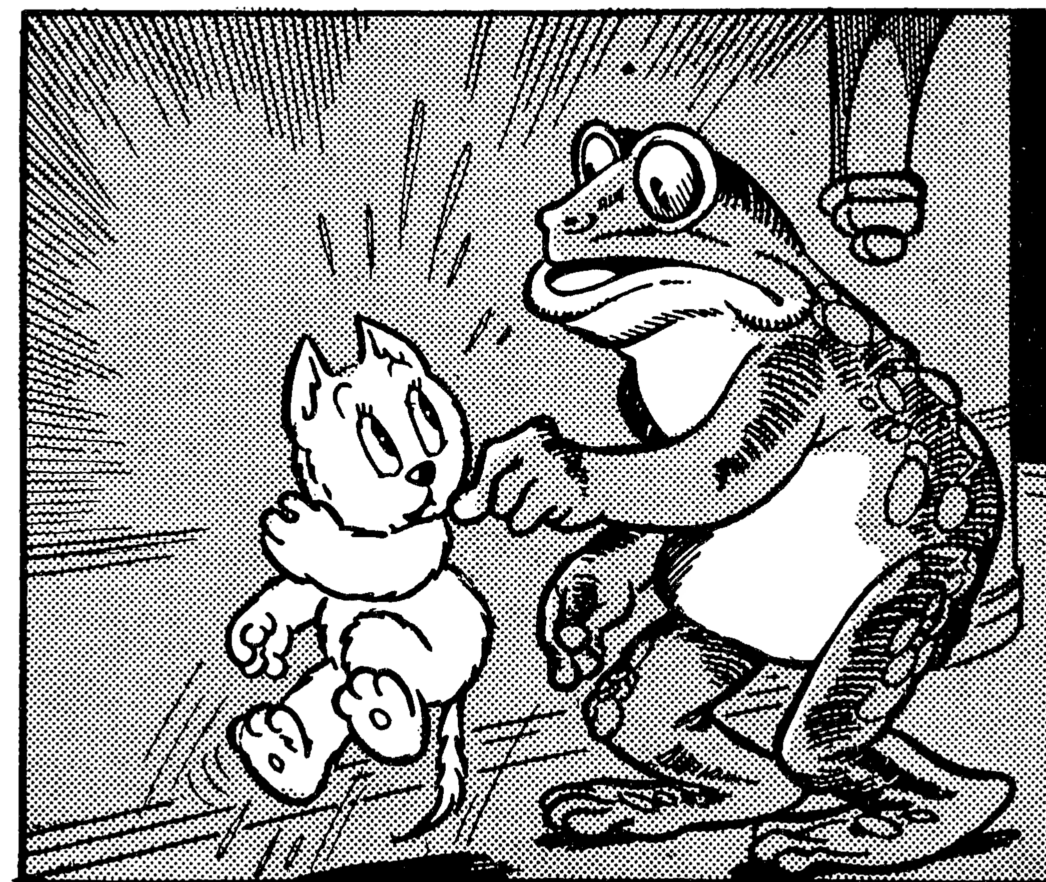

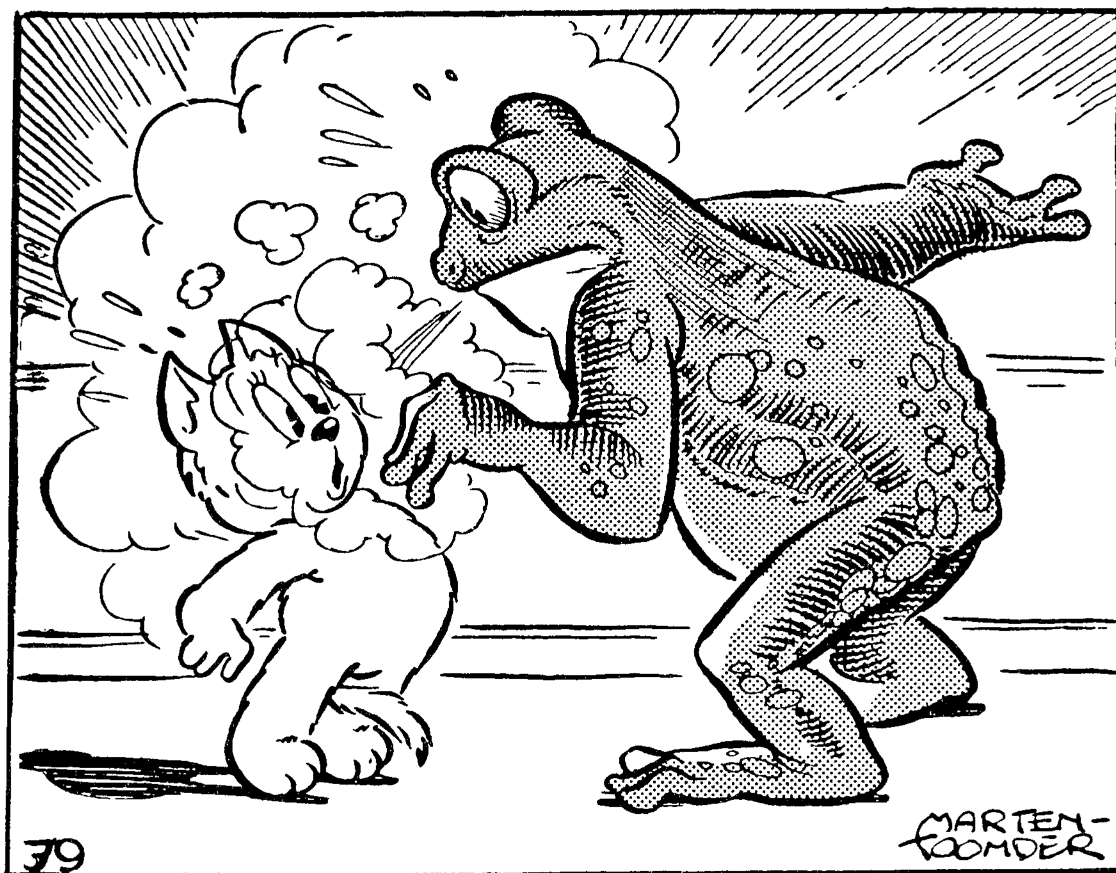

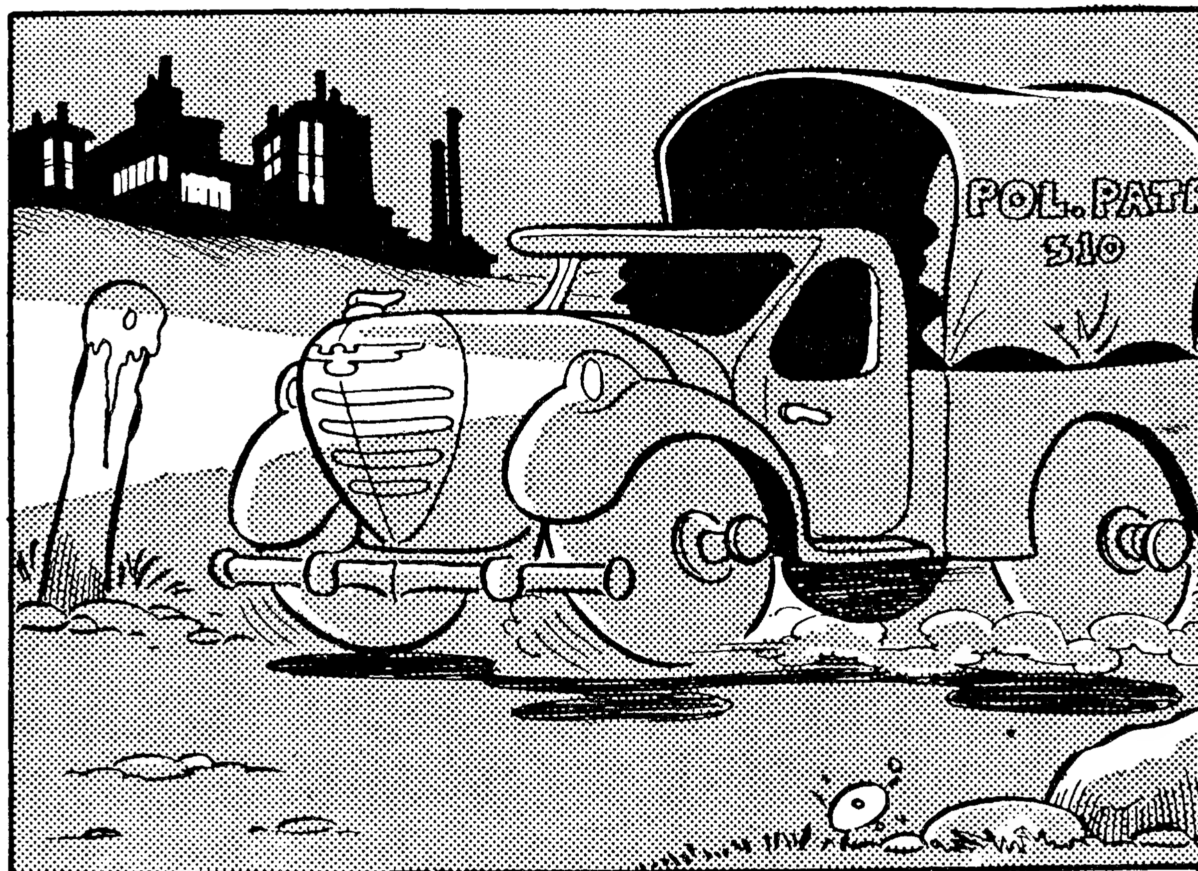
'Het wordt tijd, dat ik eens ga nadenken!' mompelde Tom Poes. 'Het is de hoogste tijd! Die watergeest loopt hier natuurlijk nog ergens rond, want hij heeft gedreigd, dat hij mij ook in een kikker zou veranderen. En dàn is het te laat... Hm... wat kan die katrol betekenen? En wat betekent dat luchtje?'
Tom Poes leunde peinzend tegen de muur aan en staarde met nietsziende ogen voor zich uit.
'Ik ben een sufferd!' riep hij plotseling. 'Dat ik dàt niet eerder begrepen heb! Het is doodeenvoudig! Er is niets geheimzinnigs aan! Als ik nu vlug ben, is er nog niets verloren!' En hij vloog de kamer uit, rende de gang over en verdween in het hokje waar heer Bommel vertrouwelijke telefoongesprekken voerde.
Ja, voor Tom Poes was het geval van de watergeest nu zo klaar als een klontje en als je goed nadenkt, kan je het ook dóór hebben. Maar misschien ben je niet zo pienter als Tom Poes.
Brigadier Snuf, die nachtdienst had schrikte op uit zijn lichte sluimer, doordat de telefoon rinkelde.
'Hoofdbureau van politie!' riep hij in het apparaat. 'Brigadier Snuf hier!... Ja, met Tom Poes?... Wàt zeg je daar?... Ben je daar zeker van?... Goed, ja... in orde!!! Ik zal onmiddellijk met een paar mannetjes naar die plek rijden!... Ja, over een half uurtje zijn we daar, je kunt er op aan!'

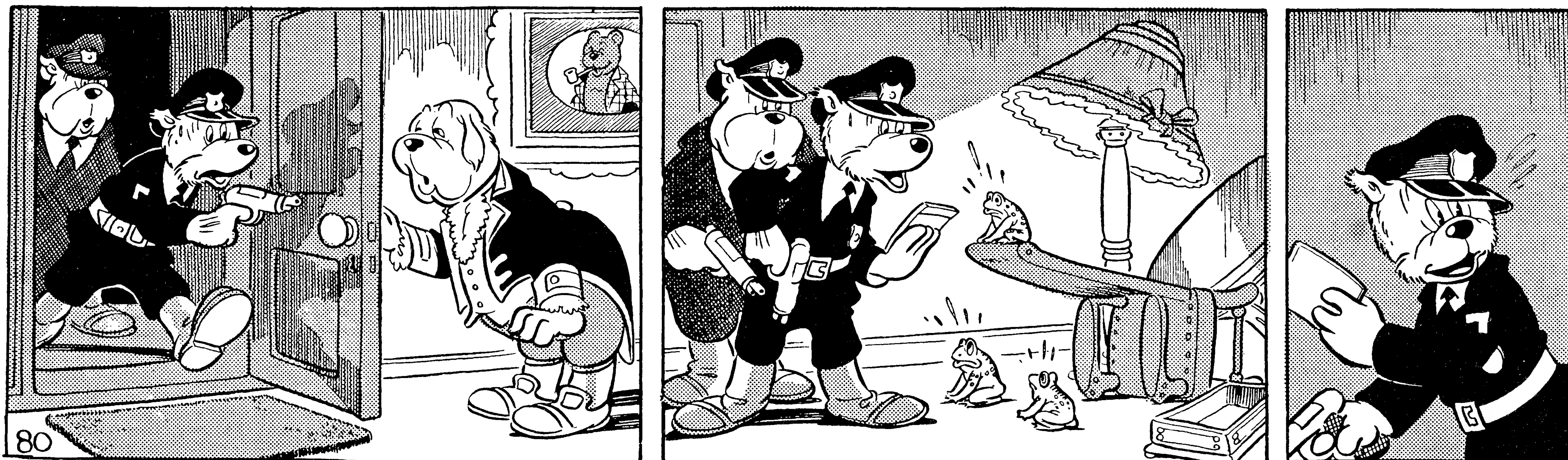
Tom Poes kwam uit het telefoonhokje en sloop de trap af. 'De geest moet nog in huis zijn!' dacht hij. 'Wanneer ik nu héél handig en slim ben kan ik hem te pakken nemen!'
'Het is jammer, dat ik er niet eerder ben achtergekomen hoe de zaak in elkaar zit. Tjonge, als ik bedenk wat een kansen ik voorbij heb laten gaan! En nu is die arme heer Bommel ook het slachtoffer geworden en springt Kwakernat met hem daarboven als een kikker rond!... Hm, als ik mij niet vergis moet ik nu deze kant uit! Dáár is de achteruitgang... voorzichtig, Tom Poes!' Hij gleed onhoorbaar naar de deur toe en hield zijn adem in. Er was nergens een geluid te horen, het hele kasteel scheen uitgestorven te zijn. Buiten rommelde de donder, nu héél in de verte en de wind woei klagelijk in de schoorstenen.
Maar toen Tom Poes even stil stond voor de keukendeur hoorde hij duidelijk achter zich voetstappen! Het waren geen gewone voetstappen... het was net alsof daar iemand op blote voeten liep... blote voeten, die een beetje nat waren!
Hij keerde zich met een ruk om en toen stond hij recht tegenover een gedaante die niemand anders dan de watergeest kon zijn! Hij schrok ontzettend, dat snap je!
'Nu is het zo ver!' dacht hij... 'Nu ben ik er ook bij!'

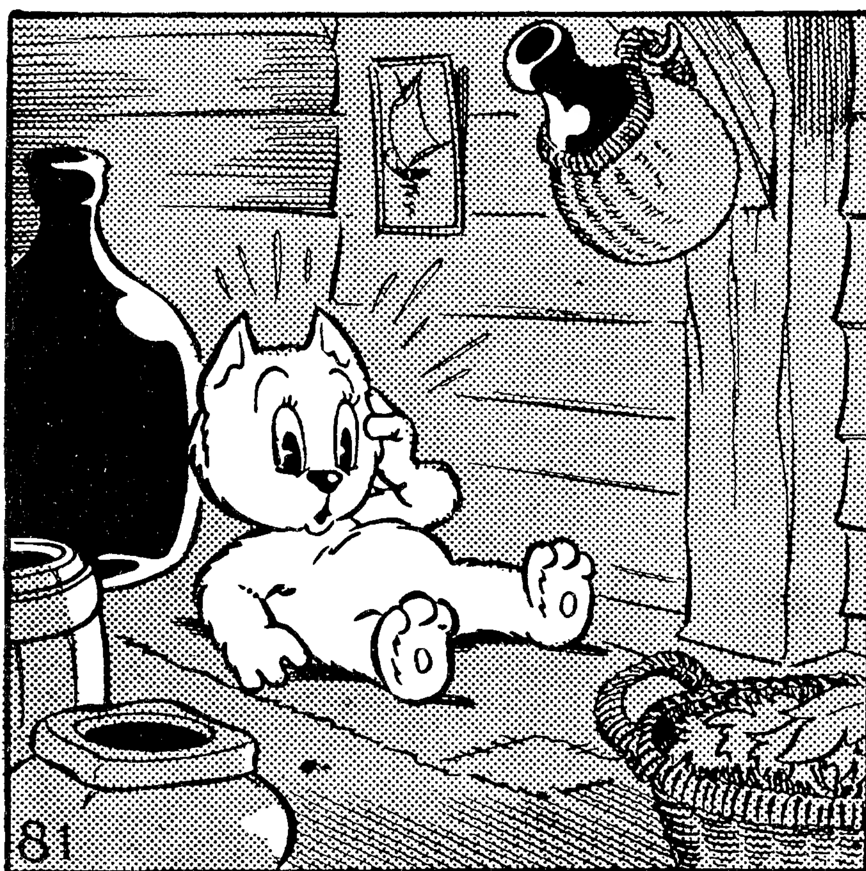

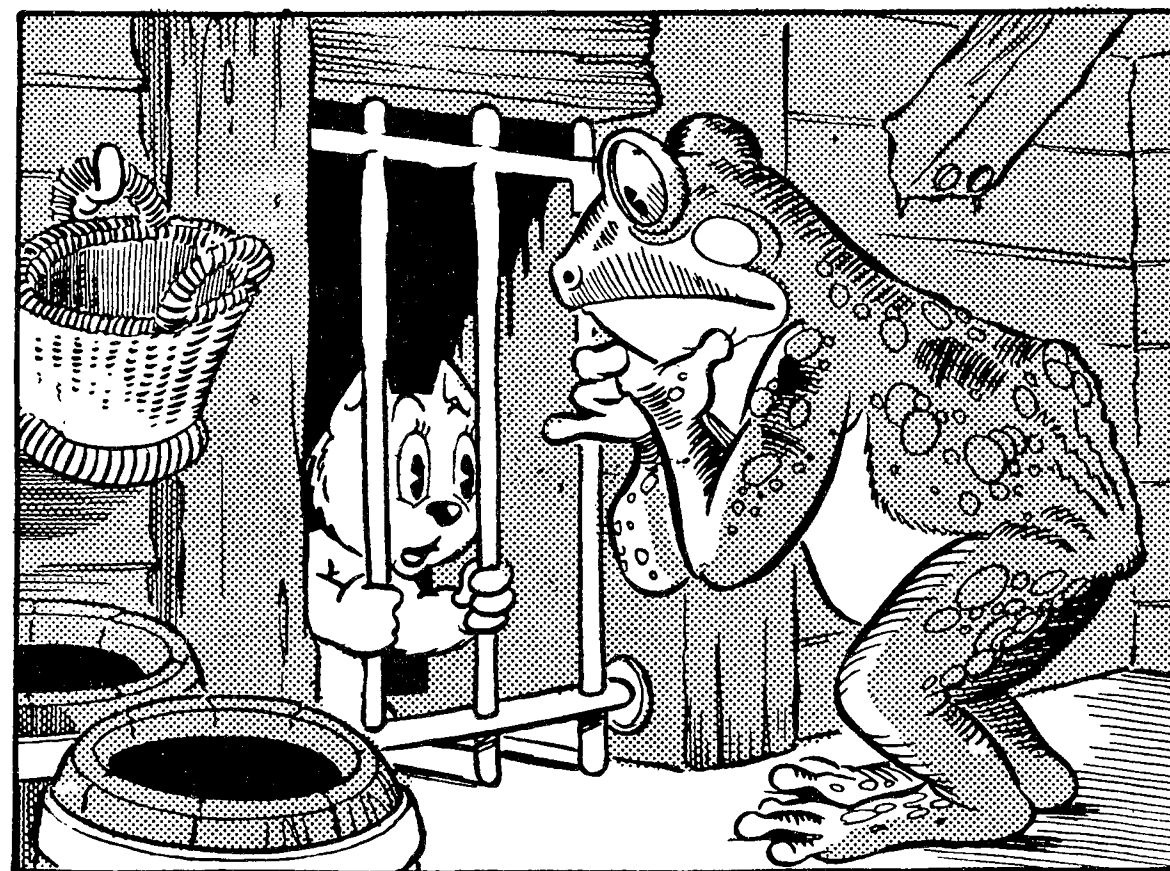
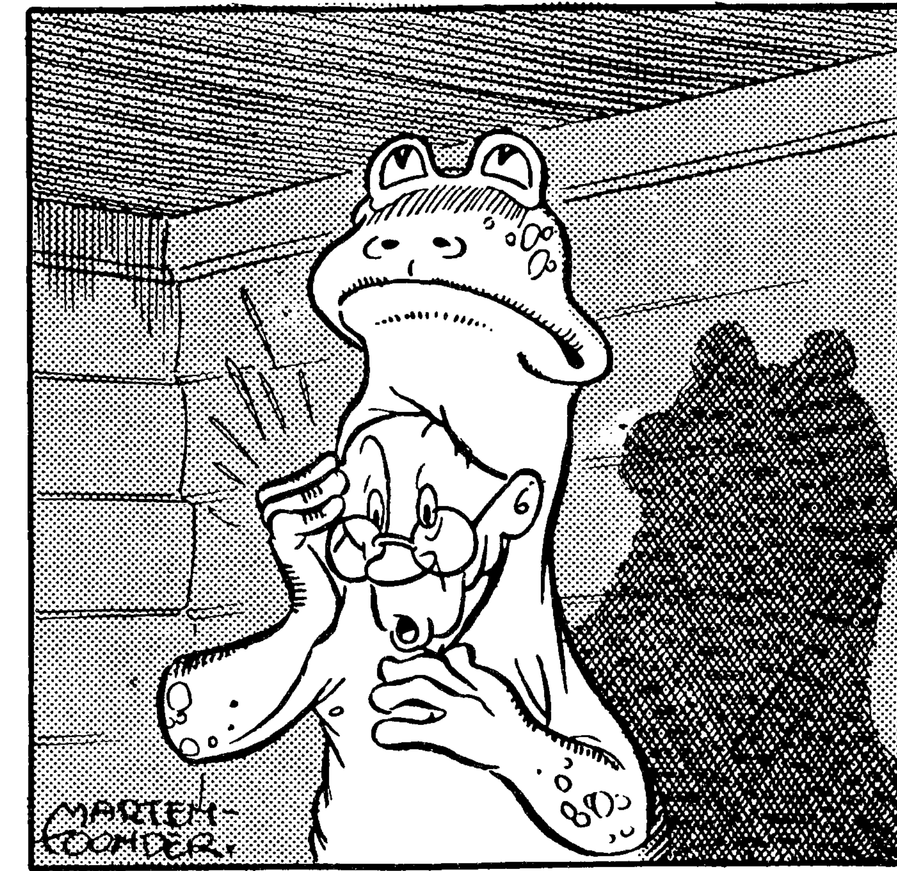

'Eindelijk!' zei Tom Poes een beetje beverig. 'Het heeft lang geduurd, maar nu zie ik je toch eindelijk. Je bent niet mooi, dat moet gezegd worden! Je bent maar een lelijk, naar ventje! Wat ga je nu doen? Mij in een kikker veranderen! Ga je gang maar als je dat kunt!'
Het was duidelijk, dat de watergeest boos werd. Hij zei echter niets, maar deed een stap naar hem toe, bukte zich, totdat zijn lelijk hoofd vlak bij Tom Poes was en blies hem toen een grote wolk in het gezicht. Het stonk verschrikkelijk, met een weeë, zoete geur en Tom Poes merkte, dat hij geen adem meer kon halen. De gang, de watergeest en de deur begonnen om hem heen te draaien en hij verloor het bewustzijn...
Intussen naderde er een politie-auto met zo'n vaart als alleen maar politieauto's in goede verhalen kunnen hebben. De nacht was donker, de weg was slecht en de regen siepelde druilerig omlaag. 'Maak voort!' zei brigadier Snuf die naast de chauffeur zat. 'We hebben haast!'
'Huh!' zei de chauffeur. 'We hebben altijd haast, maar we vangen niets! Het bevalt me niets, dat gejakker achter zo'n watergeest. Geef mij maar een gewone, nette moord of een overval met roof, dan weet je tenminste, dat je iemand te pakken kunt nemen!'
'Je bent een ietsje brutaal tegen een meerdere!' zei brigadier Snuf koeltjes. 'En bovendien mag een goed politieman geen onderscheid maken tussen een geest en een gewone moordenaar! Misdaad is misdaad en daarmee uit! Alleen vraag ik me af, of het een misdaad is om de commissaris in een kikker te veranderen! Daarvan staat niets in de wet!'

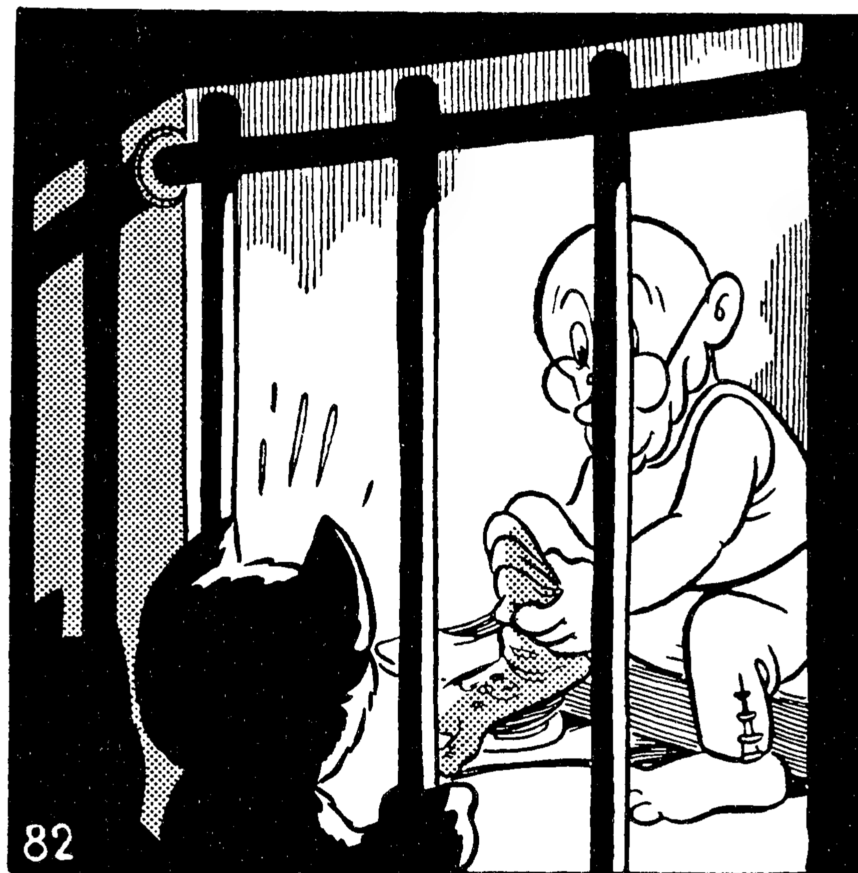

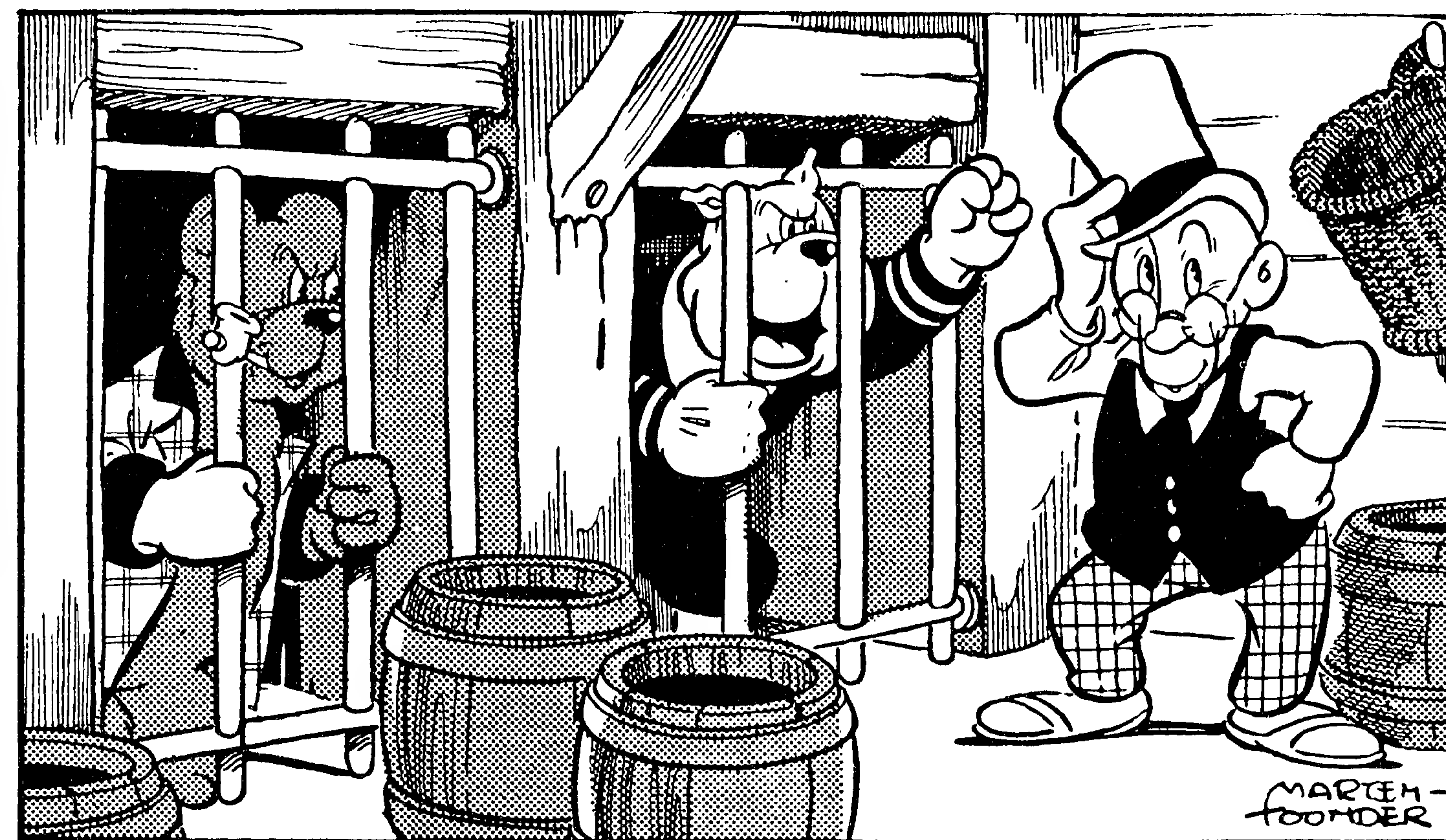

Er werd zeer dringend gebeld aan de voordeur van slot Bommelstein en Joost haastte zich om open te doen.
Het is mogelijk, dat hij even schrok, toen hij een paar gewapende politiemannen binnen zag komen, maar behalve aan een licht optrekken van zijn bovenooglid was dat niet aan hem te merken.
'Heer Bommel kan niemand ontvangen!' zei hij. 'Ik heb uitdrukkelijk opdracht gekregen niemand toe te laten, als ik zo vrij mag zijn! Heer Bommel verwacht bezoek van een heer Watergeest en wenst niet...'
'Onzin!' riep brigadier Snuf. 'Ik ben opgebeld door Tom Poes en ik weet er alles van! Breng me naar de kamer van je baas! De misdaad is al gepleegd – als het tenminste een misdaad is, om je baas in een kikker te veranderen!'
Joost leidde de politiebeambten geschrokken naar boven en opende een deur. Een triest tafereel ontvouwde zich voor hun ogen. De meubelen lagen ondersteboven op de grond alsof er een gevecht geweest was en drie kikkers schuifelden er hulpeloos tussen door.
'Drie kikvorsen!' mompelde brigadier Snuf. Hij haalde een notitieboekje uit zijn zak en bekeek dat nadenkend. 'Drie!' bromde hij. 'Heer Bommel is één, meneer Kwakernat is twee en nummer drie... wel, dat moet Tom Poes zijn! Hm! Gelukkig, dat hij me heeft opgebeld! Er is nog niets verloren!'
'K-kunnen we die kikkers niet naar het gemeenteziekenhuis b-brengen?' vroeg de agent, die achter hen stond. 'Misschien kunnen ze daar geholpen worden!'
'Onzin!' snauwde de brigadier. 'Pak die dieren in en volg me! We gaan verder.'

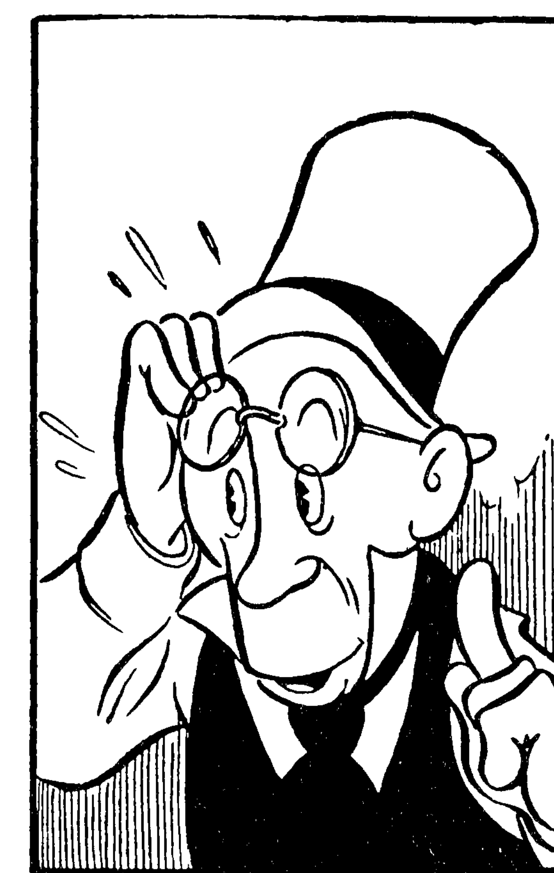

Tom Poes kwam tot het bewustzijn terug in een klein vertrekje, dat vol kisten, vaten, manden en flessen stond.
Hij voelde zich naar en duizelig en keek een poosje versuft rond. 'W-waar ben ik?' mompelde hij suffig.
'We zijn thuis!' zei een kwakerige stem. Tom Poes sprong overeind en merkte toen, dat zijn vertrek door een traliehek was afgesloten. Aan de andere kant van het hek stond de watergeest hem met holle ogen aan te staren.
'We zijn thuis!' herhaalde de lelijkerd. 'Waarom ik je heb meegenomen begrijp ik eigenlijk niet goed. Ik had je beter voor goed onschadelijk kunnen maken! Geld heb je toch niet, wel?'
'Nee, geld heb ik niet!' zei Tom Poes.
'Des te erger voor je!' vervolgde de akeligerd. Hij bracht zijn handen aan zijn hals en schoof daar een ritssluiting open.
'Met geld had je nog een kans gehad!' zei hij. 'Maar nu moet ik van je af!'
'Bah!' zei Tom Poes. 'Je bent een lafaard in een vies pak! Trek die namaak kikkerhuid maar uit, meneer Kwakernat! Ik heb je al een tijdje in de gaten. Nog niet zo erg lang, dat moet ik toegeven, maar toch lang genoeg!'
De watergeest schoof met een ruk zijn hals omhoog en het hoofd van de natuurvorser Kwakernat kwam te voorschijn. 'Wàt zeg je?' vroeg hij. 'Wist je, dat ik het was? Wist je, dat ik de watergeest was? Dat is knap! Maar je zult er niet veel aan hebben!'

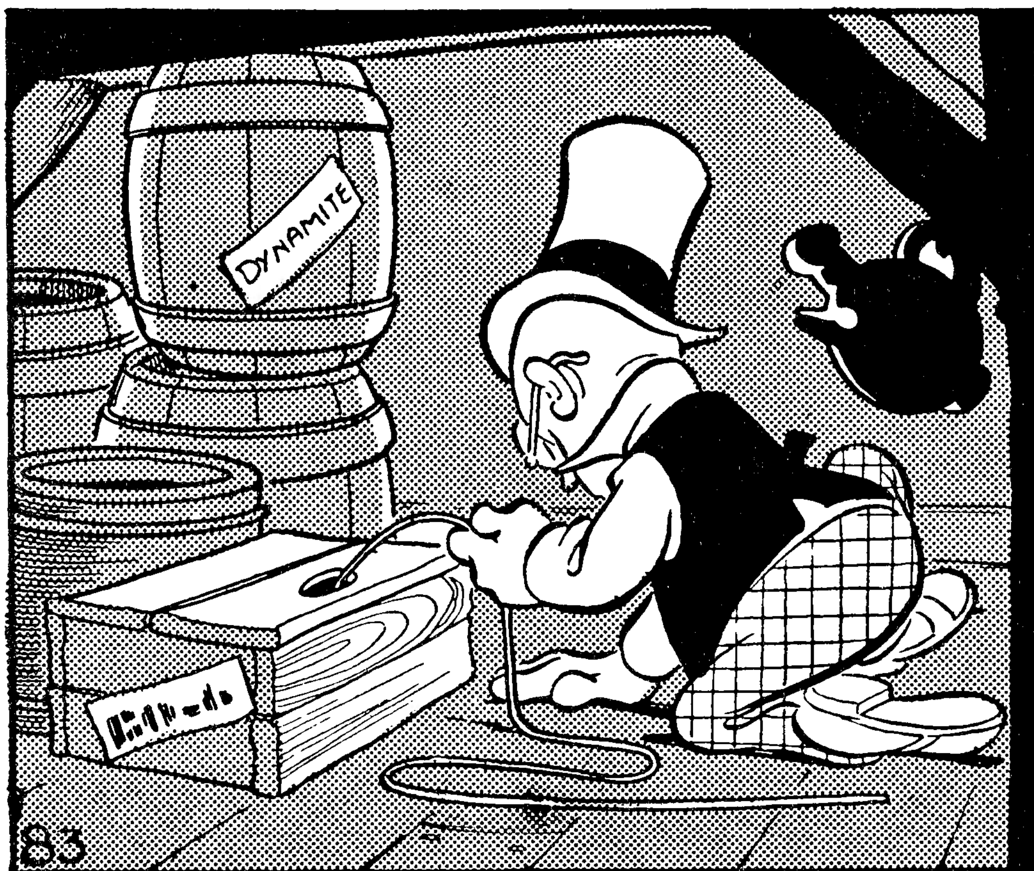

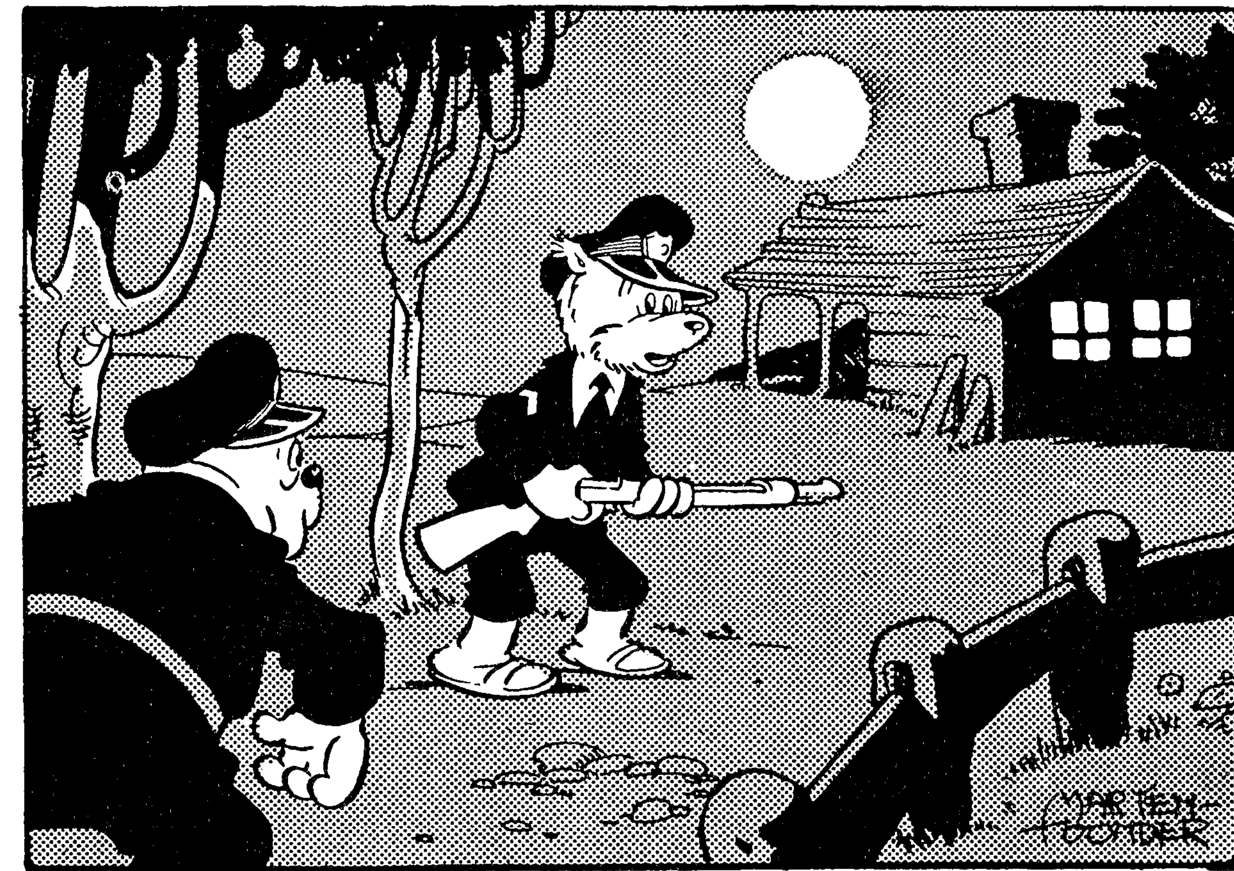
Meneer Kwakernat ging voort met het uittrekken van zijn kikkerhuid. 'Toch ben je aardig bang voor me geweest!' zei hij. 'Je dacht toch werkelijk, dat ik je in een kikker zou veranderen, hé? Haha! Het idee! Maar je zult moeten toegeven, dat ik het aardig in elkaar heb gezet! Niemand zal er ooit achter komen!' Hij voltooide zijn toilet door zijn hoge hoed op zijn hoofd te drukken. Toen stond hij op en liep een eindje verder. Daar waren nog andere getraliede vertrekjes, die alle bewoond werden. 'Mijn celletjes zijn vol!' zei de heer Kwakernat peinzend. 'Ik heb helaas slechts vier kamertjes en die worden momenteel bezet door burgemeester Dickerdack, commissaris Bulle Bas, heer Ollie B. Bommel en door Tom Poes. Dat is vier! Vier wanbetalers! Gelukkig heb ik wat geld gebeurd van Markies Cantecler de Barneveld; anders zou het er kaal voor me uit zien. Maar ik moet u vieren kwijt, heren! Anders heb ik geen ruimte voor volgende patiënten! Ik wil u nog een kans geven. Wanneer u een schuldbekentenis tekent, zal ik u laten gaan, natuurlijk na mezelf in veiligheid te hebben gebracht. Wat zegt u daarvan?'

'Ik waarschuw je!' brulde de commissaris. 'Je kunt de politie niet bedriegen! Je zult gegrepen worden! Ik betaal niet!'

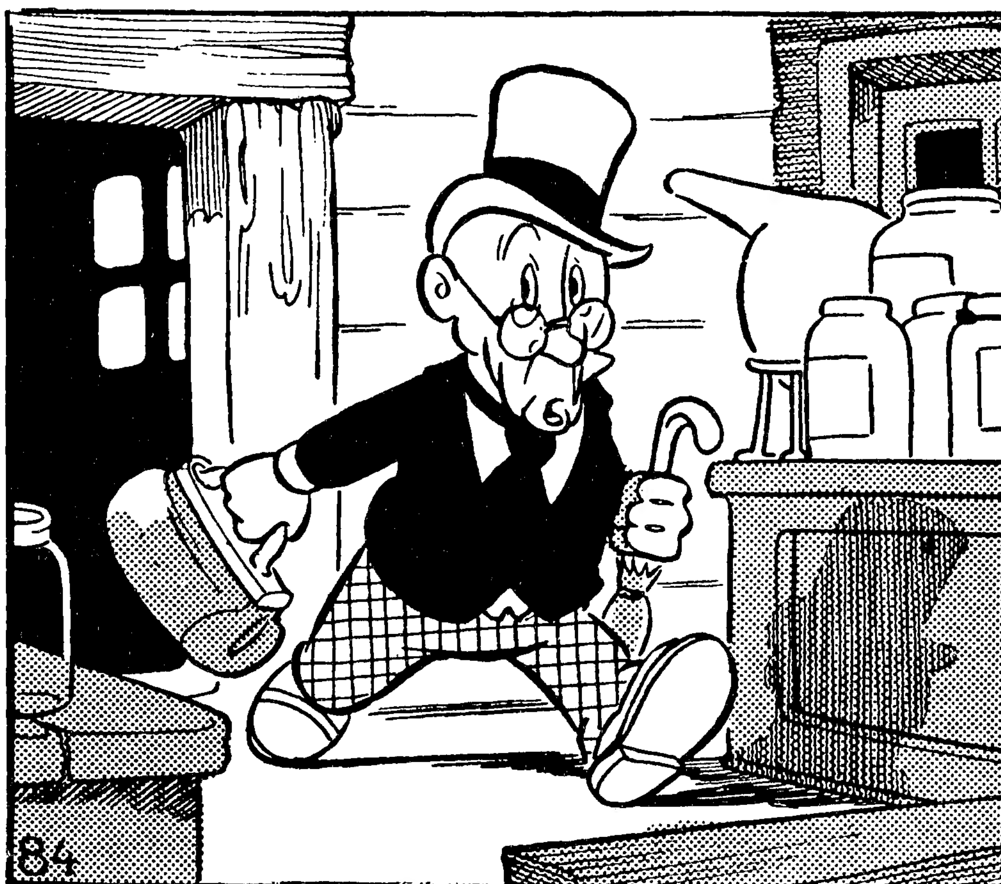
'Je bent geen heer!' riep heer Bommel. 'Je bent een bedrieger! Je hebt geprobeerd mij bang te maken met je rare pakje aan! Ik betaal slechts aan heren!'

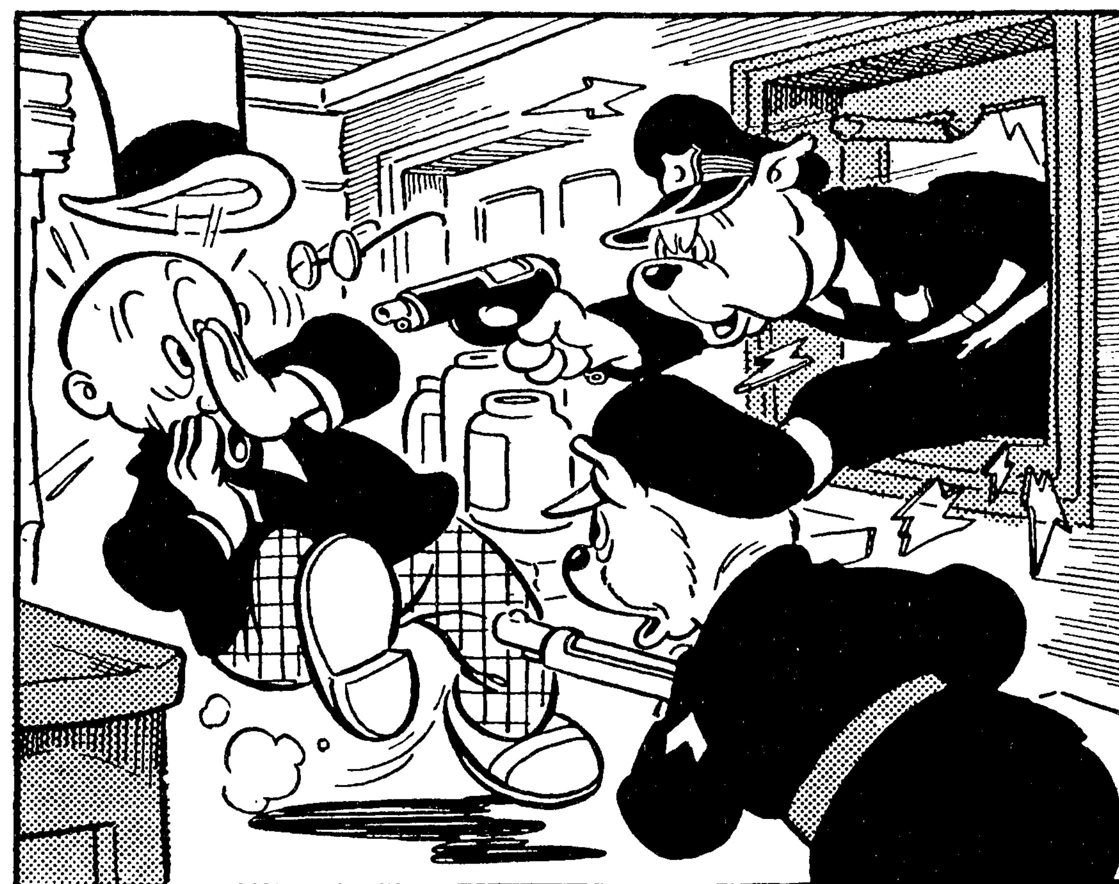
De burgemeester zei niets. Daarom heb ik hem er ook niet bijgetekend.

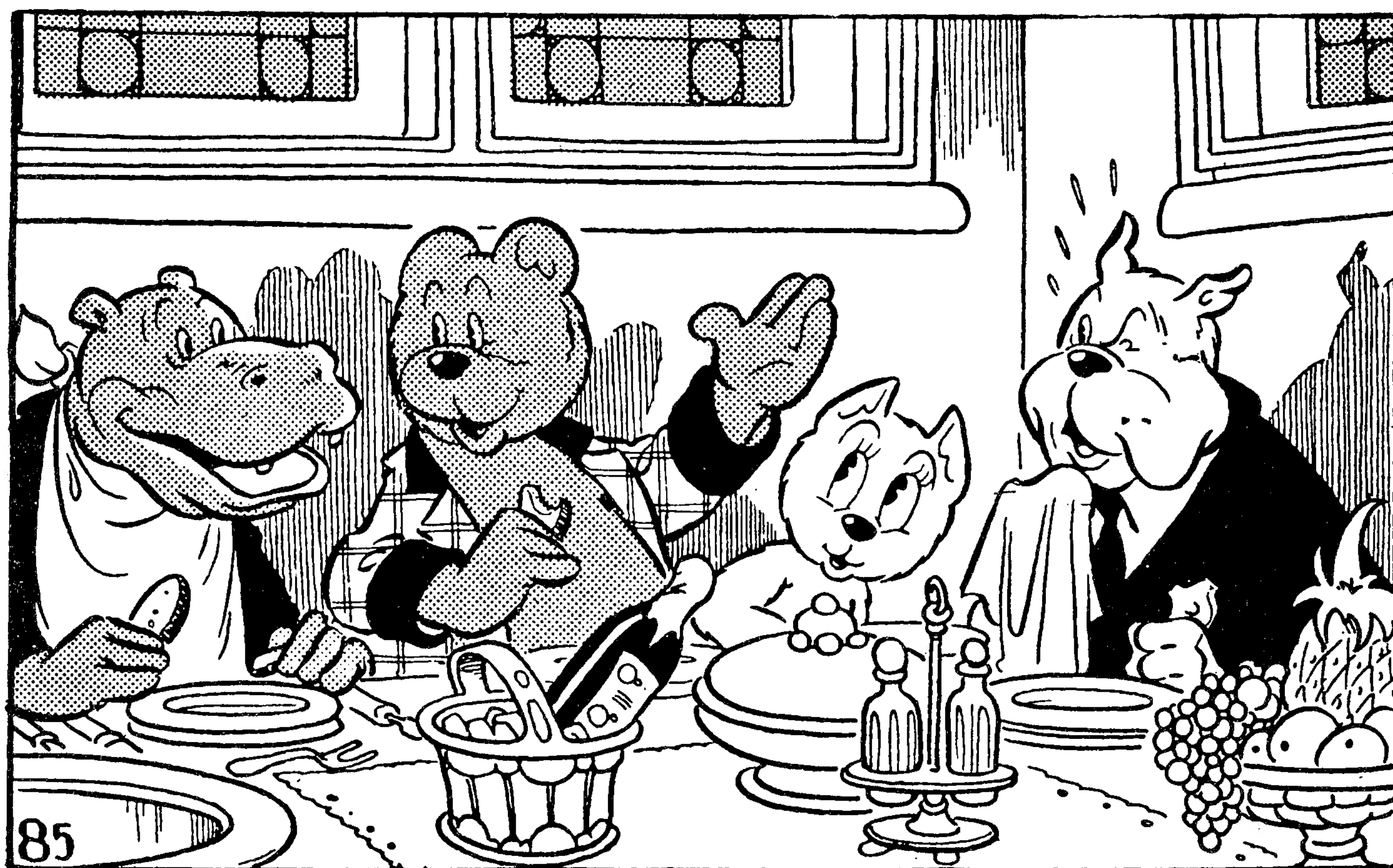

'Dan zal ik mezelf van u ontdoen!' sprak Kwakernat. 'Al deze tonnetjes en vaten en kistjes zijn met springstoffen gevuld! Ik ga nu een lont aansteken en over een kwartier springt deze hele schuur in de lucht. Er zal geen spoor van u gevonden worden en ik zal een arme natuuronderzoeker zijn, die bij zijn proeven een ongelukje heeft gehad en zijn huis is kwijtgeraakt. Welnu, niets belet me om een andere schuur te huren en mijn zaken voort te zetten, nietwaar? Ik denk trouwens, dat mijn volgende klanten wèl zullen betalen. Nu u vieren in kikkers bent veranderd is iedereen bang voor de watergeest geworden. Hahahahaha! En ik heb maar vijf slachtoffers nodig! Vijf betekent vijftigduizend dukaten en dat is genoeg om een jaartje rustig te leven. Daarna kan ik opnieuw beginnen, nietwaar? Niemand zal mij verdenken!' Zo gezellig pratend had de heer Kwakernat een lont aangelegd en aangestoken. Toen het vlammetje goed en wel brandde trok hij zijn jas aan en liep opgeruimd de deur uit, zijn gevangenen in een drukkend stilzwijgen achterlatend.
Hij wist echter niet, dat zijn optrekje in het oog werd gehouden. Brigadier Snuf was in de politieauto ter plaatse aangekomen en was bezig het huis door zijn agenten te laten omsingelen.
'Stilte! Vooral stilte!' commandeerde hij fluisterend. 'We moeten de schurk verrassen. Als hij onraad vermoedt, zal hij zich gaan verdedigen en dan gaat er bloed vloeien! Dat mag in geen geval! Dus, goed begrepen, jullie omsingelen de hut en als jullie mijn fluitje horen, rennen jullie door de deuren en ramen naar binnen!'
'Brigadier!' fluisterde de chauffeur van de auto: 'Brigadier! Z-zit de W-watergeest in d-dat h-huis?' 'Ik weet het niet!' snauwde de brigadier. 'Ik doe alleen maar wat Tom Poes me heeft aangeraden! Schiet op!'

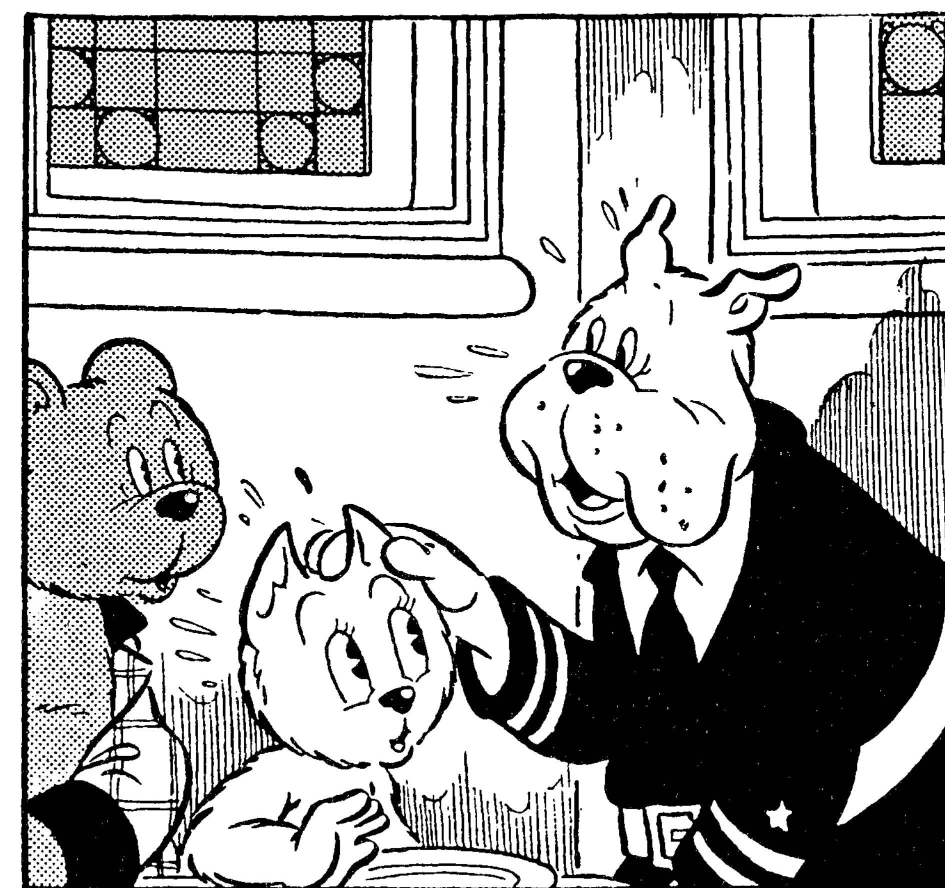

'Komaan?' sprak de heer Kwakernat. 'Waar is mijn valies met geld? Ik moet nu werkelijk gaan, want de lont brandt snel. Men moet de tijd gebruiken wanneer het ijzer heet is! Haha! Aardige woordspeling wat?' Hij greep zijn paraplu en verliet met grote passen het vertrek met de getraliede celletjes.
'Eigenlijk is het zonde om al mijn flessen en gereedschappen achter te laten!' mompelde hij. 'Vervelend dat die lui niet willen betalen. Enfin, de volgende maal beter!'
Kwakernat baande zich een weg tussen zijn tafels en toonbanken door en was bijna bij de deur toen hij plotseling opgeschrikt werd door een luid gefluit buiten, onmiddellijk door een hevig gerinkel gevolgd. Door de ramen van zijn stulp sprongen van alle kanten agenten naar binnen en door de deuropening verscheen brigadier Snuf persoonlijk.
'Handen omhoog!' bulderde Snuf. 'Je bent er bij! Handen omhoog... nee, doe ze maar op je rug. Ik ga je boeien!'
'Hoe... hoe is het mogelijk!?' stotterde Kwakernat. 'Hoe weten jullie, dat ik de watergeest ben!...'
'Ha, je bekent dus!' riep de brigadier. 'Dat vereenvoudigt de zaak. Kom, ga maar eens rustig zitten en vertel me...'
'Nee!' piepte Kwakernat. 'Niet rustig zitten! In dat andere vertrek brandt een lont en direct vliegt dit huis de lucht in! We moeten naar buiten!'
'Niet naar buiten!' brulde op dit moment een stem uit het andere vertrek. 'Hierheen, sukkels!' Het was de stem van de commissaris.

Wel, de rest is vlug verteld, zoals altijd, wanneer een verhaal bijna uit is. De lont werd uitgetrapt en de gevangenen bevrijd en toen reed alles naar huis. Dat wil zeggen, de burgemeester en de commissaris reden met heer Bommel en Tom Poes naar Bommelstein om daar een late maaltijd te nuttigen en Kwakernat reed met Snuf en de agenten naar de gevangenis om opgesloten te worden.

'Hoe wist je eigenlijk, dat Kwakernat de watergeest was?' vroeg de burgemeester aan Tom Poes.

'Wel,' zei Tom Poes, 'iedere keer als er iemand in een kikker veranderd was, stonk de kamer naar chloroform of zo'n soort verdovingsmiddel en de laatste keer herinnerde ik me opeens, dat het bij Kwakernat thuis net zo rook. En toen ik na ging denken bedacht ik, dat het allemaal eigenlijk maar doodgewone kikkers waren die niets bijzonders deden. Als heer Bommel werkelijk in een kikker zou worden veranderd, zou hij wel iets anders doen dan: 'Kwork' zeggen.'

'En of!' riep heer Bommel. 'Een heer blijft altijd een heer, ook als hij een kikker is, wat u, heer Dickerdack?' Hij haalde even adem, vulde zijn glas en stond op terwijl een brede glimlach zijn gezicht verhelderde.

'Ik stel voor een dronk uit te brengen,' zei hij plechtig. 'Wanneer wij er niet waren geweest, zou heel Rommeldam geteisterd zijn gebleven door de watergeest. Maar nee, wij waren er wèl! Wij Bommels geloven niet in geesten. Wij weten dat er altijd iets anders achter zit! Wij laten ons niet afschrikken! Ik stel u dan ook voor te drinken op...'

'Op Tom Poes!' zei commissaris Bulle Bas. 'Dat eeuwige gepraat over de Bommels gaat me vervelen! Je moet eens wat anders verzinnen! Op deze manier is het altijd het zelfde!' Nu, heer Bommel keek even, maar hij nam het als een heer, dat moet gezegd worden. 'Op Tom Poes!' zei hij. 'Proost!'

In deze serie verschijnen:

MV 5	*De Drakenburcht*	MV 27	*De nieuwe ijstijd*
MV 16	*De Bergmensen*	MV 30	*De grootgroeiers*
MV 6	*Het Verdwijneiland*	MV 20	*Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 17	*Het geheim van het Noorderlicht*	MV 33	*De Pier-race*
MV 7	*De Reuzenvogel*	MV 23	*De Chinese Waaier*
MV 22	*De Meester-Schilder*	MV 24	*De wonderdokter*
MV 9	*Het eiland van Grim, Gram en Grom*	MV 25	*De watergeest*
MV 13	*De laatste Markies van Carabas*	MV 38	*Kwetal de breinbaas*
MV 10	*De zieke hertog*	MV 28	*Het monster van Loch-Ness*
MV 21	*De Superfilm-onderneming*	MV 43	*De Partij van de Blijheid*
MV 8	*De rare uitvinding*	MV 32	*Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 14	*Het land van de blikken mannen*	MV 44	*Mom Bakkesz*
MV 26	*De talisman*	MV 34	*Het vibreerputje*
MV 31	*De zeeslang*	MV 46	*De geheimzinnige gaper*
MV 11	*Het monster-ei*	MV 35	*Solfertje*
MV 15	*De betoverde spiegel*	MV 48	*Het wroegwezen*
MV 12	*Kaspar de draak*	MV 36	*Horror de Ademloze*
MV 29	*De geheimzinnige sleutel*	MV 45	*De kneep van Knipmenis*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.